

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร

ปีที่ 19 ฉบับที่ 277 สิงหาคม 2556

ประชาธิปไตย
ที่ยิ่งใหญ่

ไต้หวัน

จากหนึ่งถึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

One for All All for One

ธรรมาธิปไตยต้อง
จึงจะช่วยชนชนะ
หากธรรมแคโลกียะ
อารยธรรมพุทธแท้
“ธรรมาธิปไตย” นั้น
อำนาจตามนิยาม
ประชาธิปไตยงาม
หากอำนาจเป็นดังนี้

โลกุตระ
“อิตตะ”แท้
พ้น“โลก” มิได้เลย
อำนาจร้ายโลกา
เป็นสาม
พุทธชี้
ตั้งปรารถ-นาแล
ใหญ่แท้ยิ่งใด.

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

๑๗/๘.๓.๒๕๕๖

ชีวิตคืออะไร? ทุกชีวิตต้องเกิดมาเพื่ออะไร?
เชิญค้นหาคำตอบ และความหมายของชีวิตได้ใน

ชีวชะชีวิต ของ สมณะไพริร์กษ์ ภาค ๓ ชาวอโศกเพื่อมวลมนุษยชาติ

- ท่านที่เคยสั่งจองไว้แล้ว กรุณาติดต่อขอรับหนังสือได้
- ส่วนท่านที่มีได้สั่งจองไว้ ก็สามารถติดต่อสั่งซื้อได้

ที่ ธรรมทัคน์สมาคม ไทร. ๐๒-๓๓๕-๔๕๐๖, ๐๘๓-๙๘๓-๕๘๖๘
๖๗/๗-๘ ถนนมิตร แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม
กรุงเทพมหานคร ๑๐๒๔๔ โทรสาร ๐๒-๓๓๓-๔๐๒๗

ประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่แท้จริง

(๑) อธิปไตยที่ยิ่งใหญ่แท้
วิเศษวิสุทธรูปพุทธ

สามชนิดวิเศษสูงสุด
หากมนุษย์ประพฤติได้

(๒) ปฐมแห่งอำนาจนั้น
หากมนุษย์ขาดวิชา
คนหลง“อิตตา”พา
ถ้าใหญ่แล้วเลวช้า

(๓) สองไซร์อำนาจนั้น
คือ“โลก”ซึ่งมีนัย
คนสยบอยู่ทั่วไป
ลภยศสรรเสริญรู้

(๔) เป็นคนพ้น“โลก”พร้อม
ยากกว่ายากศาสนา
พุทธสอน“อิตต-โลกา”
อธิปไตยเป็นสติไซร์

(๕) นำพาอำนาจแท้
เหนือ“โลก”เหนือ“อิตตา”ตน
ช่วยหิตะพหุชน
ธรรมะอธิปไตยกู้

(๖) ธรรมาธิปไตยต้อง
จึงจะช่วยชนชนะ
หากธรรมแค่โลกียะ
อารยธรรมพุทธแก้

(๗) “ธรรมาธิปไตย”นั้น
อำนาจตามนิยาม
ประชาธิปไตยงาม
หากอำนาจเป็นฉะนี้

ในมนุษย์
บัญญัติไว้

พร้อมศาสตร์
อีกด้วยประเสริฐสม
คือ“อิตตา”

กิเลสขี้
บ้าบาป มานักแล
แหกบ้านเมืองประลัย
คือใด

ยากสู้
เป็นทาส มั่นเลย
แต่แพ้“อิตตา”ตน
“อิตตา”

ช่วยได้
ปรมัตถ-ธรรมเฮย
อุตระจันปัญญา
ในคน

ยิ่งผู้
เป็นสัจ
“โลก”ทั้ง“อิตตา”
โลกุตระ

“อิตตะ”แท้
พ้น“โลก” มิได้เลย
อำนาจร้ายโลกา
เป็นสาม

พุทธชี้
ตั้งปรารถ-นาแล
ใหญ่แท้ยิ่งใด.

“สไมย์ จำปาแพง”

๔ ก.ค. ๒๕๕๖

ประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่แท้จริง

การกอบกู้บ้านเมืองใน พ.ศ.นี้ต้องนับว่าหนักหนาสาหัสสาครรจ์กว่าทุก ๆ ครั้ง ที่ผ่านมา เพราะเกิดความแตกแยกทางสังคมทั้งกว้างและลึกลงไปถึงระดับครอบครัว แม้ผิวเมียนอนมุ้งเดียวกันก็ยังคงคนละสี แม้สีเดียวกันต่อต้านทุนสามานย์เหมือนกันก็ยิ่งรวมตัวกันไม่ติด ต่างโทษ “อัตราร้าย” ซึ่งกันและกัน โดยต่างลืมนัดดาของ “ฉันทน์” หรือของ “กู” เกือบทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่เรากำลังต่อต้านพวก “หลงเงินตรา- บ้าอำนาจ” ซึ่งจอมเผด็จการที่ร้ายกาจก็เพราะตกเป็นทาสของอัตราร้ายในตนนั่นเอง

๘๑ ปีของประชาธิปไตยแบบไทย ๆ จึงยังคงตกอยู่ในวงจรอุบาทว์ที่เรียกแบบบ้าน ๆ ว่า “เหี้ยไป- จัญไรมา” เพราะเหล่านักต่อสู้ที่มุ่งกู้บ้านเมืองต่างไม่รู้จัก “อัตราร้าย” และขาดวิเศษที่จะนำพาตนให้พ้นจากโลกธรรม อันได้แก่ ลภ ยศ สรรเสริญ และโลกียสุขทั้งหลายได้

ใคร ๆ ก็ดูดีกันหมดเมื่อยังไม่มียศมีอำนาจ แต่เมื่อไหร่ที่ได้อำนาจได้เป็นใหญ่ จาก “วีรชน” ก็จะกลายเป็น “เวรชน” อย่างน่าเห็นใจ เพราะขนาดพระเคร่ง ๆ บวชมา ๓๔ พรรษา ไม่เคยคิดสัก ไม่เคยคิดแต่งงาน เพียงแค่เจอหญิงไฮโซสูงวัยใส่มายา ก็โยนผ้าจีวรทิ้งทันที นี่ก็เพราะขาดธรรมะที่เป็น “โลกุตระ” ซึ่งจะนำพาให้พ้นโลกได้

ขบวนการต่อสู้ภาคประชาชนที่พัฒนาขึ้นมาเป็น “กองทัพประชาชนหน้ากากขาว” นับเป็นการต่อสู้ที่ยกระดับขึ้นมาเป็นสากลและเป็นทิศทางสู่ธรรมะระดับโลกุตระอีกด้วย เพราะทำกันอย่างไม่มี “อัตราร้าย” ตัวตน ไม่มียศชั้นตำแหน่ง แม้แต่แกนนำยืนหยัดในสันติ-อหิงสา ไม่กล่าวคำหยาบ ต่ำว่าใคร ๆ

แต่อย่างไรก็ดีในคนหมู่มากก็ย่อมมีตัวป่วน ตัวปลอม เข้ามาปะปนอยู่เป็นธรรมดา เพราะเชื่อร้ายของอัตราร้ายที่อยากเป็นใหญ่ อยากได้เป็นผู้นำ ก็คงจะไม่รู้ตัวกันได้ง่าย ๆ แม้แต่ความโลภร้อนที่อยากให้จบเร็ว ๆ เพราะกลัวบ้านเมืองเสียหาย ก็น่าจะได้เปรียบเทียบดูว่า **การปล่อยให้บ้านเมืองเสียหายกับการสูญเสียชีวิตผู้คนเพราะไทยฆ่าไทยกันเอง จนเป็นสงครามกลางเมือง แบบที่เกิดขึ้นกับหลาย ๆ ประเทศในขณะนี้ อะไรจะเสียหายกว่ากัน???**

ในภาวะที่บ้านเมืองกำลังคับขันอยู่ในขณะนี้ หลายคนตั้งตารอคอยพระเอกขี่ม้าขาวจากกลุ่มนี้, พรรคนั้นออกมา ซึ่งอาจต้องรอไปจนกว่าชาติหน้าตอนบ่าย ๆ และในกาลนี้พระเอกขี่ม้าขาวแบบข้าฯ มาคนเดียวอาจตกยุคไปแล้วก็ได้ เพราะนี่คือยุคของกองทัพประชาชนหน้ากากขาว ที่เป็นพลังบริสุทธิ์ ไม่มีตัวตน (อัตราร้าย) ไม่ปรารถนาลาภยศหรือผลตอบแทนใด ๆ แม้แต่จะได้เป็นใหญ่หรือแค่แกนนำก็ตาม ทุกคนต่างเป็นอิสระเสรีซึ่งกันและกัน ใครจะรวมกันทำ จะแยกกันทำอย่างสันติ อหิงสา ให้กระจัดกระจายเต็มไปหมดก็ยิ่งดี เพื่อแสดงพลังของ **“ประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่แท้จริง”**

๕ ● จริงจัง ตามพ่อ

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๒๗๗ เดือน สิงหาคม ๒๕๕๖

เอโกปี หุตวา พุธา โหติ พุธาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่งใน

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@yahoo.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมติน เลิศบุศย์
อำนวยการบริหาร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรมา อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิฎฐาวัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เตือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเรี สุประเสริฐ
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม
ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,
๐๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
ก้านแก่น ๖๔๔ ขอยนฉินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๙๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์ก้านแก่น
๖๔๔ ช.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกสิกรไทย สาขานนวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๙๑-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@yahoo.com

1 นัยปก : ประชาธิปไตยที่ยิ่งใหญ่แท้จริง	สไมย์ จำปาแพง
4 คนบ้านนอกบอกกล่าว	จริงจัง ตามพ่อ
5 คุณนิตคิดหน่อย	จำลอง ศรีเมือง
6 จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8 บ้านป่านาดอย	บรรณาธิการ
12 การ์ตูน	จำลอง
14 สีสันชีวิต	วิสูตร
22 ข้าพเจ้าคิดอะไร	ทิม สมอ.
27 จากใจถึงใจ	สมณะโพธิรักษ์
28 คิดคนละชั่ว	สำนักพิมพ์ก้านแก่น
34 บทความพิเศษ	แรงรวม ชาวหินฟ้า
58 ซาดกทันยุค	ทศพนธ์ นรทัศน์
40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	ฉวมพุทธร
42 ชีวิตนี้มีปัญหา	สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์
52 พุทธศาสตร์การเมือง	สมณะโพธิรักษ์
57 เวทีความคิด	ฉวมพุทธร
58 ลูกอโศกชะงักดูโลกกว้าง	นายนอก ทำเนียบ
60 บทความพิเศษ (ประชาธิปไตย)	ฟ้าสา
63 แคคิดก็หนาว...วี	ทิมลวัทธีย์ ซูโต
64 เสียงซอซ่างน้อยผอยด้วยคน	นายฉิง วินเทอร์
68 สหรัฐอเมริกา : ประเทศที่ล้มเหลว???	ดั่งนั้น วิมุตตินิยม
70 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	ทิมลวัทธีย์ ซูโต
73 ชีวิตไร้สารพิษ	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
76 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ลือเกวียน
78 กติกาเมือง	ฟอด เทพสุรินทร์
80 ปิดท้าย	ประคอง เดกฉัตร
	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ

สีสันชีวิต

14 พระองค์ท่านก็ทรงประจวบ พวกเราก็อยากจะไปทำกิจกรรมนี้ จึงอยากให้ผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองรับทราบไว้... อย่าเอาพวกเราไปยุ่งเกี่ยวกับใครเลย พวกเราคือกลุ่มคนบริสุทธิ์...

ผมบอกกล่าวใครต่อใครเสมอ ๆ ว่า พวกเรา
แกล้งยิ่งเห็นชัดขึ้น ชีวิตมีแต่ความทุกข์ ไม่น่า
เกิดมาเลย ต่างจากสมัยเป็นเด็กหรือสมัยวัยรุ่น
เห็นอะไรน่าดีใจน่าสนุกไปหมด

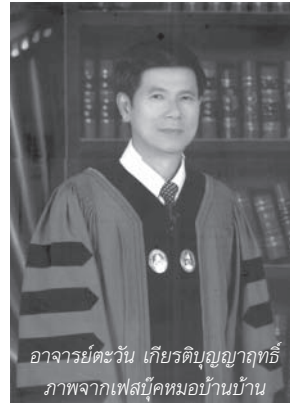
พออายุขึ้นเลข ๖ เลข ๗ มีแต่ข่าวร้าย คนที่
เรารู้จักชอบพอกทยอยกันเจ็บ ทยอยกันตายไป
ตาม ๆ กัน ผมตั้งใจมานานแล้วว่าชาตินี้อยู่เพื่อ
ลดจำนวนชาติที่จะต้องเกิดต้องตายให้น้อยลง
จะไม่เกิดไม่ตายอีกต่อไปก็ไม่ได้เพราะเรายังมี
กิเลสอยู่ ยังไม่สำเร็จจอร์จันต์

เมื่อวันเข้าพรรษา ๒๓ กรกฎาคมที่ผ่านมา ผม
กับคณะชาวโรงเรียนผู้นำนักรถ ๓ คัน เดินทางจาก
จังหวัดกาญจนบุรีไปร่วมทำบุญที่พุทธสถานปฐมอโศก
จังหวัดนครปฐม ที่นั่นเป็นการทำบุญปรกตธรรมดา
ไม่ได้จัดงานพิเศษแต่อย่างใด

ฟังพระท่านเทศน์ก่อนฉันอาหาร พอพระท่าน
เทศน์เสร็จ เราท่องบ่นบทพิจารณาอาหารแล้วก็
รับประทานอาหารร่วมกัน ผมและคุณศิริลักษณ์
นั่งอยู่ชายคร้วตรงหน้าเมรุเผาศพพอดี ผมยืนย่น
อีกครั้งหนึ่งกับคุณศิริลักษณ์ว่า เมื่อผมตายลงให้
ทำตามที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า “ตายเข้าให้
เผาเย็น ไม่ต้องรอแม้ญาติที่ยังมาไม่ถึง” ให้
เอาผมไปเผาที่เมรุนั้น

แต่ก่อนนี้ที่ปฐมอโศก เราเผาศพกันบนดิน
ผมก็ว่าดี บอกคุณศิริลักษณ์ว่าให้เผาผมบนดิน

ไม่ต้องขนศพผมไปเผาที่เมรุวัดไหน ต่อมามีการ
สร้างเมรุ ตัดปัญหาความยุ่งยากในการเผาบน
ดินไปหลายอย่าง ผมก็เห็นด้วย แต่สิ่งหนึ่งที่ไม่
เปลี่ยนแปลงยังคงเหมือนเดิมก็คือ อย่าไปขอโทษให้
ผม อย่าขอจัดพิธีที่เรียกว่า “การพระราชทาน
เพลิงศพ” แม้เป็นเรื่องที่ดีก็ตาม ไปรบกวนเวลา
ทำงานของสำนักพระราชวังเปล่า ๆ

วันที่ผมพูดเรื่อง
ตายเป็นวันเดียวกับ
ที่เราเสียชีวิตธรรม
ชาวอโศกที่ดีมาก
คือ อาจารย์ตะวัน
เกียรติบุญญาฤทธิ์
ซึ่งเกิดอุบัติเหตุหน้า
สยดสยอง เป็นชาว
ไปทั่วประเทศ รถชน

กันตาย ๑๙ ศพ ผมพูดกับภรรยาและพี่ ๆ น้อง ๆ
อาจารย์ตะวันว่า ชาตินี้อาจารย์ตะวันปฏิบัติธรรม
เคร่งครัด ทำแต่ความดี คงเป็นวิบากกรรมจาก
ชาติปางก่อนอย่างแน่นอนจนถึงเกิดเหตุการณ์นั้น
อย่างไร ๆ ชาตินี้อาจารย์ตะวันก็ประสบผลสำเร็จ
แล้วในการลดจำนวนชาติที่จะต้องเกิดต้องตาย
ต่อไป

นัยปក “เราคิดอะไร” ฉบับนี้ ผมได้เกริ่นไว้ใน
ฉบับก่อนคำคมที่ว่า “มีหมูฝูงที่ตี ธิบพลีชีพลุย”
ผมได้ทำมาบ้างแล้วทั้งทางโลกและทางธรรมแม้
ไม่ถึงขั้น “พลีชีพ” ก็ตาม ทำเพียงแค่ว่า “พลีความสุ
ความสบาย” ก็ได้ประโยชน์แล้ว ท่านสมาชิก “เรา
คิดอะไร” ที่ยังไม่เคยควรลองทำดูบ้างครับ **๕**

▶ บ้านปานาดอย

จำลอง

ท่านอัยการอาวุโสและท่านผู้พิพากษาอาวุโส
ซึ่งเอาใจช่วยพันธมิตร ท่านยืนยันตรงกันว่า หากแกนนำพันธมิตร
ที่ได้รับการประกันตัวเมื่อวันที่ ๒ เมษายน เรียกและนำ
ประชาชนออกมาชุมนุม ศาลสามารถเอาเข้าคุกได้ทันที

▶ ประชาธิปไตย (Democracy)

พิมพ์ทัศน์ ยูโต

ระบอบประชาธิปไตยที่ถูกใช้อย่าง “ไร้ศีลธรรม”
จะเป็นระบอบที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง
ทั้งในระดับชาติและระดับโลก...

ในยุคที่การเมืองก็แสนจะสับสนจนประชาชน จะเสียศูนย์เพราะใกล้จะสูญสิ้นที่พึ่งพาอาศัย อันแท้จริงทางกายด้วยเรื่องการบริหารเมืองที่ ยอกย้อนซ่อนเล่ห์เงื่อนงำ และใจที่ใฝ่ต่ำแบบ หลวงปู่เณรคำที่ทำเอาชาวพุทธแตกตื่นตุมตามและ ตกต่ำไปตาม ๆ กัน ก็ไม่รู้ว่าจะเข็ดขยาดกันไหมกับ พระดัง ๆ !

เปิดตัวประกาศศักดิ์ดาออกมาก็ล้วงหน้าเก่า แปลงโฉม หรือมีฉะนั้นก็กำพืดเดิม ๆ นั้นแหละที่ ยังประทับตราตรึงใจคนรุ่นก่อนไว้ไม่รู้เลือน

ประเทศไทย ณ วันนี้ มิใช่ของรัฐบาล “เพื่อไทย”! แต่เป็นสิทธิอันชอบธรรมของไทย ทั้งชาติ

การกำหนดกฎเกณฑ์บริหารจึงต้องเป็นไป ตามธรรม...โดยเสมอหน้า

ในขณะนี้ ที่พึ่งเดียวในทางโลกที่เห็นอยู่ชัด ๆ ก็คือ “ตุลาการ” สำหรับ “อัยการ” ก็ยังน่าเป็น ห่วงยิ่งนัก ส่วนตำรวจนั้นยกไว้ ไม่ต้องพูดถึง ในฐานะที่เคยอยู่ในราชการตำรวจมาถึง ๒๐ ปี และเคยเป็นสารวัตรใหญ่ ๓ แห่ง ๗ ปี รู้ลีลา ของตำรวจในทางการเมืองดีพอควร

ที่พึ่งในทางธรรม ได้แก่ศาสนา ก็ต้องหันหน้า เข้าวัดวาอารามที่มีพระปฏิบัติปฏิบัติชอบตรง ตามธรรมแท้จริง ซึ่งยุคนี้เหมือนงมเข็มใน มหาสมุทรก็มีปาน!

น่าเสียดายวิกรรมของเหล่าอดีตทหารที่ อาจหาญยื่นหัตถ์พลีชีวิตเลือดเนื้อเพื่อพิทักษ์ อธิปไตยของชาติไทยและประจัญบานกับเหล่า ผู้ทรยศขบถต่อแผ่นดินทั้งหลาย!

ณ บัดนี้ ผู้ที่ผงดายอยู่กลางสภาอันทรงเกียรติ และประกาศตนก็ก้องว่าเป็น “ผู้ทรงเกียรติ” เพราะได้รับเลือกตั้งจากประชาชนได้ชื่อว่า “สมาชิก สภาผู้แทนราษฎร” อันทรงอภิสิทธิ์ล้นเหลือหลาย ประการ และบ้างก็แอบอิงอ้างใช้โดยมิชอบตาม ลัคนาน “คางคก”

ผมมีโอกาสดีที่ได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ส.ชลบุรี ทำหน้าที่ได้ ๒ ปี ก็เกิดเหตุยุบสภา สถานการณ์ การเมืองในสภานั้น เลวร้ายกว่าวันนั้นมากนัก! ลำบากของนักการเมืองรุ่นใหม่ต่างกับที่เคยล้มผัส เรียนรู้ และเชิดชูมากนัก

อ้อ!ผมไม่ใช่สายตรงจากสถาบันตำรวจครับ แต่จากรัฐศาสตร์จามจุรีแล้วผ่านหลักสูตรการฝึก อบรมเป็นนายตำรวจ. ☐

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

“พุทธาภิเษก”

หลวงพ่อกุญพระเจ้าอาจารย์ชั่งโต้งตั้งทาง
เคาะหัวแห่งที่ราบสูงจะมีอายุครบ ๙๐ ปีใน ใน ๔
ตุลาคม นี้ ท่านได้รวบรวมเงินทองที่ลูกศิษย์และ
ผู้ศรัทธาถวายร่วมสร้างวิหารเทพวิทยาคม (วิหาร
วิสุทธิปัญญา) เป็นวิหารกลางน้ำอุทยานธรรมของ
วัดบ้านไร่ นครราชสีมา ซึ่งเสร็จสมบูรณ์แล้ว
และพร้อมกันนี้คณะกรรมกรวัดก็ขออนุญาต
หลวงพ่อกุญสร้างวัดถุมงคล “เหรียญหลวงพ่อกุญ
ปริสุทโธรูน ๙๐” (ฉลองวิหารเทพวิทยาคม) ซึ่ง
ท่านจะร่วมกับคณะพระเกจิอาจารย์ ๙๐ รูปทำพิธี
ปลุกเสก ฟังข่าวแล้วเห็นว่าท่านยังไม่ล้าความ
เชื่อความยึดถือแบบเดิม ๆ

• คนโคราช กทม.

👉 ทบทวนอดีตสมัยหลวงตานั่งยอง ๆ สูดยา
ฉุนพ่นควันโขมง ถือไม้เคาะกะโหลกคนเข้าวัด
นักการเมืองตั้งเป็นลูกศิษย์มากมาย ท่านให้
สร้างวิหารตำนานพุทธราคานับร้อยล้านพันล้านได้
ก็นับว่าดีใจแล้วละครับ ดีกว่าปล่อยให้คนเหล่านี้
หลงระเริงเข้าสนามม้า บ่อนการพนัน มั่วห่วย
อบายมุขแหล่งบันเทิงเรียมย์สารพัน หรือเข้ารก
เข้าพงแบบหลวงปู่สมเณรค่านันดังระดับโลก
โดยคณะสงฆ์ที่เกี่ยวข้องไม่ไหวติง!

สหวัดน์ (ไม่)แน่นอน

นายสนธยา คุณปลื้ม รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
วัฒนธรรมได้ย้ายนายสหวัดน์ แน่นหนา อธิบดี
กรมศิลปากรไปเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวง
วัฒนธรรมทั้งที่อายุราชการเหลือเพียงอีก ๒
เดือนเศษเท่านั้น มีข้าราชการกรมศิลปากร
ส่วนกลางและจากทั่วประเทศที่เกษียณอายุแล้ว
แต่ยังชุดดำมาประท้วงมติ ครม.และนำดอก
กุหลาบมามอบให้กำลังใจแก่นายสหวัดน์ มีกระแส
ข่าวว่าสาเหตุที่ถูกย้ายเพราะไม่สนองนโยบาย
การจัดสรรงบประมาณโครงการพัฒนาเวียงพูกาม

จ.เชียงใหม่ เป็นพื้นที่วัฒนธรรมเพื่อการท่องเที่ยว
ซึ่งต้องใช้เงิน ๘๐-๙๐ ล้านบาท แต่ กรมศิลปากร
ได้เพียง ๓๐-๔๐ ล้านบาท และอีกหลายโครงการ
ที่กรมศิลปากรไม่สนองโดยอ้างว่าไม่มีบนายสหวัดน์
เห็นว่าถูกย้ายโดยไม่เป็นธรรม จึงขอลาออกจาก
ราชการ มีผลแต่ ๙ ส.ค.นี้ ผมเป็นคนเมืองชล
เหมือนกับรัฐมนตรีและอธิบดี จึงสนใจเรื่องนี้ว่า
ทำไมสองคนนี้ใจต่างกันนัก

• เหลือง ชลบุรี

👉 ชาวชลคนหนึ่งเป็น“ไทย”ทั้งใจและกาย
ส่วนอีกคนหนึ่งเป็นไทยตามตามบัตรประชาชน

งานศพ-งานสติ

ไปร่วมงานศพอาจารย์ตะวัน เกียรติบุญญา-
ฤทธิ์ ที่ปทุมมอโคก สลดใจที่ต้องสูญเสียคนดี ๆ
ของสังคมไปอีกคนหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่อายุเพิ่งหกสิบ
กว่าเท่านั้นเอง ผมคุ้นเคยกันดี เพราะเคยร่วมงาน
เป็นคณะวิทยากร

• เพื่อนร่วมงาน อโคก

👉 พอดีได้อ่านข้อเขียนของ “สัญญา รัตน-
สร้อย” ในมติชน ๒๙ ก.ค.๕๖ ได้สาระมาดังนี้...

“ใช้แซลชีรต ๖ ล้อมมาสร้าง ๘ ล้อม ความสูง
ของตัวรถเกินมาตรฐาน ๔ เมตร-๔ เมตรครึ่ง
ระยะนี้มักได้ยินข่าวรถทัวร์ชนป้ายบอกระยะสูง
ด้านบนเสมอ ๆ เมื่อตัวรถสูง ตามหลักการฐาน
ด้านล่างต้องขยายกว้างรองรับตามด้วยเพื่อให้
เกิดสมดุล มาตรฐานรถโดยสารทั่วไป ระยะห่าง
ฐานล้อ ๒.๕ เมตรหากต้องการฐานล้อกว้างขึ้น
ต้องสั่งพิเศษ ซึ่งต้องเพิ่มราคาแพงพิเศษ การ
ต่อเติมดัดแปลงเพิ่มเบาจะนั่งเข้าไป จากปกติ
ไม่ควรเกิน ๔๐ ที่นั่ง ก็เป็น ๕๐-๕๕ ที่นั่ง
โครงสร้างที่ไม่ได้มาตรฐานกลับต้องรับภาระแบก
น้ำหนักเกินตัว

หนึ่งในสาเหตุที่ผู้โดยสารหนีออกจากห้อง

โดยสารไม่ทันขณะเกิดเหตุไฟไหม้ เพราะนิยมติดตั้งกระจกนิรภัยรอบคัน เพื่อความสวยงาม และเพิ่มมุมมองให้แก่ผู้โดยสาร แต่ในทางร้ายกระจกนิรภัยเพิ่มน้ำหนักและเหนียวทนทาน เมื่อเกิดเหตุก็ยากจะทุบทำลายได้

ขณะที่ผู้ประกอบการมุ่งที่รายได้ ผลประโยชน์ที่จะได้รับ แต่ละเลยเรื่องความสะดวกและความปลอดภัยของผู้ใช้บริการ อุบัติเหตุอาจเป็นสิ่งที่ยากจะหลีกเลี่ยง แต่ก็ขอให้เป็นเรื่องสุดวิสัยเถิด อย่าเป็นเรื่องประมาทเลย”

๓:วันลับลา...

ญาติธรรมรุ่นเก่าคนหนึ่งเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๒๓ ก.ค. ๕๖ จากอุบัติเหตุรถเทรลเลอร์พุ่ง ๑๘ ล้อ พุ่งข้ามเกาะกลางชนรถทัวร์สายกรุงเทพฯ-ร้อยเอ็ด บนถนนมิตรภาพ บริเวณ กม.๑๘ ผังขาเข้า อ.แก่งคอย จ.สระบุรี จนเกิดไฟลุกท่วมรถทัวร์ มีผู้เสียชีวิตคาที่ ๑๙ ศพ ไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาลอีก ๒ ศพ รวม บาดเจ็บอีกกว่า ๒๐ ราย

๑ ในผู้เสียชีวิตในอุบัติเหตุคราวนี้คือคุณตะวัน เกียรติบุญญาฤทธิ... จำได้ว่ามีชื่อเขียนของคุณตะวันในหนังสือ... *ฆ่ามันด้วยมือเรา* ดังนี้

สดุดีเกียรติคุณพระพุทธรองค์

โอ..พระบรมศาสดา
มหาประทีปผู้ส่องทางแก่สรรพสัตว์
ให้เดินไปสู่มรรคอันประเสริฐ
พระองค์ผู้มีพระหฤทัยเด็ดเดี่ยว
ผู้ทรงสละในสิ่งที่สละได้ยาก
ทรงสละสิริราชสมบัติอันน่าหวงแหน
ทรงพรากจากพระนางพิมพาผู้เลอโฉม
และพระโอรสผู้สืบสายพระโลหิตเพียงพระองค์เดียว
โอ..พระองค์ผู้สละในสิ่งที่สละได้ยาก
ทรงบำเพ็ญเพียรทุกรกิริยา
จนพระโลหิตแทบเหือดแห้ง

พระวรกายผ่ายผอมทรุดเซ
ทรงอุทิศเลือดเนื้อทั้งหมด
เพื่อแสวงหามรรคอันประเสริฐ
โอ..พระองค์ ผู้กระทำในสิ่งที่กระทำได้ยาก
ทรงหักงอแห่งสังสารจักร คือกิเลสกรรมวิบาก
ทรงเป็นผู้ไกลจาก ความโลภ โกรธ หลง
ความรัก ความชัง ตัณหา มานะทิฐิ
และความอาฆาต พยาบาท
โอ..พระบรมศาสดา ผู้ไกลจากกิเลสทั้งปวง
ทรงเป็นมหาประทีปแห่งปัญญา

ทรงกล่าว ทรงแสดง ทรงจำแนก ทรงเปิดเผย
ทรงกระทำข้อที่ยากให้ง่าย

ข้อที่ลึกให้ตื้นดุจดั่งหางของทีคว่าไว้

โอ..พระบรมศาสดา

ผู้ไม่มีข้อลึกลับ ปกปิด กำบัง

ทรงเป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

พระผู้เปี่ยมล้นไปด้วย...

“พระปัญญาคุณ”

คือ ทรงรู้แจ้งในธรรมอันลึกซึ้ง

“พระบริสุทธิคุณ” คือ ความสะอาด ผ่องใส
ไม่เศร้าหมอง

“พระมหากรุณาธิคุณ” คือ ทรงโปรยปราย

ประโยชน์สุขแก่สาธุชนทุกระดับ

ด้วยเกียรติคุณอันล้ำเลิศของพระองค์นี้

ข้าน้อยขอรำลึก ในมหากรุณาธิคุณ

ขอกราบเคารพ ด้วยชีวิตจิตใจ

เพื่อยังความปิติ ปราโมทย์ แก่ข้าน้อย

เพราะการได้รำลึกถึงเกียรติคุณของพระพุทธรองค์

ตะวัน เกียรติบุญญาฤทธิ

๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

• บุญเกิดก้าว

☞ “ตะวัน” อัสดง

ลัจจะที่เล่าขาน

ยังยืนยงเพียงตำนาน

คือผลงานยังยืนยง.

☞ **usdnarika**

บ้านเมืองย่าแย่งทุกที
 ประชาชนจำนวนมากเข้าใจผิด คิดว่าแกนนำพันธมิตร
 ได้แปรสภาพเป็น “ไทยเฉย” ไปแล้ว
 คิดว่าเราเอาแต่นิ่ง วางเฉย ไม่วิตกทุกซักร้อนใด ๆ ทั้งสิ้น
 ที่จริงแล้ว เราติดตามสถานการณ์อย่างกระชั้นชิด...

ช่วงระยะเวลาหลัง ๆ นี้ บ้านเมืองย่าแย่ง
 ทุกที ประชาชนจำนวนมากเข้าใจผิด คิดว่า
 แกนนำพันธมิตรได้แปรสภาพเป็น “ไทยเฉย” ไป
 แล้ว คิดว่าเราเอาแต่นิ่ง วางเฉย ไม่วิตกทุกซักร้อน
 ใด ๆ ทั้งสิ้น ที่จริงแล้ว เราติดตามสถานการณ์
 อย่างกระชั้นชิดมาโดยตลอด นั่งปรึกษากันทุกครั้ง

ที่เราตระเวนไปขึ้นศาลจังหวัดต่าง ๆ หลายต่อ
 หลายครั้งเราก็หารือกันทางโทรศัพท์อีกด้วย
 เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ไปพบกันที่ศาล
 จังหวัดฉะเชิงเทรา วันที่ ๒๙ กรกฎาคม ที่ศาลอาญา
 กรุงเทพฯ รุ่งขึ้นวันที่ ๓๐ กรกฎาคม เรานัดประชุม
 กันอีกพร้อมแถลงจุดยืนให้ประชาชนทราบใน

วันต่อมา

ไม่ได้รอดตัว แต่ยืนยันความจริงว่า ไม่มีชนชาติใดในโลกที่ทรหดอดทนเหมือนพวกเรา พันธมิตร ที่ไปร่วมชุมนุมกินนอนในถนน ๓ ช่วง เวลา รวมกันแล้วยาวนานถึง ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน (๕ มีนาคม ถึง ๖ เมษายน ๔๙, ๒๕ พฤษภาคม ถึง ๓ ธันวาคม ๕๑ และ ๒๕ มกราคม ถึง ๑ กรกฎาคม ๕๔) ชุมนุมสำเร็จทุกครั้ง กอดตันให้นายกรัฐมนตรีออกจากตำแหน่ง ๓ คนติดต่อกัน และสามารถหยุดยั้งการเสียดินแดนให้เขมร

นอกจากชุมนุมปักหลักปักค้างแล้ว ยังชุมนุมไป-กลับอีกหลายครั้ง สำเร็จทุกครั้ง เช่น ชุมนุมที่หน้าสำนักงานยูเนสโกในวันที่มีการประชุมใหญ่ในต่างแดน ซึ่งจะอนุมัติให้ปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกในวันนั้น การชุมนุมใหญ่ของเราทำให้การประชุมต้องเลื่อนออกไปอีกนาน ถ้าเราปล่อยให้การประชุมอนุมัติปราสาทพระวิหารเป็นมรดกโลกสำเร็จ เราเสียดินแดนให้เขมรทันที

เราชุมนุมแบบไป-กลับหน้ารัฐสภา สามารถหยุดยั้งไม่ให้รัฐสภามีมติผ่านบันทึกผลการประชุมร่วม ไทย-กัมพูชา ซึ่งเรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า เจบีซี ทำให้รอดการเสียดินแดนอีกครั้งหนึ่ง และการชุมนุมไป-กลับ ๓ วันหน้ารัฐสภาสมัยนายกึ่งลักษณะ เราสามารถต่อต้านการออกกฎหมายปรองดองของรัฐสภาได้ เราชนะอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดเช่นกัน

เราจัดการชุมนุมช่วยเหลือบ้านเมืองทั้งการชุมนุมปักหลักปักค้าง และการชุมนุมไปกลับ ทำสำเร็จทุกครั้ง เพราะเราประชุมปรึกษาหารือกันอย่างรอบคอบ ไม่ใช่ชุมนุมตามที่ใจอยาก

วันที่ ๒ เมษายนที่ผ่านมา พวกเราทั้งแกนนำ ผู้สนับสนุน ผู้ประกาศ และศิลปินที่ขึ้นบนเวทีชุมนุมรวม ๙๖ คน ถูกดำเนินคดีข้อหาก่อการร้าย โดยมีผมตกเป็นจำเลยที่ ๑ ศาลให้ประกันตัว โดยมีคำสั่งศาลว่า “ห้ามกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการยั่วยุ ปลุกปั่น ปลุกกระดม เพื่อให้เกิดความวุ่นวายทางบ้านเมือง.....ห้ามกระทำ

การใด ๆ เพื่อให้ประชาชนล่วงละเมิดกฎหมาย”

ผมได้หารือกับท่านอัยการอาวุโสและท่านผู้พิพากษาอาวุโสซึ่งเอาใจช่วยพันธมิตร ท่านยืนยันตรงกันว่า หากพวกผมแกนนำพันธมิตรที่ได้รับการประกันตัวเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ดังกล่าวเรียกและนำประชาชนออกมาชุมนุม ศาลสามารถเอาเข้าคุกได้ทันที

เราประกาศมาโดยตลอดว่าไม่หนี และเราไม่เคยต่ำท้อต่อว่าศาลหรือชนประชาชนไป กอดตันบีบคั้นศาลแต่อย่างไร เราเคารพศาล เราต้องเข้าคุกโดยดี การติดคุกนั้นเราทนได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวผม จากการชุมนุมที่แล้ว ๆ มาผมติดคุกครบหมดแล้ว ทั้งคุกตำรวจ คุกทหาร และคุกพลเรือน

แต่ที่จะเสียหายมากที่สุดคือ การชุมนุมที่พวกเราเป่านกหวีดนัดชุมนุมใหญ่ การชุมนุมจะต้องล้มเหลวโดยสิ้นเชิง เพราะแกนนำติดคุกเสียแล้ว

จะว่ารอดก็รอดอีกนั่นแหละ ตั้งแต่หนุ่มจนแก่เมื่อเกิดความเสียหายแก่สังคมบ้านเมือง ผมออกไปร่วมกับประชาชนต่อต้าน คัดค้าน ชุมนุม สำเร็จทุกครั้ง เช่น คัดค้านกฎหมายทำแท้งเสรี ปี ๒๕๒๔ คัดค้านการแก้ไขรัฐธรรมนูญที่จะแก้ไขเป็นเผด็จการมากขึ้นปี ๒๕๒๖ ต่อต้านการสืบทอดอำนาจเผด็จการปี ๒๕๓๕ คัดค้านการขายหุ้นบริษัทบางจากให้ต่างชาติปี ๒๕๔๒ กอดตันรัฐบาลให้เลิกเอาเบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์ต้นปี ๒๕๔๙ ต่อเนื่องด้วยการชุมนุม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน และการชุมนุมไปกลับอีกหลายครั้งดังที่กล่าวมาแล้ว

ถึงจะเคยชนะมาทุกครั้ง คราวนี้ถ้าออกมา นำการชุมนุมแพ้นั้น ๆ ด้วยเหตุผลชัด ๆ อย่างนี้ พวกผมแกนนำพันธมิตรจะเป่านกหวีดนัดประชาชนออกมาชุมนุมทำไมให้โง่

เรานัดประชุมด่วนวันที่ ๓๐ กรกฎาคม และออกแถลงการณ์ชี้แจงผ่านสื่อมวลชนวันที่ ๓๑ กรกฎาคม

ภาพผู้จัดการออนไลน์

แถลงการณ์ฉบับที่ ๔ / ๒๕๕๖
พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย
เรื่อง

จุดยืนต่อกฎหมายนิรโทษกรรมล้างความผิด

ตามที่พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยได้เคยแถลงจุดยืนมาโดยตลอดว่า เราไม่เห็นด้วยและจะคัดค้านร่างกฎหมายทุกประเภทที่จะนิรโทษกรรมให้กับนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร และพวกอย่างถึงที่สุด บัดนี้เป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่าวิปรัฐบาลมีมติเห็นชอบที่นำร่างกฎหมายนิรโทษกรรมที่นำโดยนายวรชัย เหมะ แนวร่วมประชาธิปไตยต่อต้านเผด็จการแห่งชาติและพรรคเพื่อไทย เข้าเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนราษฎรในระหว่างวันที่ ๗ - ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ดังที่ทราบแล้วนั้น

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขอแจ้งให้ทราบเพื่อยืนยันอีกครั้งหนึ่งว่า จุดยืนของพวกเราคือคัดค้านกฎหมายนิรโทษกรรมทุกฉบับ แม้ว่ากฎหมายดังกล่าวที่จะนำเสนอเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรนั้น จะยังไม่ได้ครอบคลุมให้กับนักโทษชายทักษิณ ชินวัตร ในขณะนี้ก็ตาม กฎหมายดังกล่าวนี้มีลักษณะที่เอื้อประโยชน์ให้กับพวกพ้องของตนเอง อันเป็นการกระทำที่ขัดกันแห่งผลประโยชน์ ไม่คำนึงถึงความเสมอภาค และศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ของประชาชนกลุ่มอื่น อันเป็นการกระทำที่ขัดต่อบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ หลาย

มาตรา พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงขอยืนยัน เรียกร้องให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เกี่ยวข้องได้ถอนร่างกฎหมายที่มีเนื้อหาวิโหดกรรมให้ออกจากที่ประชุมสภานี้เสีย เพื่อให้ทุกฝ่ายพิสูจน์ตนเองเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมอย่างเท่าเทียมกัน และรักษาไว้ซึ่งหลักนิติรัฐและนิติธรรม

แต่สถานการณ์ปัจจุบันมีความเปลี่ยนแปลงไป เมื่อแกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผู้ปราศรัย พิธีกร ศิลปิน และประชาชน ได้ถูกกักขัง คุมขัง ขัดเยียดข้อหาร้ายแรงอันเป็นเท็จ และเพิ่มผู้ต้องหาถึงจำนวน ๙๖ คน อย่างอยุติธรรมในสมัยรัฐบาลนายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ ที่ต้องการสร้างพันธนาการให้กับการเคลื่อนไหวของพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย แม้ว่าพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยพร้อมที่จะพิสูจน์ตัวเองตามกระบวนการยุติธรรม เพื่อรักษาหลักนิติรัฐ นิติธรรม แต่ศาลอาญาก็ได้มีคำสั่งในคดีหมายเลขดำที่ อ.๙๗๓/๒๕๕๖ ในเงื่อนไขประกันตัวเมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๕๖ ว่า “ห้ามมิให้จำเลยกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะเป็นการข่มขู่ ปลูกปั่น ปลูกระดม เพื่อให้เกิดความวุ่นวายทางบ้านเมือง หรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อความเสียหาย หรือความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือกระทำการใด ๆ เพื่อให้ประชาชนล่วงละเมิดกฎหมายแผ่นดิน และห้ามจำเลยเดินทางออกนอกราชอาณาจักร เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล” และศาลอาญาได้แถลงย้ำคำสั่งดังกล่าวอีกครั้งหนึ่งเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ ย่อมแสดงให้เห็นว่า แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ผู้ปราศรัย พิธีกร ศิลปิน และประชาชนอีกจำนวนมากได้ถูกกีดรอนสิทธิจากคำสั่งดังกล่าว และเป็นข้อจำกัดจนไม่สามารถทำให้การชุมนุมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือประสบผลสำเร็จได้จริงในสถานการณ์ปัจจุบัน และวิธีการชุมนุมภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวยังไม่คุ้มค่าเมื่อเทียบกับผลลัพธ์ที่ได้ในขณะนี้

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย เป็นองค์กรที่มุ่งเน้นการรักษาหลักนิติรัฐและนิติธรรมมาโดยตลอด ประกอบกับสถานการณ์ปัจจุบันที่นักการเมืองยังคงต่อสู้เพื่อช่วงชิงอำนาจ และผลประโยชน์ให้แก่ตัวเองและพวกพ้อง โดยปราศจากทิศทางในการปฏิรูปเปลี่ยนแปลงประเทศเพื่อผลประโยชน์ของประชาชนอย่างแท้จริง แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยจึงมีมติยังไม่เคลื่อนไหวมวลชนด้วยการชุมนุมในช่วงเวลานี้

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

๓๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๕๖

๒

อะไรก็ เน้า ไปหมด

ซองกินตำไม่กินกัเน้า
 ข้าวเก่าขำนำแล้วยอมไม่มิใครเขาคืน!

๑. ข้าวเน้า

๒. ทนี่เน้า

แหล่งอำนาจและเงินตรา
คือสุขาชะทาไหน
ใครได้เขามา ชะพากันเป็นทอนนนๆ

พชป.สร้างใจเขาคมนิต
เงิน ๒.๒ ล้าน

๓. การเมืองน้ำเน่า

ว้าว! ชิวชิวพวงส้ม
มากจนเหลือก่ใหญ่เท่าต้นตาล
ตกทางข้างเลยวูบ!

สมาคมสมิ ละเมตปารชิก ๔ ๑.ฆ่าคนตาย ๒.ทุจริต
ในทรัพย์เกิน ๕ มาสก ๓.พิฆาตนารี ๔.ไอ้อวดอุตตริที่ไม่มีจริง

๔. เน่าใน !!!

สี่สิบชีวิต ทิม สมอ.

ชนเผ่ากลุ่มน้อยในสังคม ยังจดจำถึงวันวาร
ที่พ่อหลวงเมื่อครั้งยังทรงมีพระวรกายแข็งแรง
บุกป่าฝ่าดง ช้ามเขาลงห้วย เพื่อเยี่ยมเยียนดูแล โอบอุ้ม
ปรับเปลี่ยนชีวิตพวกเขา ด้วยการให้การศึกษ
ให้วิถีแห่งการพึ่งตนเองด้วยอาชีพสุจริต
อันเป็นความทรงจำที่มีคุณค่าอยู่ในใจไม่รู้ลืม

ชุตีมา มอแลกู่ (หมี่จู่)

นักสู้ชนเผ่า

รวมพลัง
กลุ่มชาติพันธุ์
และชนเผ่าพื้น
น้อมใจถวายพร
— พ่อ หลวง
ผ่านดิน

สารชีวิตปัจจุบัน

เป็นชาวเผ่าอาซา อำเภอมะนัง จังหวัด เชียงราย เติบโต ๒-๓ ก้าวก็เป็นเขตพม่า เติบโต ๒-๓ ก้าวก็เป็นเขตไทย บ้านฉันสร้าง อยู่ในเขตไทย สมัยเป็นเด็กไม่รู้หรอกว่า ตรงไหนพม่า ตรงไหนไทย เพราะว่าไม่มีการแบ่งเขต ประเทศ ในหมู่บ้านไม่มีสื่ออะไรเลย ฉันโตมา ในป่าไม่มีถนน ไม่มีโรงเรียน น้ำก็ใช้แบบวางไม้ไผ่ ข้าวก็ดำด้วยครกกระเดื่อง คือทุกอย่างเกิดตาม ธรรมชาติ อยู่กับธรรมชาติ ก็ไม่รู้ว่าจะอะไรเป็น อะไร รู้แต่ว่านี่เป็นยาเรา นี่เป็นเพื่อนเรา เป็นพี่ เป็นน้องเรา ในชุมชนซึ่งไม่ใหญ่มาก ประมาณ ๖๐ หลังคา ต่อมาเพิ่มเป็น ๘๐ ในครอบครัวก็ จะมี พ่อแม่ ปู่ย่า พี่น้อง ๕ คน หลาน ๔ ชาย ๑ เป็นครอบครัวเกษตร พุด่างๆ ก็คือ ทำปีนี้ กินปีหน้า แต่ไม่ใช่พวกเขาเข้ากินค่า เราไม่ได้ทำอะไรเพื่อไปรับจ้าง หรือทำเพื่อขาย

พออายุได้ ๑๒-๑๓ ปี ก็มีโรงเรียน ดชด. ใน หมู่บ้านมาสอนหนังสือ มีครูคนเดียว โรงเรียน สร้างด้วยไม้ไผ่ หล้าคา พอมีโรงเรียนฉันก็ อยากจะเรียน แต่ก็ไม่มีโอกาสเพราะต้องดูแลน้อง สมัยก่อนเด็กอายุเท่าฉันแทบจะไม่มีใครได้เรียน หนังสือในหมู่บ้าน ทุกคนต้องทำงานอาชีพตาม พ่อแม่ ถ้าพ่อแม่ทำสวน เราก็กทำสวน วันหนึ่ง แม่บอกว่า ให้ไปเลี้ยงน้องที่ไร่ ก็ไปกับแม่ น้องตัวใหญ่แต่ฉันตัวเล็ก อุ้มน้องไม่ไหว ส่วน เพื่อนที่ไม่ต้องดูแลน้องเขาก็ไปโรงเรียน ฉันก็ อยากไป เพราะเหลือฉันคนเดียวที่ไม่ได้เข้าห้อง เรียน ฉันขอครูไปเรียนด้วย ครูบอกไม่ได้ เดี่ยว น้องร้องให้ เพื่อน ๆ จะไม่มีสมาธิเรียนหนังสือ ฉันร้องไห้ เสียใจมาก แต่ไม่รู้จะทำอย่างไรดี กลับบ้านไปเอาถ่านใส่เต้มกระเป่า แล้วก็ไป โรงเรียน พอครูเขียนอะไร ก็เอาถ่านเขียนตาม ครู ก ไก่ ข ไข่ ครูอ่านก็อ่านตาม ครูพูดก็พูด พอพักเที่ยง ครูก็เอาไม้เรียวมาไล่ ดูว่า ห้าม เขียนข้างฝาเลอะเทอะหมดแล้วฉันก็บอกว่า ไม่ เป็นไร แล้วฉันก็เอาผ้าเช็ดถูออกหมดเลย ฉัน

บอกครูว่า ไม่ต้องตีหนูนะ ทุกครั้งที่หนูเขียน พอหนูอ่านเสร็จแล้ว หนูจะเช็ดออก ครูก็บอกว่า ไม่ได้ ยังไงก็ไม่สะอาดอยู่ดี หนูก็บอกว่า พຽງนี้ หนูมาเช็ดให้อีก ครูก็บอกว่า พຽງนี้ไม่ต้องเอา น้องมา ให้มาเรียนหนังสือในห้องได้

พอกับ แม่ก็บอกว่าต้องไปทำอะไรทำสวน ไม่มีใครดูแล เพราะฉะนั้นให้น้องโตก่อนค่อยไป โรงเรียนพร้อมกับน้อง ฉันแอบได้ยินพ่อพูด กับแม่ว่า ลูกสาวให้เรียนหนังสือไม่ได้ ลูกสาว ให้รู้มากไม่ดี เดี่ยวโตมาจะหาสามีไม่ได้ แม่ก็ บอกว่า ลูกอยากเรียนก็ต้องให้ลูกเรียน พอกับ แม่ ก็เถียงกัน ฉันก็รู้สึกเกลียดตนเองตอนนั้น เพราะความที่อยากเรียน อยากอ่านหนังสือ ฉัน มีความคิดฝันว่า ถ้าอ่านหนังสือเป็น ฉันจะเป็น ครูได้ และถ้ามีครูหลายคน เด็ก ๆ ก็ไม่ต้อง เบียดเสียดอยู่ในห้องเดียวกัน ฉันจะแยกเด็กตัว เล็ก ๆ ไปสอนอีกห้องให้ ครูสอนเด็กโต ตอนนั้น คิดแค่นั้น อยากเรียนหนังสือ อยากเป็นครูและ อยากร้องเพลงชาติเป็น เพราะเห็นครูเอาหนังสือ มาอ่าน แล้วก็ร้องเพลงให้เด็กฟัง สร้างความ สนุกสนานให้แก่เด็ก ฉันก็อยากเป็นคน ๆ หนึ่งที่ สร้างความสนุกสนานให้แก่ชุมชนของเรา แต่ ไม่สมหวัง เพราะสุดท้ายก็ไม่ได้เรียน

การต่อสู้สู่สันทางฝัน

ฉันอยากเรียนหนังสือ เพราะว่ามีพี่สาวลงมา อยู่ที่เชียงใหม่ก่อนแล้ว ก็ตามพี่สาวมา มีเสื้อผ้า ชุดเดียว รองเท้าก็ไม่มี สมัยนั้นยากจน การจะ เข้าถึงสิ่งใหม่ ๆ ที่ไม่ได้อยู่ในชุมชนก็ยาก อายุ ๑๔-๑๕ ยังไม่เคยใส่รองเท้าเลย พอมาอยู่ในเมือง ก็พูดภาษาไทยไม่ได้ ฟังไม่ออก หนังสืออ่านได้แค่ ก ไก่ ข ไข่ ที่ไปแอบดูครูสอน อยู่ในเมืองที่อยู่ ที่กินก็แทบจะไม่มี ความหวังที่อยากเรียนหนังสือ ยิ่งเหมือนห่างไกลมากขึ้นเรื่อย ๆ ฉันเคยแอบ หวังว่าในเมืองมีโรงเรียนเยอะ ๆ คงได้เรียนหนังสือ แต่เป็นไปไม่ได้ อาหาร ๓ มื้อเราจะเอาอะไรกิน จึงตัดสินใจไปเป็นลูกจ้าง ทำความสะอาดบ้าน

ดูบ้าน ซักผ้า เลี้ยงเด็ก เจ้าของให้ข้าวกิน ๓ มื้อ ไม่มีเงินเดือน ทำงานแลกอาหารกิน

ต่อมาเพื่อนชวนไปทำงานร้านอาหาร เขาให้เงินเดือน ๓๐๐ ส่วนอาหารก็ให้เก็บจากแขกที่มากินในร้านเหลือ ฉันก็จะห่อเก็บไว้กิน มื้อดึก มื้อเช้า มื้อเที่ยง ส่วนมื้อเย็นที่ร้านเขาเลี้ยงทุกวันก็โชคดี อยู่ไปอยู่มาตอนแรกพูดไทยไม่ได้ ไปสมัคร ๓ รอบ ทางร้านเขาก็ไม่รับเพราะคุยกับลูกค้าไม่รู้เรื่อง ก็คุยกับเจ้าของร้านว่าหนูล้างจานเป็น เขาก็ให้ล้างจานอยู่ประมาณ ๓ เดือน พูดไทยได้มากขึ้น เจ้าของร้านก็อนุญาตว่าถ้ามีแขกมามาก ๆ ให้เข้าไปช่วยเสิร์ฟได้

รู้จักตัวเอง

ฉันเป็นคนดี ถ้าจะทำอะไรต้องทำให้ได้ แล้วต้องพยายามทำให้ถึงที่สุด ฉันเหมือนไก่คือชอบขุดคุ้ย ใครบอกอะไรทำหมด ไม่เคยปฏิเสธว่าฉันทำไม่ได้ ไม่เคยบอกว่าฉันไม่ทำ คำนี้ไม่เคยออกจากปากฉัน มีแต่จะทำ แต่ว่าได้ไม่ได้ยังไม่รู้ ผลออกมาทำได้ไหม ถ้าได้จะทำ ถ้าไม่ได้จะไม่ เพราะฉะนั้น ผลจะออกมาบวกหรือลบ คนคนนั้นต้องรับได้ด้วย ไม่ใช่จะรับแต่บวกแต่ลบไม่รับ ฉันก็ไม่ทำ เพราะถ้าเราจะปลูกข้าวหรือปลูกข้าวโพด เราก็หวังจะให้ออกมาฝักสวย ๆ

แต่สุดท้ายก็ไม่มีใครคาดคิดว่าผลจะออกมาเป็นอย่างไร แต่ตอนทำ เราตั้งใจทำเท่าที่เราทำได้ และต้องพยายามให้ถึงที่สุด ฉันจึงภูมิใจที่ได้ช่วยเหลือพี่น้อง ที่มีปัญหาเรื่องสถานะบุคคล และก็ได้ผลักดันปรับเปลี่ยนระเบียบ จากผู้ว่าฯ มีอำนาจในการเซ็นอนุมัติ หรือไม่อนุมัติ ก็มาเป็นระดับอำเภอ อันนี้ฉันไม่ได้ทำคนเดียว แต่ว่าเป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการนี้ ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคม ให้คนที่ไม่มีโอกาสที่จะได้เข้าถึงตรงนั้นมีโอกาสมากขึ้น

ฉันไม่คาดฝันว่าจะทำได้

ส่วนตัวฉันจริง ๆ ก็รู้ได้อย่างที่ไม่เคยรู้มาก่อนในเรื่องสัญชาติ เรื่องระบบกฎหมาย ไม่เคยคิดว่าจะได้มีโอกาสเรียนรู้เพราะว่าการศึกษาของฉันจบสูงสุดแค่ ม.๖ เอง และตอนนั้นเราขาดแคลนคนที่รู้เรื่องระเบียบกฎหมาย เรื่องสัญชาติ โชคดีที่ฉันได้ติดตามอาจารย์ท่านหนึ่งที่ธรรมศาสตร์ ท่านให้โอกาสฉันที่ควรจะไปตามไปด้วยจึงได้เรียนรู้เรื่องระบบกฎหมายสัญชาติ ที่เราต้องใช้กับพี่น้องชาติพันธุ์ที่จะต้องพิสูจน์สถานะของตัวเองโดยวิธีทำงาน เราไม่เลือกว่าเป็นเผ่าไหน เวลาออกสนามไปช่วยชาวบ้าน พวกเรามีประมาณ ๒๐-๓๐ คน เคลื่อนที่ออกจากอำเภอสุ่มหมู่บ้าน ตำบลไปเรื่อย ๆ บางทีรถไปไม่ได้ เราก็ช่วยกันหามอุปกรณไป ทำงานแบบนี้ ไม่เลือกเผ่าพันธุ์ว่าเผ่าอะไร ทุกคนที่มีปัญหาเรื่องสถานะก็มารวมตัวกัน แล้วชุมชนก็ช่วยอาสาสมัครคนนั้นออกมารับใช้สังคม มีคนมาผลัดเปลี่ยนทำงานแทนกันได้ ก็ประสบผลสำเร็จในส่วนนี้ หน่วยงานรัฐที่เราไปปฏิสัมพันธ์เราก็พิสูจน์ให้เขาเห็นว่าเราก็ทำได้ เหมือนเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง เพียงแต่เราต้องได้รับการฝึกฝน เรื่องระเบียบกฎหมาย เพราะเป็นเรื่องที่เราไม่ชำนาญ แต่พอฝึก ทุกคนก็ทำได้เหมือนกันซึ่งเจ้าหน้าที่ก็ให้โอกาส อาจทำผิด ๆ ถูก ๆ บ้าง เราก็ได้ฝึกกับเขาไปด้วย

ฉันคิดว่าคุ้มเกินคุ้มที่ฉันได้ประสบการณ์ตรงนี้

เพราะโอกาสที่มีเขาเรียกว่าจากวิกฤติเป็นโอกาส เป็นวิกฤติของชาวบ้านที่ต้องเดือดร้อนในเรื่องนี้ เราก็เลยต้องมาศึกษาหาความรู้เรื่องเกี่ยวกับ กฎหมาย สัญชาติ ระเบียบต่างๆ ไม่ถึงกับ เชี่ยวชาญ แต่ถ้าใครถาม เราตอบได้ ซึ่งเรื่องนี้ ฉันคิดว่าได้รับการปลุกฝังจากพี่น้องจาก ทุก ๆ เผ่า ได้รับการสั่งสอนให้เป็นฉันในวันนี้ได้ ถ้าฉันเป็นคนอีกแบบที่อยู่ในสังคม ฉันก็อาจจะ ไม่ใช่คนแบบนี้ ก็อยากจะขอบคุณพี่น้อง ทุกชนเผ่าที่เป็นพี่ ๆ น้อง ๆ ทุกคน ที่มีส่วนสอนให้ฉันเป็นคนแบบนี้

ตอบแทนสังคม

ทุกวันนี้ก็ทำงาน หุ่นเทให้แก่สังคม ถ้าถามว่าตอนนี้มีเงินเดือนไหม ทำงานที่ไหน ฉันตอบไม่ถูกเหมือนกัน เพราะว่าฉันเคยทำงานที่สมาคมอิมเป็ค (IMPECT สมาคมศูนย์รวมการศึกษาและวัฒนธรรมของชาวไทยภูเขาในประเทศไทย) เป็นเจ้าหน้าที่มา ๑๐ ปี แล้ว ก็ไม่ได้รับเงินเดือนจากสมาคม เป็นเจ้าหน้าที่ แล้วก็ทิ้งสมาคมไปไหนไม่ได้ เพราะสมาคมนี้เป็นของสมาชิก แล้วฉันก็เกิดที่นี่ มันเป็นบ้านหลังที่ ๒ ของฉัน ใครไล่ไปไหนก็ไม่ไป เพราะว่ามันผูกพันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต คงไม่ต่างกับพี่น้องชาวโศก ฉันก็เงินเดือนศูนย์บาทเหมือนกัน ทำงานที่นี่ หัวหน้าให้เราไปหรือไม่ให้ไป เราก็ต้องฟัง แต่จะไม่มีการบังคับบัญชา เราอยู่ร่วมกันแบบพี่น้อง และในฐานะเป็นน้องก็ต้องฟังพี่ แต่ตอนนี้ฟังอย่างเดียว ฟังประชาชนว่า เขาจะให้เราทำอะไร ก็เลยยิ่งดึงเราไปได้ทุกที่เมื่อเขาต้องการ ทำให้งานยิ่งยุ่งกว่าตอนเป็นเจ้าหน้าที่อีก เพราะตอนนั้นเรายังอ้างได้ว่าหัวหน้าไม่ให้ไป แต่เดี๋ยวนี้ทุกงานเราต้องทำ ก็เลยรู้สึกวุ่นวายมากขึ้น เวลาที่จะให้กับครอบครัวตัวเองก็น้อยลง

เมื่อก่อนตอนเป็นโสด เขาจะให้ไปช่วยก็ช่วยไปชวาก็ชวา แต่งงานมา ๑๐ ปีแล้ว พอแต่งงานก็เป็นช่วงออกจากสมาคมอิมเป็คพอดี ตอนนั้นมี

วิกฤติทางการเมืองเกิดขึ้นเมื่อปี ๒๕๔๒ จนถึง ๒๕๔๕ ฉันถูกตำรวจคุกคาม กล่าวหา แต่สุดท้ายมาสรุปก็คือ ไม่อยากให้เราทำงานด้านสังคมแบบนี้จึงถูกกั้นกั๊กได้ลี้ภัยไปอยู่อเมริกา ๕ ปี ถ้าไม่หนีก็คงจะตายแบบเพื่อน ๆ ซึ่งหลายคนเสียชีวิตไปต่าง ๆ นานา บางคนถูกรถชนตาย บางคนรถตกเหวตาย แต่ฉันรอดตายมา อาจจะเป็นโชค เป็นบุญกุศลที่เราทำได้ด้วย กลับจากอเมริกาก็ทำงานรับใช้สังคมไปเรื่อย ๆ ฉันแต่งงานอายุ ๓๓ มีลูกชายคนแรกตอนอายุ ๓๗ อายุ ๔๑ ก็มีลูกอีก ๑ คน รวมเป็น ๒ คน

ฉันมีสามีที่น่ารักมาก ทำหน้าที่แทนภรรยาทุกอย่าง ฉันมีหน้าที่ตั้งท้องแล้วก็คลอดอย่างเดียว นอกนั้นสามีจัดการหมดเลย ตั้งแต่ลูกคลอดได้ ๑ เดือน ฉันไม่ได้แตะต้องลูกเลย คือชีวิตมีงานเดินไปข้างหน้า ไม่ได้ล้มครอบครว้แต่ก็เหมือนล้มฉันโชคดี มีพี่สาวน้องสาว มีแม่ช่วยเลี้ยงลูกให้ ถ้าไม่มีแม่ ไม่มีพี่ ไม่มีน้อง ไม่มีสามีที่เข้าใจ ฉันคงทำงานช่วยสังคมไม่ได้ ยกตัวอย่างวันประชุมเรื่องจัดงานถวายพระพร ลูกไม่สบาย เข้าโรงพยาบาล วันที่ ๒๙ ออกโรงพยาบาล วันที่ ๔ วันที่ ๕ เรายังจัดงานอยู่ ไม่ได้อยู่กับลูกที่โรงพยาบาล ลูกสาวก็ร้องไห้หาแม่ทั้งวัน บางครั้งฉันก็ไปแอบร้องไห้อยู่คนเดียว คิดถึงลูก เพราะ

ตอนนี้พ่อของลูกก็ไม่อยู่ เขาไปเรียนต่อปริญญาเอกที่สหรัฐฯ

ฉันเป็นคนโชคไม่ดีที่มีครอบครัวที่รักฉันมาก ๆ การที่จะทำงาน สำเร็จหรือไม่สำเร็จขึ้นอยู่กับครอบครัว ถ้าไม่มีครอบครัวช่วย ฉันคงไม่มีวันนี้ คงจะช่วยสังคมได้ไม่มากขนาดนี้ ฉันจึงอยากจะขอบคุณครอบครัวเป็นสิ่งแรก แม่ พี่สาว น้องสาว และสามี แล้วก็ พี่ ๆ หลายคน เพื่อนร่วมงานจะทำอะไร คิดอะไร เราไม่สามารถที่จะทำคนเดียวได้ทั้งหมด เดียวนี้ฉันทำงานมีความสุขเหนื่อยกายแต่สบายใจ แม้บางครั้ง ท้อบ้าง แต่ก็ไม่ถอย บางครั้งเจอเหตุการณ์ที่ร้าย ๆ แรง ๆ ก็คิดจะหยุดแล้ว พอแล้ว

คนคนหนึ่งเกิดมารับใช้สังคม จะดีหรือไม่ดีไม่รู้

ฉันรับใช้สังคมมาประมาณ ๒๐ ปี เกือบ ๓๐ ปี น่าจะพอแล้ว แต่ก็ถอยไม่ได้สักที พอหายเหนื่อยแล้วก็ฮึดขึ้นมาอีก มันอยู่ในสายเลือด ไม่สามารถเอาออกได้ นอกจากตายแล้วเกิดใหม่ แม่ถามว่าเมื่อไหร่จะเลิกทำงานเสียที ถ้าไม่มีกิน แม่เลี้ยงก็ได้ ลูกกินข้าวยังไม่เท่ากับแมวกินเลย แม่อยากให้ฉันได้อยู่กับลูกบ้างเพราะไม่ใช่ตัวคนเดียวมีครอบครัวแล้วครอบครัวสามีเขาจะคิดยังไง ก็เลยบอกแม่ว่า ขอแค่ ๓ ปี ตอนนี้ผ่านไป ๑ ปีแล้ว เหลือแค่ ๒ ปี บอกแม่ว่าฉันจะเป็นสะเก้ที่ตี เป็นแม่ที่ตี

เป็นลูกที่ตี บอกแม่ไว้แบบนี้ ไม่รู้จะทำได้อย่างไรที่รับปากกับแม่ใหม่ ตอนนั้นก็สนุกกับการทำงาน ยิ่งเราผ่านอะไรมาเยอะ ๆ ยิ่งรู้สึกว่ายังมีงานที่เราต้องสานต่อ ถ้าเราเขียนด้วยมือ ลบด้วยเท้า มาหยุดอยู่ตรงนี้ ก็เหมือนกับว่า ตลอดชีวิตที่ทำงานมา เหนื่อยอย่างนี้ มันไม่คุ้มเหนื่อย ก็เลยคิดว่าต้องสานต่ออีกกระยะหนึ่ง เพื่อให้น้อง ๆ รุ่นใหม่มาสานต่อ ทำงานได้ ตอนนั้นก็พยายามปล่อยเท้าที่ปล่อยได้ เราอยู่เบื้องหลัง พยายามสนับสนุนเขาเวลาเขาล้มมาหรือว่าสะดุดตรงไหน ก็ให้คำปรึกษาพยายามอยู่ห่าง ๆ แล้วก็ดูเขาทำว่า เขาไปในทิศทางไหน ก็มีความสุข ถ้ามัวอยากจนใหม่ ก็ไม่ถึงกับอยากจน ฉันก็ดูจากรายการของพี่น้องชาวอโศก ดูจากธรรมชาติ ว่าเราต้องรู้จักพอเพียงแล้วก็พอดี พอใจในสิ่งที่ตัวเองเป็นอยู่ทุกวันนี้

ปัญหาและอุปสรรค

พี่น้องชนเผ่าเรา จะมีการประชุมกัน ปีหนึ่ง ๒-๓ ครั้ง เราจึงเชื่อกอดจากตรงนั้นว่า เผ่าไหนมา เผ่าไหนไม่มา แล้วช่วงที่เราจัดงาน เป็นช่วงฤดูที่ชาวเผ่ากำลังปลูกผัก ปลูกข้าว คือเขาปลูกครั้งหนึ่งก็จะเก็บไว้กินได้ทั้งปี ก็เลยยากนิดหนึ่ง

ปีนี้มีมติที่ประชุมของเครือข่ายชนเผ่าพื้นเมืองคุยกันว่า เราจะไปร่วมกัน ๔๐ ชนเผ่า ชาติพันธุ์ทั่วประเทศ แต่ว่าที่มาวันนั้นก็ถูกละหลุมมากหลายเรื่อง ทั้งระบบการลงทะเบียนและเรื่องอื่น ๆ ก็ไม่ชัดเจนอย่างที่วางไว้ เพราะแต่ละเผ่าก็มาจากหลายที่ ไม่รู้ว่าใครเป็นคณะทำงานจึงผิดพลาดจึงไม่สามารถบอกได้ตรงว่า มีกี่เผ่า เผ่าละกี่คน แต่ที่คาดเดาจากสายตา เท่าที่สัมผัส ก็ประมาณ ๕,๐๐๐ กว่าคนขึ้นไป เราประกาศไปตามสื่อต่าง ๆ ให้คนมาร่วมได้ เป็นเวทีเปิด และที่เราไม่คาดคิดอีกเรื่องหนึ่งก็คือ สถานที่ซึ่งเราคิดว่าชัดเจนแล้ว แต่ถึงเวลาจริง ๆ มันถูกละหลุมมาก ไม่เป็นไปตามแผนที่เราวางไว้ การประสานงาน ไม่มีประสิทธิภาพ

รถที่เราเตรียมไว้ไม่พอ รถไฟปีนี้ ๑๙ โบกี้

ปีที่แล้ว ๙ โบกี้ จริง ๆ แล้วถ้าเราคำนวณ จะให้นั่งสบาย ๆ ไม่ให้แออัดเกินไป ควรจะอยู่ที่ ๘๖ โบกี้ถึงจะพอ แต่นี้อัดกันมาเหมือนปลากะป๋อง บางคนป่วย ทั้ง ๆ ที่เราคัดคนแล้วว่า ต้องมีสุขภาพดี แต่พอมาขึ้นรถไฟแออัด กับอากาศไม่ดี แสบทุกคนเลยที่ไม่สบาย จะมากหรือน้อยก็ขึ้นอยู่กับภูมิตำนานของแต่ละคน นี่คืออุปสรรคเรื่องการเดินทาง อีกเรื่องคือสถานที่จัดงานที่มีอุปสรรคมาก ๆ ถ้ามว่าเสียใจไหม ไม่เสียใจ แต่น้อยใจว่า ทำไมเรามาทำกิจกรรมที่ดี ๆ แต่ว่าผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมือง ไม่อำนวยความสะดวก ไม่ใช่เราไม่บอก เราบอกไปแล้ว ชาวบ้านตาตา ๆ บริสุทธิ ไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง หรือว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเลย

ขอพระองค์จงทรงพระเจริญ

สิ่งที่พวกเราทำก็คือ เราอยากตอบแทนพระคุณพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว อย่างที่บางคนพูด นายกรัฐมนตรีประเทศไทยมี ๒๐ กว่าคนแล้ว แต่ไม่มีใครเดินทางไปถึงหมู่บ้านเราเลย แม้แต่เราเดินทางไปหา เขายังไม่ออกมาหาเราเลย ไม่ให้เราพบ แต่พระเจ้าอยู่หัวแค่หมู่บ้านเดียว พระองค์เดินทางไปถึง ๓ ครั้ง ที่หมู่บ้านผาหมี เป็นต้น แล้วพระราชินีท่านก็มาสอนหนังสือด้วยตัวท่านเอง คือพระคุณแบบนี้ เราไม่รู้จะหาคำอะไรมากล่าวตอบแทนพระคุณ พวกเราก็อยากจะแสดงออก และขณะนี้พระองค์ท่านก็ทรงประชวร พวกเราก็อยากจะไปทำกิจกรรมนี้ ซึ่งจะไม่ให้ใครมาล้มล้างความตั้งใจของเราได้ ไม่ว่าจะมียุโรปสรรคขนาดไหน เราก็จะมา คือไม่มีใครหยุดยั้งพวกเราได้ จึงอยากให้ผู้หลักผู้ใหญ่ของบ้านเมืองรับทราบไว้ เราไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมือง ใครจะทะเลาะกับใคร เรื่องตื้นลึกหนาบาง เราไม่ออกไปยุ่ง แต่อยากจะทำอะไรอย่าเอาพวกเราไปยุ่งเกี่ยวกับใครเลย พวกเราคือกลุ่มคนบริสุทธิ์ อย่าตีขลุมรวม คิดเอาเอง ถ้าอยากรู้ว่าเราเป็นใครก็มาถาม เรายินดีให้

ข้อมูล แต่ถ้ามาโยงซ้ายโยงขวาแบบนี้ ไม่ติดต่อผู้ใหญ่ของบ้านเมือง และไม่ติดต่อตัวเราเองด้วย อาจถูกกล่าวหาว่า ผู้ใหญ่รังแกเด็ก อย่างเช่นบอกว่าอนุญาตให้ใช้สถานที่ได้ แต่พอไปแล้วบอกว่าไม่ได้ ก็เสียความรู้สึก ทำให้พวกเราลำบากพอสมควร เพราะไม่ใช่คนแคร์ร้อยสองร้อย แต่คนมาเป็นพัน ๆ ก็อยากจะทำกับพวกเราแบบนี้ก็ขอให้ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองช่วยให้ความสะดวกกับพวกเราสักนิดหนึ่ง เพราะพวกเราไปด้วยใจจริง ๆ ไม่ได้มีอะไรแอบแฝง ด้วยเจตนาที่อยากให้ในหลวงทรงหายจากประชวรไว ๆ เพราะตามความเชื่อของชนเผ่าเรา ถ้าไม่สบาย แล้วมีลูกหลานมาเยี่ยมความเจ็บไข้ได้ป่วยก็จะหาย เป็นเรื่องจริง เพราะว่าเราทำอย่างนี้ เป็นวัฒนธรรมของชนเผ่าเรามาตลอด เราขอพรจากบรรพบุรุษของเราทุกเผ่าจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอเดลบันดาลให้พระองค์ท่านหายไว ๆ ท่านจะได้อยู่กับคุณย่าคุณยายคุณปู่ประชาชนลูกหลานตลอดไป ขอเพียงเท่านั้น

เสียงครวญจากชาวอ้อย

เรื่องสถานที่แปลกมาก งามมากเลย สถานที่ที่ตั้งมากมายในประเทศไทย แต่เวลาเราจะไปขอใช้สถานที่ทุกครั้งกลับมียุโรปสรรค แต่ปีที่แล้ว

ดีกว่าปีนี้ มีความชัดเจน คือให้ใช้สถานที่ เขาก็ให้ใช้ ไม่ใช่ว่าเดียวให้ เดียวไม่ให้ และปีที่แล้วเรายังไม่มีประสบการณ์การเดินทางโดยรถไฟ คนมาจากหลากหลาย ไม่ได้พักค้างด้วย มาแล้วก็กลับเลย เหนื่อยกันมาก แต่เหนื่อยน้อยกว่าปีนี้ เพราะเรามีสถานที่ชัดเจน ถึงแม้ไม่มีเดินที่ ฝนตกเราก็เปียก แดดออกเราก็ตากแดด แต่เราก็มีความสุข อย่างน้อยเราก็รู้สึกได้ว่า เจ้าบ้านเขาต้อนรับเรา ให้ใช้สถานที่ ไม่เหมือนคนบุงรุก แต่ปีนี้เราก็ขอเขาแล้ว ก็บอกว่าใช้ได้ แต่อยู่ ๆ ก็มาไล่ เหมือนเราเป็นคนบุงรุก ก็เลยเกิดภาวะฉุกเฉินทำให้มองเหมือนกับว่าผู้ใหญ่หลอกเรา แต่ถึงแม้จะไม่ได้ขออนุญาต เมื่อมีแขกมาถึงหน้าบ้านโดยมารยาทสังคมไทยก็ควรต้อนรับก่อน ไม่ใช่ขับไล่ไล่ส่ง แม้แต่บนฟุตบอล ทั้งที่ที่ตรงนั้นแผ่นดินตรงไหน คนไทยก็เป็นเจ้าของ แล้วอยู่ ๆ ก็ไม่ให้ใช้ พี่น้องเราก็กมามาก ห้องน้ำก็ไม่พอก็ถูกละหุก แต่โชคดีมีพี่น้องชาวโศกเข้ามาแก้ปัญหมาให้เรา ตั้งแต่เรื่องห้องน้ำ เรื่องอาหารการกิน ซึ่งพี่น้องชนเผ่าไม่เคยเจอแบบนี้ กินกันไม่เป็นมือ เพราะมีอาหารให้กินได้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง กินบว้ออุปสรรคครั้งนี้ทำให้เราได้เรียนรู้ อยู่บนดอยก็ถูกไล่ที่ หว่าไปบุงรุกป่า มากกรุงเทพฯ ก็ถูกไล่ที่ไม่ให้ทำกิจกรรม กิ่งงเหมือนกันว่า เกิดอะไรขึ้นในแผ่นดินนี้ แต่ก็พยายามทำใจยอมรับ

และขอข้ายืนยันว่า ปีหน้าเราจะไปอีก

มหาวิทยาลัยชีวิต หลักสูตร ๓ วัน ณ บริเวณพระบรมรูปทรงม้า

เราพบเหตุการณ์ที่ถูกไล่บ่อย ๆ เวลาไปบอกกล่าวกับรัฐบาลแต่ละชุด ที่ทำเนียบบ้าง ที่ลานพระบรมรูปบ้าง ว่าเรามีปัญหาอะไร เราเคยใช้พื้นที่ตรงนั้นในการบอกกล่าวความทุกข์ของเรา อย่างเช่น ปัญหาเขตอุทยาน เขตป่าสงวน ประกาศทับของเรา ทำให้เราอยู่พื้นที่ก็ไม่ได้ ไปทำอะไรทำสวนก็ไม่ได้ เขาจะจับเอา ดั่งนั้นตอนเจ้าหน้าที่เรียกตัวไปสอบกก็คิดอย่างเดียวว่า เรา มาทำความดี ครั้งแรกที่เจอตำรวจมาพูดก็เครียดเหมือนกัน **ทำไมผู้ใหญ่มองไม่เห็นเจตนาบริสุทธิ์ของชาวบ้านที่จงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทำไมเขาต้องสงสัย ในเมืองไทยก็มีตำรวจสายลับหรือสายสืบมากมาย มีตำรวจนอกเครื่องแบบเยอะแยะ เขาไม่รู้หรือว่าใครเป็นกลุ่มไหน มาทำอะไร ถ้ามีประสิทธิภาพแค่นี้ บ้านเมืองจะปลอดภัยไหม เข้าศึกมาถึงบ้านจะรู้ไหม ถ้าไม่รู้ว่ามีใครเป็นใคร หรือเขารู้แต่ทำเป็นไม่รู้ จริง ๆ แล้วเราไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร ยินดีที่จะทำตามขอบเขตของบ้านเมือง แต่ขอให้อยู่ในขอบเขตที่ทุกคนมีสิทธิ์มีเสียงเหมือนกัน แต่ถ้ากลุ่มใดที่มีพลังมากกว่า มีอำนาจมากกว่า แล้วมารังแกเรา ยอมไม่ได้ พวกเราอธิษฐานขอพรในหลวงให้ท่านปกป้องคุ้มครอง แล้วฉันก็เชื่อว่าอำนาจลี้ลับศักดิ์สิทธิ์ บารมีในหลวงช่วยเราจริง เพราะเรา ตำรวจมาแรก ๆ ก็ดูมาก แต่สุดท้ายเขาก็พูดดี เหมือนจะเป็นเพื่อนกันเลย**

ได้เรียนรู้พี่น้องต่างเผ่า ต่างพื้นที่ ได้เพื่อนต่างเผ่าเพิ่ม เรามีหัวใจดวงเดียวกัน แม้อยู่ต่างที่ต่างเผ่าพันธุ์ แต่เรามาเจอกันด้วยกิจกรรมนี้ หล่อหลอมพวกเราให้มาเป็นคนคนเดียวกัน มีหัวใจดวงเดียวกัน ได้ประสบการณ์ ได้เรียนรู้ ได้ความคิดเพิ่มขึ้น ยิ่งเขาห้ามเหมือนยิ่งยุ เขาบอก

ไม่ต้องทำ เราจะทำ แต่ถ้าเขาเอื้ออำนวยให้ความสะดวก เราอาจจะไม่มีแรงบันดาลใจคิดสานต่อ ยังมีอุปสรรคยิ่งทำให้เราขบคิด เกิดปัญหาออกมาในทางบวกมากขึ้น นี่คือน้องชนเผ่าเจออุปสรรคแล้วไม่มีถอย เพราะนั่นเป็นไปโดยสัญชาตญาณของพวกเขา

ความปิติที่หลังลับ

ดีใจสุด ๆ ดีใจมาก ๆ คือน้องที่ไม่ได้มาฝึกของมาถวายท่าน เป็นสิ่งเล็ก ๆ แต่มากด้วยน้ำใจ ด้วยความรู้สึกว่า ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ท่าน ที่เราจำความได้ ท่านเสียสละมาโดยตลอด ทำเพื่อพี่น้องชาวไทยมาตลอด วันเฉลิมพระชนมพรรษาปีละครั้งเท่านั้น ที่ชนเผ่าจะได้แสดงออกด้วยใจของเขาเอง โดยไม่ต้องให้ใครมาบังคับว่า จะต้องทำอะไร เพราะฉะนั้นของบางอย่างอาจดูไม่มีค่า ไม่มีราคา แต่มีค่าทางจิตใจสูงส่ง ชาวเขาหลายคนดูทางทีวี เห็นภาพพวกเราถวายของที่ระลึกที่พวกเขาฝากมาก็ดีใจ ซึ่งตัวแทนทางพระราชวังก็บันทึกไว้ว่าใครถวายอะไร

ยังมีอุปสรรคก็ยิ่งอยากเอาชนะ นั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่ง แต่ที่แน่นอนคือ เพราะเรารักในหลวง อุปสรรคแค่ไหนไม่หวั่น เพราะเราคิดว่าพระองค์ท่านจะมีวันนี้ ท่านมีอุปสรรคมากมายกว่าพวกเราหลายร้อยหลายพันเท่า ท่านยังฝ่าฟันได้เลย แล้วเราบอกว่า เราเจริญรอยตามพ่อ เดินตามรอยเท้าพ่อ เพราะฉะนั้นเราทำแค่นี้ไม่ได้หรือ ไม่มีอะไรมาหยุดยั้งพวกเราได้ เราพร้อมทำกิจกรรมนี้ด้วยความยินดี

ขอบคุณพ่ออยู่เบื้องหลัง

คนปิดทองหลังพระที่ช่วยเหลือพวกเราเยอะมาก โดยเฉพาะเรื่องความคิด เพราะบางทีเราก็คิดไม่ออกในทุกเรื่อง แล้วอีกเรื่อง พี่น้องชาวอโศกช่วยมากตั้งแต่สถานที่ อาหาร เวทีดนตรี พุดง่าย ๆ ว่า ถ้าไม่มีพี่น้องชาวอโศก

ท่านมีอุปสรรคมากมายกว่าพวกเราหลายร้อยหลายพันเท่า ท่านยังฝ่าฟันได้เลย แล้วเราบอกว่า เราเจริญรอยตามพ่อ เดินตามรอยเท้าพ่อ เพราะฉะนั้นเราทำแค่นี้ไม่ได้หรือ ไม่มีอะไรมาหยุดยั้งพวกเราได้

การจัดกิจกรรมคงจะมีอุปสรรคปัญหามากกว่านี้ อีกหลายร้อยหลายพันเท่า เพราะว่าการจัดกิจกรรมใหญ่ขนาดนี้ต้องมิงบมากมาย แต่เราไม่มีแม่แต่บาทเดียว งบของเราคือศุูนย์บาท ทุกคนทำด้วยใจ เพราะฉะนั้น อยากจะขอบคุณชาวอโศก และพี่น้องประชาชนที่มีจิตศรัทธา มาบริจาค ไม่ว่าจะบริษัท ห้างร้าน หรือบุคคลองค์กร หน่วยงานต่าง ๆ

ซาบซึ้งประทับใจ

เราไม่คิดว่าพี่น้องชาวอโศกหรือพี่น้องประชาชนทั่วไป แล้วก็หน่วยงาน องค์กรต่าง ๆ จะมาสนับสนุน มาเป็นมิตรกับเรา เพราะเรารู้สึกเสมอว่า ถูกแยกออกจากสังคมส่วนใหญ่มาโดยตลอด เป็นชาวเขาชาวเรา แต่ด้วยความจงรักภักดีต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทำให้เรามาจัดกิจกรรมร่วมกัน จนคลืนให้ติดต่อกัน ทุกคนมาเป็นเจ้าภาพ เป็นเจ้าของงาน ไม่มีใครใหญ่กว่า เล็กกว่า ไม่มีใครด้อยกว่า เหนือกว่า คือมันเป็นอะไรที่เสมอภาคกันทั้งหมด ไม่ต้องมีประธาน ทุกคนเท่าเทียมกัน งานนี้ใครมีตำแหน่งใหญ่ขนาดไหนก็ถอดไว้ที่บ้าน แล้วเดินมาในจุดศูนย์กลาง มาถวายพระพรร่วมกัน **🙏**

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

(ต่อจากฉบับ ๒๗๖)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด่อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์ดีอย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะคิดว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอริยชน”**นั้น เป็นฉันทะ และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบง่ายราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีวะ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อริยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกล่าวถึงสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อริยบุคคล”**ที่ถูกต้องตามสังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว แม้จะแค่เป็นอริยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุคธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อริยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อหาของสังฆธรรม ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอริยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แต่**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบโลกิยธรรม **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบโลกิยธรรมด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอริยบุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้อง

เป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่ๆ** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่มูลุ่่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นย่อมเป็นไปตามความจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อัตตนาถ ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”** สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตึงเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้นเท่านั้นว่า เป็น**“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”**

[ก่อนหน้านี ได้พูดถึง**“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน”** ซึ่งเป็น

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

“สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวานามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นอาตมากำลังเห็น“สัมมาสมาธิ”นั้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้อยู่ถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยาม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยาม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยาม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยาม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]
เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้
ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก ทานมี หรือไม่มี..?

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน”ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิวาว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

เห็นความจริงตามความเป็นจริงว่า มันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา ฯลฯ

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนาสานีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผลปาฏิหาริย์อันทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกคาย ให้ต่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิด

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ใครจะ“เห็น”วิญญาณกันได้จริงๆ ก็ต้องมี“วิปัสสนาญาณ”ซึ่งเป็นการเห็นของจริงด้วยการสัมผัสของจริงนั้น แม้จะเป็น“นามธรรม”ขั้นละเอียดสุดยอดปานใดๆ(นิพฺพณ)ก็ต้องเกิดจาก“ปัสสตี”คือ“เห็น”และเป็นการเห็นที่ต้องมี“สัมผัสหรือถูกต้อง”(ผัสสะ,ผัสต) จึงจะเป็นปัญญาหรือความรู้ที่เรียกว่า“สัมมปปัญญา”ที่เข้าขั้น“ปรมาตถธรรม”คือ ภาวะที่เป็นอยู่ ทรงอยู่แท้ๆ

ซึ่งความหมายแท้ๆของคำว่า“ปรมาตถธรรม”นั้นคือ“ภาวะแห่งธรรมที่เป็นความจริงสูงสุดหรือภาวะที่ทรงไว้อยู่ในขณะนั้นเป็นความจริงสูงสุด”อันมีหลายระดับ และภาวะที่ว่าเป็นภาวะขั้นจิต-เจตสิก-รูปธรรม ลึกไปถึงอรุปรธรรมที่เรียกว่ารูปกาย เพราะต้อง“รู้”ด้วย

การสัมผัส ตลอดไปถึงนามกาย ที่เกิดจาก“นามรูป” อันได้แก่“เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ”นี้เรียกว่า“นาม” กับ“มหาภูตรูป๔ และอุปาทายรูป๔”นี้เรียกว่า“รูป” นามและรูปดังพรรณนามานี้ เรียกว่า นามรูป ในบริบทของ“ปัจจุจสมุปบาท”ผู้ปฏิบัติจะต้องเรียนรู้ให้ชัดว่า พระพุทธเจ้าตรัสการจำแนก(วิงค)ความเป็น“นามรูป”ไว้อย่างที่อาตมาได้นำมาอธิบายนี้ แล [พระไตรปิฎก “วิงคสูตร” เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔]

แม้ที่สุดภาวะที่ยอดปลายขั้นนิพพาน ก็สามารถสัมผัส“ความจริง”นั้นด้วย“วิชา”หรือ“ความรู้”ที่ต้องครบ“วิโมกข์ ๘”และต้องเข้าขั้น“สัมผัส”ด้วย“กาย”(องค์ประชุม)ของ“รูปและนาม”ครบครันอยู่พร้อม โดยมีปัญญาขั้นสัมผัสปัญญาอย่างแท้จริง จึงจะสัมผัสภาวะแห่งนิพพานในตน

และจะ“รู้แจ้งเห็นจริง”นั้นก็ต้อง“จับต้องอยู่”หรือสัมผัสภาวะนั้นๆอยู่ใต้งๆโทบทโหฬลคๆ” ใช่มั้ย ?

จึงจะชื่อว่า “ของจริงสๆหรือความจริงสๆ”ที่ยืนยันกันได้เป็นวิทยาศาสตร์ โดยเฉพาะเป็นปัจจุบัน ภาวะนั้นๆมีอยู่ เป็นอยู่ ทรงภาวะอยู่เห็นๆ ฐๆ หลลคๆ

มีทั้ง“รูปธรรม”และทั้ง“นามธรรม”ให้เรารู้ อยู่ มีอยู่ ทรงอยู่ จึงเรียกว่า“ธรรม” ที่หมายถึง ภาวะที่ทรงอยู่ หรือสภาพที่ทรงไว้

ภาวะใดถ้ามีแต่“รูป” ไม่มี“นาม” การตรัสรู้ในที่นั้นไม่เกิดขึ้น การตรัสรู้มีไม่ได้

ภาวะใดถ้ามีแต่“นาม” ไม่มี“รูป” ก็ไม่มีการตรัสรู้หรือตรัสรู้ไม่ได้

“ตรัสรู้” แปลว่า “ความรู้”ที่เป็นอารยธรรมตามที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบแล้วนำมาประกาศให้ผู้ศึกษาฝึกฝนปฏิบัติจนเราเกิดผลมีภาวะแห่งพุทธธรรมตามพระพุทธองค์ แล้วเราก็“รู้”ภาวะแห่งผลจริงนั้นในตัวเองที่ทำได้ ตรงพุทธธรรมตามที่พระพุทธองค์“ตรัส”

คำเรียกภาวะผู้บรรลุพุทธธรรมแล้ว“รู้แจ้งผลธรรมที่เราบรรลุนั้นของตน”ด้วยภาษาลั้นๆว่า“ตรัสรู้”

ซึ่งคำว่า“ตรัสรู้”นี้ ใช้กับผู้บรรลุอารยธรรมของพระพุทธเจ้าจริง ได้ทุกคน ตั้งแต่ขั้นโสดาบันขึ้นไป จะไม่ใช่คำที่ใช้เฉพาะกับพระพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้น

ผู้ปฏิบัติที่ปฏิบัติจนกระทั่งไม่ติดยึดใน“รูป”นั้น ใน“นาม”นั้นไปได้ตามลำดับๆก็เป็นผู้อยู่“เหนือ”รูปนั้น-นามนั้น ที่เรียกว่า “อุตตระ” โดยไม่ต้องวนลวนทุกข้อยู่กับ“รูป”นั้น“นาม”นั้นแล้ว ก็เรียกว่า“โลกุตระชน”

ส่วน“รูป”นั้น“นาม”นั้นก็ย่อมเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป เป็นสามัญลักษณะตามธรรมชาติของมัน ผู้บรรลุแล้วแม้“รูป”นั้น“นาม”นั้นจะมีอยู่ ท่านสัมผัสอยู่ ท่านก็สักแต่ว่า“รูป-นาม”มันเป็นอยู่ โดยท่านมี“ปัจจุจตลักษณะ”แล้ว

ภาวะของภูมิรู้ในจิตใจผู้“ตรัสรู้”พุทธธรรมด้วยปัญญาอันยิ่งเช่นนี้ จึงเรียกว่า มี“โพธิ”(ปัญญาตรัสรู้)

ซึ่งมีความต่างกันอย่างมีนัยสำคัญจากผู้มีภูมิรู้แค่เพียง“เห็น-เข้าใจ”ว่า โลกนี้มันก็มีแต่เพียง“รูป-นาม”แล้วก็ทำให้ใจให้วางเฉยได้ เพราะภูมิแค่นี้ยังไม่ใช่“โพธิ”

คนที่“ตรัสรู้”ไม่ได้ หรือไม่เกิด“ความตรัสรู้”ในอารยธรรมของพระพุทธเจ้ากับเขา นั้น ก็เพราะไม่สัมมาทิฐิ แม้จะปฏิบัติเคร่งครัดปานใดก็ไม่“รู้แจ้ง”ในความเป็น“รูปธรรม-นามธรรม”นั้น และปฏิบัติตนจนหลุดพ้น“รูป”นั้น“นาม”นั้น กระทั่งมีวิสัยอยู่“เหนือ”(อุตตระ)รูปนั้น-นามนั้นได้ ผู้นั้นก็ไม่บรรลุธรรมนั้น

เพราะปฏิบัติเรียนรู้ไม่ครบพร้อมทั้งวิญญาณ ๖ -อายตนะ ๖ -ผัสสะ ๖ -เวทนา ๖ -ตัณหา ๖ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจำแนกความเป็นวิญญาณ-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหาในบริบทแห่งปัจจุจสมุปบาทไว้ ว่า ต้องมีทั้งภายนอกและภายในครบ ๖ และเมื่อปฏิบัติจะมีนาม ๕ : เวทนา-สัญญา-เจตนา-ผัสสะ-มนสิการ

จึงจะ“ดับตัณหา ๓-อุปาทาน ๔-ภพ ๓-ชาติ ๕”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสจำแนกไว้ [พระไตรปิฎก “วิงคสูตร” เล่ม ๑๖ ตั้งแต่ข้อ ๔ ถึงข้อ ๑๘] จึงจะพ้น“ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาส”

เพราะสามารถดับ“ชาติ”ลงได้ “ชาติ”ที่ว่านี่คือการเกิดของอกุศลจิตหรือกิเลสที่มันอาศัย“เกิด”(โยนิ)อยู่ในจิตวิญญาณของเรามาแต่ไหนแต่ไร เราไม่เคยเรียนรู้เพื่อทำการ“ดับ”มันมาก่อนเลย บัดนี้เราเริ่มมี“วิชา”ของพระพุทธเจ้ามาตามลำดับ และกำลังปฏิบัติฝึกฝนชนิดสำคัญยิ่ง เป็นการทำให้มี“การดับ-การเกิด”ของจิตวิญญาณ ซึ่ง“ความไม่รู้”(อวิชชา)ก็จะ“กลายเป็น

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

หรือก่อให้เกิดหรือเกิดใหม่” (นิพพัตตติ) นั่นคือ เมื่อผู้ปฏิบัติประกอบเหตุปัจจัยขึ้นไปเรื่อยๆก็จะเกิด (โยนิ) เป็น “วิชา”ของพระพุทธเจ้า ขึ้นในจิตใจของผู้ปฏิบัติ ซึ่งเกิดอย่าง “โอปปาติกโยนิ” คือ เกิดชนิดที่ “ผุดเกิด” ในตัวเอง มี “แม่ (มาตา) – พ่อ (ปิตา)” แต่ไม่ใช่แม่-พ่อที่ทำให้เกิดด้วยการปรุงแต่งกันของ “มหากุตรูป ๔” ทว่า เป็นแม่-พ่อที่ทำให้เกิดได้ด้วย “กรรม”

ซึ่งเริ่มตั้งแต่ “กรรม” หรือ “กิริยา” อันเป็น “อุปาทาย รูป ๒๔” เช่น “กายวิญญูติ-วจีวิญญูติ” ของพระพุทธเจ้า หรือของผู้รู้ได้แสดงออกมา (กรรม) ให้ผู้อื่นได้รู้ได้แจ้ง แล้วผู้รับที่สัมมาทิฐิ ก็นำมาปฏิบัติตามให้สัมมาปฏิบัติ ก็เกิด “การกระทำเป็นของตนเอง” (กัมมัสมถะ) เป็น “ผลวิบากที่สัมมาผล” (สุกตะ กัมมานัง ผลัง วิบาโก)

“การเกิด” ชนิดนี้ จึงเกิดจากกรรมหรือกิริยา จาก “แม่-พ่อ” เท่านั้นที่ถ่ายทอดไปเป็นพันธุ์ จึงเรียกว่า “กรรมพันธุ์” (เชื้อพันธุ์ที่เกิดจากกรรมจากกิริยา) ซึ่งไม่มีส่วนของ “สรีระ” ที่ประกอบขึ้นเป็นร่างกายด้วยดินน้ำไฟลมเลย จึงไม่ควรเรียกว่า “กรรมพันธุ์” แต่น่าจะเรียกว่า “สรีรพันธุ์” (เชื้อพันธุ์ที่เกิดจากดินน้ำไฟลมประกอบขึ้นเป็นสรีระหรือร่างกาย เพราะ “การเกิด” ชนิดนี้มีแต่ “กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม” เท่านั้น ที่ถ่ายทอดมาใส่จิตวิญญานจนกระทั่ง “เกิด” สำเร็จ โดยไม่มีส่วนใดส่วนหนึ่งแห่งวัตถุรูปหรือมหากุตรูปถ่ายทอดแล้วตกทอดมาร่วมอยู่ในจิตวิญญานจนเป็น “จิตวิญญาน” ของลูกที่เป็น “โอปปาติกสัตว์” เลย [กรรมพันธุ์ จึงมิใช่เกิดจาก genetic]

ลูกของ “สัตว์โอปปาติกะ” จึงเป็น “การเกิด” ไม่มีส่วนของธาตุมหากุตรูปที่สืบทอดหรือถ่ายทอดมาจากแม่-พ่อแม่ชนิดแม่้น้อยจาก DNA หรือจากโครโมโซมธุลีใดเลย

การเกิดทางจิตวิญญานหรือสัตว์โอปปาติกะ จึงไม่มีใครสามารถ “เห็น” รอยต่อ (สันตติ) ของการเกิดได้ ฉะนั้นเองที่เรียกว่า “ผุดเกิด” และเกิดจากภาวะที่มีอกุศลจิต “ตายหรือดับหรือสิ้นซาก” (นิโรธ, นิพพาน) ไปจากจิตวิญญานของผู้ปฏิบัตินั้นๆ และตายลงก็มี “ซาก” เหลือให้เห็นอีกด้วย จึงเป็นการเกิด-ดับที่ต้องมี “ญาณปัญญา” ขันพิเศษ (อุตตริมุสสุธรรม) แท้จริงจึงจะหยั่งรู้ได้ เพราะจิตวิญญานไม่มีความเป็นสรีระ หรือไม่มี

ส่วนของ “ร่างกายที่ประกอบด้วยมหากุตรูป ๔” แท้จริง

แต่สามารถรู้ชัดเห็นจริงแจ่มๆ ในขณะหรือสมัยที่เรา “สัมผัสรู้จากภาวะจริง” แม้จะขึ้นนามธรรมชั้นอนุรูปธรรมปานใด ที่มีความเป็นได้เป็นจริง ก็สามารถ “เห็น” (บัลลติ) อยู่หลังๆ โทหนโทต่างๆ (ชั้นวิปัสสนาญาณที่เตียว)

แม้ที่สุดกิเลสชั้น “อนุปัตตา” สุดท้ายเมื่อมีการสัมผัส ๖ ครบ “รูปกาย” ก็จะมี “สัมมัมปัญญา” เห็นชัดภาวะของ “อุจจสังโยชน์และอวิชาสังโยชน์” ที่ผูกสัตว์โอปปาติกะดับปลายสุดไว้ และกำจัดสังโยชน์นั้นได้หมด

การเกิด (ชาติ) ของ “ลูกทางจิตวิญญาน” ที่เรียกว่า “โอปปาติกสัตว์” จึงมี “แม่-พ่อทางจิตวิญญาน” เช่นกัน **รูปนามหรือนามและรูปของ “ชาติ” ที่เป็นปรมาตถธรรมถ้าผู้ปฏิบัติไม่มีภูมิรู้ถึงขั้นสามารถรู้แจ้งเห็นจริง “รูป” และ “นาม” อย่างสัมมาทิฐิถูกถ้วน ก็ยากมากที่จะบรรลุพุทธธรรมถึงนิพพานได้แต่อย่างสมบูรณ์**

ต้องทำความเข้าใจกับความเป็น “แม่-พ่อ” และความเป็น “ลูกทางจิตวิญญาน” ของโอปปาติกสัตว์นี้ให้คมลึกแมนชัดให้ดีๆ จึงจะ “สัมมาทิฐิ” ตามประธานของ “มรรคอันมีองค์ ๘” ถูกตรงที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในข้อที่ ๗-๙ ของ “สัมมาทิฐิ ๑๐” (พตปฎ, เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗)

“แม่-พ่อ” ที่ทำให้ “สัตว์โอปปาติกะ” นี้เกิด ก็ทำแค่เพียง “กรรม” เช่น กายกรรม (กายวิญญูติ) และวจีกรรม (วจีวิญญูติ) ของพระพุทธเจ้าคือ “พ่อ” ส่วนกรรมทางกาย (กายวิญญูติ) และกรรมทางวจี (วจีวิญญูติ) ของสัตว์บุรุษทั้งปวงคือ “แม่” เป็นต้น แล้วผู้รับรู้เรียนรู้อมาได้เข้าใจดีเป็น

สัมมาทิฐิก็นำมาปฏิบัติเองจนมี “การเกิดด้วยกรรมของตนเอง, มีกรรมเป็นกำเนิด, กรรมเท่านั้นที่พาเกิด” (กัมมโยนิ) ในตนเอง เช่น เกิดเป็นอุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ เป็นต้น การเกิดนี้เป็น **การเกิด (ชาติ)** อย่างโอปปาติกโยนิ

มิใช่ “การเกิด” (โยนิ) อย่างอื่นอีก ๓ โยนิ ซึ่งเป็นการเกิดของมหากุตรูป ๔ ที่ไม่ใช่เรื่องของจิตวิญญาน

โอปปาติกโยนินี้ผู้ปฏิบัติกำลังทำการประกอบขึ้นให้มีจิตเป็นผลิตผลใหม่ (นิพพัตตติ) เพื่อให้ “เกิด” (โยนิ) “การดับ” (นิพพาน, นิโรธ) เข้าใจให้ดีๆ นะให้เกิดความดับหมายความว่า ทำให้ “**ความดับ**” **อุบัติขึ้น** ในจิตตนเอง [มีต่อฉบับหน้า]

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๑๙ ปี ในฉบับที่ ๒๗๙ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๖ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์” มอบเป็นบรรณาการ

“รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ แจกกุญแจเปิดประตูคืออวิชชา ซึ่งกักขงสัตว์ไว้จนมิดมิดในวังวนแห่งอัสสาทะโลกียสุข เพื่อออกมาสู่แสงสว่าง พ้นจากความเขลาซึ่งเมามานานนับชาติไม่ถ้วน สรรพสัตว์ไม่ว่าหญิงชายยากดีมีจนผู้ปรารถนาออกจากสังสารวัฏอันน่าสลดสังเวช ควรศึกษาตำราเล่มนี้อย่างลึกซึ้ง เพราะเมื่อเกิดมาชีวิตก็ถูกจองจำในคุกเรียบร้อยแล้ว มีหน้าซ้ำบางคน กลับก่อกำแพงสูงชัน ๆ ขงตนไว้้อย่างน่าอนาถ หากไม่มีวิธีที่ถูกต้อง โฉนเลยจะออกจากคุกจากคอกนี้ได้

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกอ่อนเกิดบุ๊คขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสาระแก่สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “รู้คนขงสุข รู้คูกขงสัตว์” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

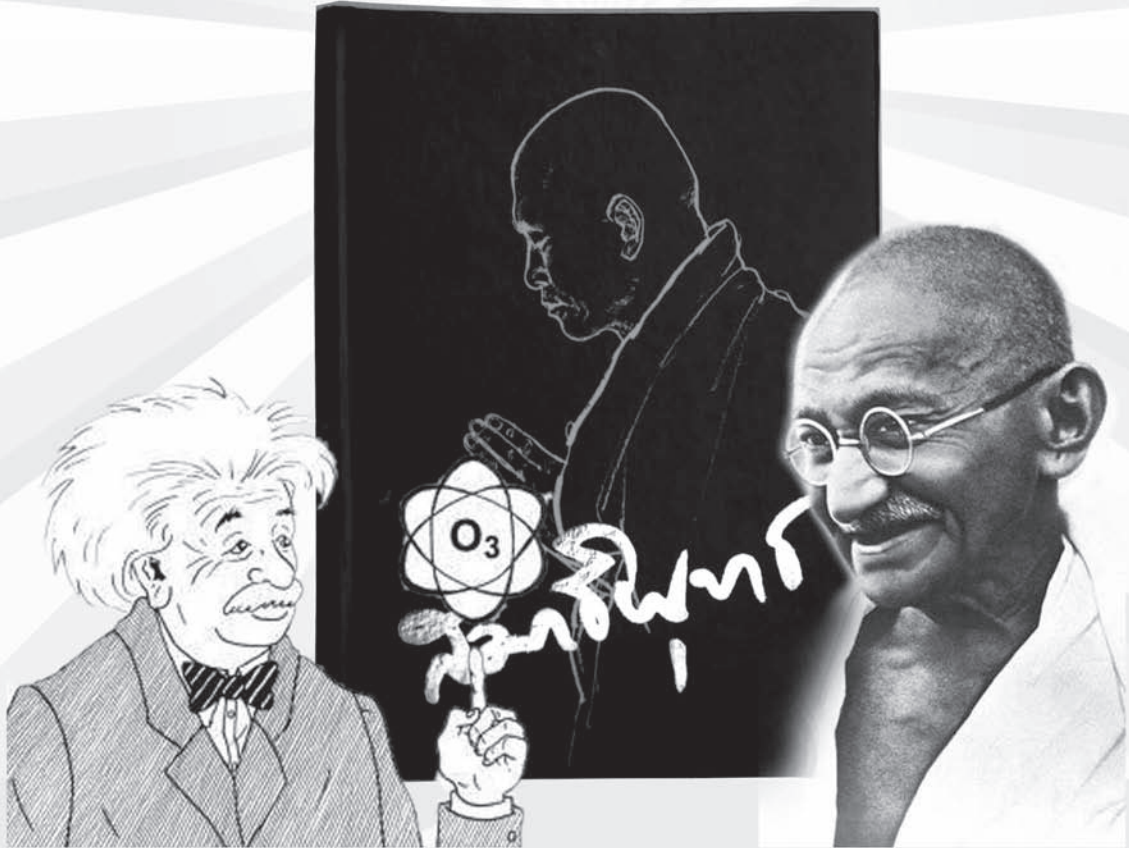
นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้นแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๖

“จินตนาการสำคัญกว่าความรู้เพราะความรู้นั้นมีจำกัด แต่จินตนาการมีอยู่ทุกพื้นที่บนโลก” หรือที่ว่า “ตรรกะจะพาคุณเดินทางจากจุด A ไปจุด B ได้ แต่จินตนาการจะพาคุณเดินทางไปได้ทุกที่” ซึ่งเท่ากับไอน์สไตน์บอกว่า “ความรู้หรือสัญธรรม ความจริงมันเกิดจากจินตนาการ” แล้วจินตนาการของไอน์สไตน์นั้นท่านได้แต่ใดมา???

โพธิสัตว์บนดิน - โพธิสัตว์เหนือโลก

ตอน ๑๙

เผยความลับของไอน์สไตน์ ทำไมจินตนาการสำคัญกว่าความรู้???

การอวดอุตตริฯ ที่ไม่มีจริงในตนของสมิเณรคำ เรื่องได้เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้ากับพวกอีก ๔-๕๐๐ คน ซึ่งก็ได้บรรลุกันหมด ยกเว้นตัวเองที่จะต้องกลับมาเกิดอีก เพื่อสืบทอดพระศาสนาให้ครบ ๕ พันปี

ซึ่งตนเองคือ “คนไม่บรรลุนิพพาน” ที่เป็นพุทธ จึงไม่มีพุทธธรรมที่ลัษมาที่ลิตติดตัวมา แล้วจะเอาอะไรมาสืบทอดพระศาสนา ตลกไหม?

จึงสะท้อนถึงความพิกลพิการในแนวคิดของ

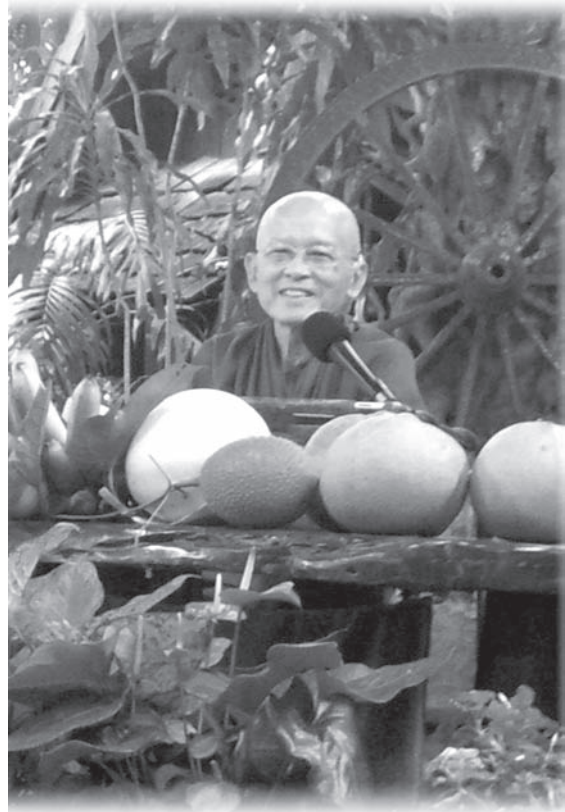
เถรวาทที่เชื่อกันว่า ถ้าบรกรรมแล้วต้องดับสูญกันหมด พระโพธิสัตว์ของเถรวาทจึงต้องเป็นปุถุชนเท่านั้น ถ้าไปบรกรรมเป็นพระอาริยะ หรือพระอรหันต์เมื่อไหร่ก็ต้องตายดับสูญในที่สุด ไม่สามารถไปต่อพุทธภูมิได้ และเมื่อบรกรรมไม่ได้จึงต้องเอาสิ่งที่ไม่ได้บรกรรมกันนี้แหละมาสอนกันหรือมาสืบทอดพุทธศาสนา ความเลอะเทอะของศาสนาพุทธที่สืบทอดกันด้วยคนผู้ไม่มี “โพธิ” คือไม่มีความตรัสรู้มาแล้วจริง มีแต่คนไม่มี “โพธิ” สืบทอดศาสนา พุทธธรรมก็ถูกปฏิรูปและปฏิวัติมาเรื่อย จนถึงทุกวันนี้ก็อย่างที่เห็น ๆ กัน

พระโพธิสัตว์ของเถรวาทจึงต้องเป็นปุถุชนไปตลอดตราบใดที่ยังไม่เป็นพระพุทธรเจ้า คำจำกัดความของโพธิสัตว์ในเถรวาทเมื่อแปลตามพยัญชนะจึงหมายความว่า **“สัตว์ผู้ขังอยู่ในโพธิ คือความตรัสรู้”** แต่พอท่านเห็นว่า **“สัตว์ผู้มีการตรัสรู้ได้แล้ว”** น่าจะตรงกว่า ซึ่งการตรัสรู้หรือการบรกรรมในศาสนาพุทธมีไปตามลำดับ นับตั้งแต่พระอาริยะบุคคล ๘ จำพวกขึ้นไป

ดร.บรจวบ บรณรรุจิ ได้ขยายความถึงเป้าหมายของพระโพธิสัตว์เอาไว้ว่า **เป็นผู้ปฏิบัติเพื่อมุ่งสู่ความรู้แจ้งโลก ซึ่งหมายรวมถึงโลกทั้ง ๓ คือ**

- **สัตว์โลก** อันได้แก่ หมู่สัตว์ชนิดต่างๆ รวมทั้ง เทวดา มนุษย์ และสัตว์เดรัจฉาน (**ซึ่งมุ่งหมายเอาสัตว์โอปปาติกะเป็นสำคัญ**)
- **โอกาสโลก** อันได้แก่ โลกคือที่อยู่อาศัย หมายถึง ระบบจักรวาล และดวงดาวต่างๆ
- **สังขารโลก** อันได้แก่ โลกคือสังขารที่เกิดจากการปรุงแต่ง สรุปลงให้แคบเข้า ได้แก่ **“นามรูป”** นั้นเอง

พอท่านได้แสดงธรรมที่สันติอโศก โดยยกเอาบทความของคุณ**สิริธัญญา** ที่พูดถึงการค้นพบโลกใหม่ ด้วย **“นามกาย”** จนได้อธิบายไปถึง **ไอน์สไตน์** ที่มีภูมิของโพธิสัตว์เช่นกัน และได้ถอดรหัสประโยคทองที่ว่าทำไม **“จินตนาการจึงสำคัญ**

กว่าความรู้???” ซึ่งเนื้อหาของบทความในน.ส.พ. แนวหน้า วันอาทิตย์ที่ ๓๐ มิ.ย. ๕๖ มีดังต่อไปนี้

เรื่อง โลกธาตุใหม่ที่มนุษย์อาจอาศัยอยู่ได้

ข่าวดังทางวิทยาศาสตร์ที่กำลังฮือฮากันในวันนี้ เป็นข่าวที่นักวิทยาศาสตร์เยอรมันและสหรัฐอเมริกาได้เปิดเผยผลการค้นพบดาวพระเคราะห์อีกสามดวง ซึ่งมีลักษณะภูมิอากาศและสภาพต่าง ๆ คล้ายกับโลก ที่มนุษย์สามารถอาศัยอยู่ได้

นับเป็นการค้นพบครั้งสำคัญและเป็นการค้นพบดาวพระเคราะห์ที่มีลักษณะคล้ายโลกของเราในจำนวนมากที่สุด คือ พบในคราวเดียวกันถึงสามดวง

แต่ทว่าในจำนวนสามดวงนี้ ที่มีการค้นพบในลักษณะยืนยันเกือบจะแน่นอนแล้วว่า มีสภาพคล้ายคลึงกับโลกมนุษย์ของเราและเอื้อ

อำนาจต่อการที่มนุษย์จะสามารถมีชีวิตอยู่ได้มีเพียงดวงเดียว

ส่วนอีกสองดวงยังจะต้องศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมให้มีความแน่นอนมากขึ้นกว่านี้ แต่กระนั้นก็ต้องถือว่าการณ์พบดาวพระเคราะห์ที่คล้ายกับโลกมากที่สุด และเอื้ออำนวยต่อการที่มนุษย์จะมีชีวิตเหมือนกับโลกเรานี้มากที่สุด ได้ทำให้ความรู้เกี่ยวกับโลกมนุษย์ และดาวพระเคราะห์ที่มีสภาพเหมือนโลกมนุษย์ของเรา เป็นความจริงขึ้นมาแล้ว

จะไม่เรียกขานด้วยชื่อภาษาอังกฤษหรือชื่อทางวิทยาศาสตร์ ซึ่งเสียเวลาจดจำเปล่าๆ แต่จะเรียกดาวพระเคราะห์ดวงนี้แบบไทย ๆ ของเราว่า โลกใหม่ เพื่อให้ง่ายต่อการเรียกขานและทำความเข้าใจ

โลกใหม่นี้คือโลกที่ค้นพบใหม่แต่ไม่ใช่โลกที่บังเกิดขึ้นใหม่ มีขนาดใหญ่กว่าโลกของเรานี้ถึงสิบเท่า และอยู่ในระบบสุริยะที่มีดวงอาทิตย์ถึงสามดวง แต่ในสามดวงนั้นก็มียอดอาทิตย์แค่ดวงเดียวที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับดวงอาทิตย์ในระบบสุริยะของเรา ส่วนอีกสองดวงมีขนาดเล็กหรืออาจไม่มีอิทธิพลที่ส่งผลต่อโลกใหม่เหมือนกับดวงอาทิตย์ที่ส่งผลต่อโลกของเราปัจจุบัน

ระยะทางของโลกใหม่ห่างไกลมาก ห่างไกลจากโลกของเรานี้ร่วม ๓๐๐ ล้านปีแสง จึงไม่ต้องพูดถึงการที่มนุษย์บนโลกนี้จะเดินทางไปยังโลกใหม่ เพราะเป็นอันพันวิสัยที่จะไปได้โดยทางกาย แต่มิใช่ว่าจะไม่เป็นวิสัยที่จะไปได้โดยกายอีกกายหนึ่ง ซึ่งกายนั้นพระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า “นามกาย”

การค้นพบระบบสุริยะใหม่ ค้นพบโลกใหม่ รวมทั้งดวงอาทิตย์ใหม่ตามรายงานล่าสุดนี้ เป็นการยืนยันว่าระบบสุริยะจักรวาลแบบเดียวกันหรือคล้ายคลึงกับระบบสุริยะของเรานี้ มิได้มีอยู่แต่เฉพาะระบบสุริยะและโลกของเราเท่านั้น

แต่ยังมีระบบสุริยะอื่นและโลกอื่นอีกมาก รวมทั้งโลกใหม่ที่เพิ่งค้นพบนี้ด้วย

วันนี้จึงเป็นที่แน่นอนแล้วว่าการศึกษา ค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์อันก้าวหน้าที่สุดของมนุษยยุคปัจจุบันได้ยืนยันการค้นพบว่า มีระบบสุริยะอื่น มีโลกอื่น มีดวงอาทิตย์อื่นอีกมาก หากได้มีอยู่แก่ระบบสุริยะนี้ ดวงอาทิตย์ดวงนี้ และโลกนี้ของเราเท่านั้น

เมื่อยืนยันการค้นพบใหม่ดังกล่าวนี้แล้ว ก็ต้องบอกกล่าวให้พี่น้องชาวพุทธและชาวโลกทั้งหลายได้ภาคภูมิใจพร้อมๆ กัน ด้วยกันว่า สิ่งนี้นักวิทยาศาสตร์ที่ก้าวหน้าที่สุดในยุคปัจจุบันได้ค้นพบนั้น มิได้เป็นการค้นพบครั้งแรกของโลก

มีการค้นพบเรื่องนี้มาก่อนแล้วเมื่อ ๔๕ ปีก่อนพุทธกาล เป็นการค้นพบโดยพระสมณะโคดมสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของชาวโลก เป็นการค้นพบโดยวิทยาศาสตร์ทางจิต โดยพลังอำนาจแห่งจิต โดยฌานและปัญญาอันเป็นธรรมชาติที่มีอยู่เป็นอยู่และมนุษย์สามารถเข้าถึงได้

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงค้นพบแล้วก็ทรงประกาศแก่ชาวโลกในวาระอันจำเป็นที่จะต้องตรัสที่จะต้องกล่าว ทั้ง ๆ ที่พระองค์จะมีปกติไม่ตรัสไม่กล่าวในเรื่องเหล่านี้ เพราะแม้ว่าจะเป็นเรื่องจริง เป็นเรื่องที่ถูกกับจิตใจใฝ่รู้ของคน แต่ทรงเห็นว่าไม่เป็นประโยชน์ จึงทรงมีปกติตรัสในสองเรื่อง คือ เรื่องของทุกข์และความดับทุกข์เท่านั้น

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเรื่องระบบสุริยะ เรื่องดวงอาทิตย์ เรื่องโลก เรื่องดวงดาว หรือที่กล่าวรวมในปัจจุบันว่าระบบสุริยะเพราะความจำเป็นที่จะต้องตรัส ที่จะต้องกล่าว เนื่องจากในขณะนั้นมีการตั้งคำถามเกี่ยวกับความจริงทาง

วิทยาศาสตร์ทางจิตบางประการโดยพวกพราหมณ์
นั่นคือมีพราหมณ์คนหนึ่งเข้าไปเฝ้าแล้ว
ถามพระตถาคตเจ้าว่า ท่านผู้เจริญ ท่านเคย
พูดว่าท่านสามารถพุดาให้ไต่ขึ้นไปทั่วหมื่นแสน
โลกธาตุได้ใช่ไหม

โลกธาตุที่พราหมณ์สอบถามพระตถาคตเจ้าก็
คือระบบสุริยะ ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และโลก
อื่นๆ หรือที่เรียกเป็นภาษาอังกฤษว่า กาแล็กซี่
นั่นเอง

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสตอบว่า จริงพราหมณ์
เราเคยกล่าวเช่นนั้น!... ฯลฯ.....

พ่อครูว่า...อ่านแล้วก็เข้าใจไม่ยากอะไร สรุป
แล้วก็คือ “นามกาย” คำนี้เป็นเรื่องจิตวิญญาณ
ที่ตนเองสามารถใช้ประโยชน์ได้ ให้นามกายเป็น
ธาตุรู้ คือองค์ประชุมของนามธรรม (ธาตุรู้)

ส่วน **“รูปกาย”** คืออะไร คือองค์ประชุมของ
รูปที่มีการเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันอยู่ พร้อมทั้งมี
นามอยู่ด้วย ดังนั้นคำว่า “รูปกาย” จึงมีนามร่วม
รู้อยู่ด้วยเสมอ เช่น เมื่อเราสัมผัสกับอะไรแล้ว
เราก็มินามไปรู้ อย่างนี้คือ รูปกาย

นามกายอย่างที่คุณสิริธัญญาเขียนมาก็ไปได้
ไกลกว่ารูปกาย นามกายไปได้ไกลอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
(ห้วงคัมภีร์) แต่ละคนไปได้ไกล อย่างน้อยก็เพื่อฝัน
ต้นเตาดด้วยเหตุด้วยผลไป จริงหรือไม่จริงไม่รู้

เช่นเดียวกับไอน์สไตน์ **ที่มีคำพูดของเขาบอก
ว่า “จินตนาการสำคัญกว่าความรู้เพราะความรู้
นั้นมีจำกัด แต่จินตนาการมีอยู่ทุกพื้นที่บนโลก”**

หรือที่ว่า **“ตรรกะจะพาคุณเดินทางจากจุด A ไป
จุด B ได้ แต่จินตนาการจะพาคุณเดินทางไปได้
ทุกที่”** ซึ่งเท่ากับไอน์สไตน์บอกว่า **“ความรู้หรือ
สัญธรรม ความจริงมันเกิดจากจินตนาการ”**
ไอน์สไตน์เขาพูดเลยว่า **“จริงๆแล้วเขาเป็นนัก-
วิทยาศาสตร์ภายใต้หมวก”***^๑คือในกะโหลกศีรษะ
นี้แหละ แล้วเขาใช้จินตนาการจนไปถึงความจริง

คือไอน์สไตน์เขามีความลึกซึ้งกว้างไกล เขามี
“สัญอภิญญา” แล้ว แต่เขาใช้ภาษาบัญญัติสลับ
กันเท่านั้นเอง คือมีความรู้ที่เป็นความจริงอยู่ก่อน
แล้วก็ดึงจินตนาการของตนออกมา และเมื่อเอา
ไปพิสูจน์ก็ตรง ซึ่งถ้าเขาจินตนาการแล้วเอาไป
พิสูจน์แล้วไม่เป็นความจริง ก็ไม่ใช่โพธิสัตว์ เขา
เป็นโพธิสัตว์เพราะมีความจริง ส่วนนักเพื่อฝันก็
จินตนาการไปได้มากมาย แต่ไม่จริง มีแต่ตรรกะ
เพื่อฝัน แต่ไอน์สไตน์เหมือนเขาจินตนาการเพื่อฝัน
แต่ไม่ใช่เพื่อฝัน เพราะเป็นของจริงของเขาที่มี
อยู่แล้ว แล้วก็เอามาพิสูจน์ยืนยันจนเป็นจริง ดัง
ฟิลิกส์มากมายที่เป็นความรู้พิเศษ ๆ อันเกิดจาก
จินตนาการของเขา เช่นเรื่องแสงเขาก็รู้ลึกซึ้ง

พ่อครูเองก็มีความรู้เรื่องนามกายนี้พอได้จึงรู้จัก
เรื่อง เอกภพ แสง ดวงดาวพอสมควร โดยสังจะ
เช่นพ่อครูรู้ว่า แสงเดินทางโค้งนะ ไม่ใช่เดินทางเป็น
เส้นตรง ตอนรู้อีกนี่ว่าตนเองรู้คนแรกในโลก ก็เลย
ไปพูดกับน้องเขยที่เป็นวิศวกรว่า ตอนคงรู้เป็นคนแรก
แต่น้องเขยบอกว่าไม่ใช่ ไอน์สไตน์เขารู้มาก่อนแล้ว
ก็ให้ไปหาหลักฐานมาดู พ่อครูก็รู้จักไอน์สไตน์ตอน
นั้นแหละ น้องเขยก็ไปหาหนังสือไอน์สไตน์มาให้เล่ม
หนึ่ง เพื่อพิสูจน์ยืนยันว่าแสงเดินทางเป็นเส้นโค้ง
อย่างไร แต่พ่อครูรู้ด้วยนามกาย

*^๑งานวิจัยของไอน์สไตน์ ไม่ต้องมีห้องทดลองใหญ่โตอะไร เพราะทฤษฎีของเขาเป็นเรื่องของการใช้ความคิดจินตนาการ พุด
ง่าย ๆ ก็คือ การนึกคิดเอานั่นเอง เพราะฉะนั้น ม้านั่งในสวนสาธารณะ ห้องสมุด หรือแม้แต่บนโต๊ะทำงาน ก็
สามารถกลายเป็นห้องทดลองได้ จากหนังสือ “ทฤษฎีสัมพัทธภาพ อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์” โดย ดร.ปณิธิ พุทธภรณ์
เรียบเรียง

ไอน์สไตน์เขาพิสูจน์แล้ว เพราะไอน์สไตน์เขารู้มาจากนามกายคือจินตนาการของเขาก่อนแล้วไง เขาก็พิสูจน์ตามหลักวิทยาศาสตร์ เพื่อให้พูดกับคนอื่นที่รู้เรื่องวิทยาศาสตร์ แต่พ่อครูไม่เก่งเรื่องวิทยาศาสตร์เลยจึงไม่ได้พิสูจน์ แต่ก็รู้ว่าไอน์สไตน์นี้มีอย่างหนึ่งเหมือนเรา ทำจะเป็นตระกูลเดียวกัน จึงเริ่มสัมผัสไอน์สไตน์ว่าเป็นอย่างนี้

สรุปว่าไอน์สไตน์พูดว่าสิ่งต่าง ๆ เกิดจากจินตนาการ มันไม่ใช่ความเพ้อฝัน แต่เป็นความคิดที่เกิดจากสิ่งที่ตนเองมีในส่วลึกของบารมีไอน์สไตน์ ที่รู้อะไรละเอียดลออจนเอามาพิสูจน์ได้อย่างนิวเคลียร์ที่เกิดจากการแตกตัวของนิวเคลียส เป็นต้น เกิดจากความเป็นจริงที่มีได้ของไอน์สไตน์เอง

นักวิทยาศาสตร์ค้นพบเพียง “รูปธรรม” โดยใช้หลักวิทยาศาสตร์ ใช้กล้องส่องโดยรู้จัก

“รูป” ไม่ได้รู้จัก “นาม” ไม่เหมือนไอน์สไตน์ที่รู้จัก “นาม” มาก่อน ก่อนที่จะพิสูจน์ “รูป”

อย่างพ่อครูนี้ไม่ใช่นักวิทยาศาสตร์ก็ไม่ได้พิสูจน์ทางรูปธรรมเท่าไร รู้แต่นามธรรม เช่น พ่อครูรู้ว่าจักรวาลทั้งหมดนี้ในเอกภพเป็นอยู่อย่างไร พ่อครูรู้ในนามกาย เอกภพนี้ไกลสุดไกลเกินกว่านี้ คุณจะรู้ได้ รู้ว่าเป็นอยู่ในลักษณะใด แต่พ่อครูไม่มีปัญญาพิสูจน์เป็นเชิงวิทยาศาสตร์ให้คนรู้ได้ พ่อครูรู้ว่าแสงเดินทางเป็นเส้นโค้งก็ไม่ได้พิสูจน์ให้คนรู้ได้อย่างไอน์สไตน์ เป็นต้น

พ่อครูรู้ว่าดาวดวงอื่นที่มีมนุษย์อยู่ก็มีมาก แล้วพวกคุณนี้บอกให้ก็ได้โดยไม่ใช้ตา พวกคุณไปเกิดในโลกหลายลูกโลกมาแล้ว แต่พวกคุณไม่รู้เท่านี้เอง แต่ก็พูดไปก็ไม่เข้าที่ ก็พอดีกว่า **พูดไปสองไพเบี้ย นิ่งเสียประเทศไทย** ขอพูดให้เข้ายุคเข้าสมัยหน่อย ถ้าไม่ตื่นนี้เสียประเทศไทยแน่!

ความหลุดพ้น.....ในทัศนะของไอน์สไตน์

การใช้หลักการทางวิทยาศาสตร์มามองปัญหา

อาจจะช่วยให้เรา เกิดความเห็นพ้องต้องกันโดยไม่ยากนัก นานนับศตวรรษแล้วที่มนุษย์เราได้อาศัยวิธีคิดที่เป็นระบบตามหลักการวิทยาศาสตร์เพื่อเชื่อมโยงปรากฏการณ์ต่างๆ ที่อุบัติขึ้นในโลกนี้เข้าด้วยกันให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ กล่าวง่าย ๆ ก็คือ นำสิ่งต่างที่เกิดขึ้นมาสู่กระบวนการคิดที่เป็นระบบนั่นเอง แต่หากจะถามผมว่าศาสนาคืออะไร ผมคงหาคำตอบไม่ได้ง่ายนัก ดังนั้นแทนที่จะถามว่าศาสนาคืออะไร ผมอยากจะถามกลับว่า **อะไรคือแรงบันดาลใจที่ทำให้คนเราหันไปยึดมั่นในศาสนามากกว่าสำหรับผม คนที่รู้แจ้งเห็นจริงทางศาสนา**

ก็คือคนที่ได้ปลดปล่อยตัวเองออกจากโซ่ตรวนแห่งความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน เหลือแต่ความคิด ความรู้สึก และแรงบันดาลใจที่ตนยึดกุม (อย่างสมათานไม่ใช่อุปาทาน) เพราะเห็นว่ามีคุณค่าเท่านั้น!

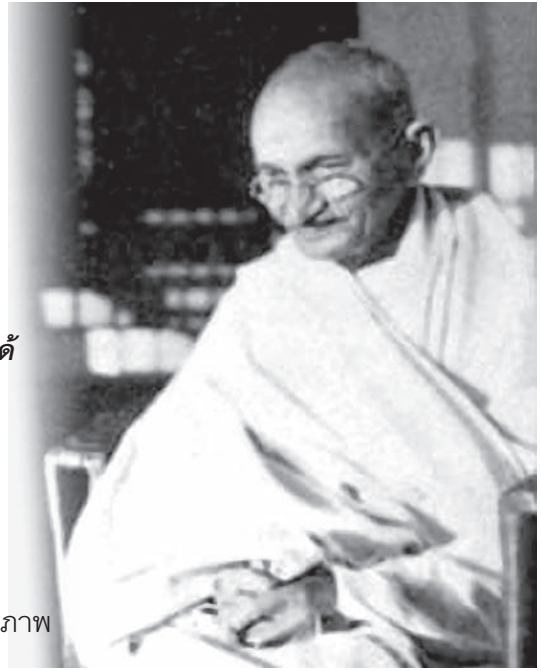
ผมคิดว่าการเล็งเห็นและการยึดมั่นดังกล่าวเป็นเรื่องสำคัญ ไม่ว่าจะมีการเอ่ยถึงพระเจ้าเป็นเจ้าหรือไม่ก็ตาม

บทสรุปความหลุดพ้นคือการที่พ้นไปจากความเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน คงเหลือไว้แต่ความปรารถนาที่จะได้ช่วยผู้อื่นเพราะเห็นในสิ่งนี้ว่ามีคุณค่า

ความหลุดพ้น.....ในทัศนะของคานธี

เท่าที่ข้าพเจ้าศึกษาและเข้าใจได้
จากข้อเท็จจริงในพุทธประวัติ
นิรวาณ หมายถึง การดับโดยสิ้นเชิง
ของความเลวทุกประการในตัวเรา
ความร้ายทุกประการในตัวเรา
อีกทั้งความชั่วและสภาพที่จะกลายเป็นความชั่วได้
ทุกประการในตัวเรา
นิรวาณมิได้หมายถึงความสงบที่ปราศจากชีวิต
และไร้ความหมายในหลุมฝังศพ
หากหมายถึงความสงบที่มีชีวิตชีวา
หมายถึงปีที่ไม่มีตายของจิตวิญญาณที่รู้จักตนเอง
รู้ว่าตนได้พบนิवासสถานแล้วในห้วงหทัยของนිරันดรภาพ
(หน้า ๓๗๕)

**บทสรุปความหลุดพ้นคือความดับ หรือความตายจากสิ่งชั่วร้ายในตัวเรา
เป็นอมตะบุคคลที่มีแต่ปิติ เบิกบานเพราะสงบจากสิ่งชั่วร้ายทุกประการแล้ว**

ความหลุดพ้น.....ในทัศนะของสมเด็จพระโพธิธิราช

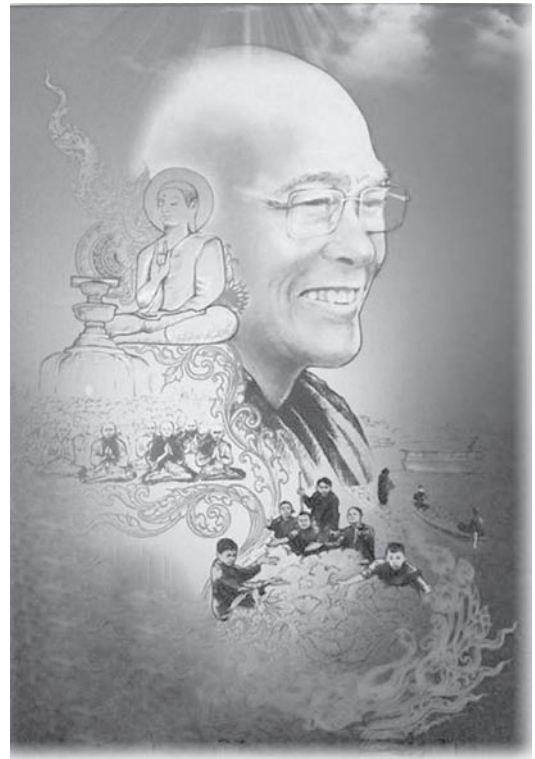
หลักสำคัญการศึกษาของพุทธ

ต้องเป็นผู้มีศีล ไม่หย่อนยาน (อริศีล)
ต้องเป็นผู้มีศีล จนเป็นฌาน (อริจิต)
ต้องเป็นผู้มีศีล จนเป็นญาณ (อริปัญญา)
กระทั่งเป็นผู้ทนได้ต่อการรุกราน (อริวิมุตติ)
กระทั่งเป็นบุคคลผู้เบิกบาน (อริพุทธ)
ต้องสมบูรณ์ด้วยการงาน (อริกุศลที่ถึงพร้อม)

คนผู้สมบูรณ์ด้วยการงานจึงจะเป็นผู้ถึงนิพพาน

นั่นคือ ผู้พร้อมไปด้วย...
การงานที่ดำรินึกคิด (สัมมาสังกัปปะ)
การงานที่พูดที่จา (สัมมาวาจา)
การงานที่กระทำทุกชนิด (สัมมากัมมันตะ)
การงานที่เป็นอาชีพ (สัมมาอาชีวะ)
อันเป็น “มรรค” หรือ “ทางดำเนินชีวิต” สุดวิเศษ
ที่พระพุทธเจ้าทรงตราไว้ให้มนุษย์นั่นเอง
จงศึกษากันให้ “สัมมาทิฏฐิ” เกิด

**บทสรุปความหลุดพ้นเกิดจากความสมบูรณ์ด้วยศีล และด้วยการงาน
ดังพุทธพจน์ที่ระบุว่า “ศีลที่เป็นกุศล ย่อมยังผลให้เป็นอรหันต์”
และผู้ที่จะสมบูรณ์ด้วยการงานได้นั้น ก็เพราะได้ปฏิบัติมรรค ๘ นั้นเอง**

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

งานฉลองพระชันษา ๑๐๐ ปี

สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
๓ ตุลาคม ๒๕๕๖

The Celebration of the 100th Birthday Anniversary of
His Holiness Somdet Phra Nyanasamvara
the Supreme Patriarch of Thailand
3rd October 2013

บทความพิเศษ

๑๐๐ ปี พระชันษา สมเด็จพระญาณสังวร
สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก
กับพระศาสนากิจเผยแผ่พระพุทธศาสนาสู่สากล
ที่ชายุโก โหตุ สังฆราชา

ต่อจากฉบับ ๒๓/๖

- ทศพนธ์ นรทัศน์
ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร
เพื่อความเท่าเทียมกัน
www.ictforall.org
www.facebook.com/ICTforAll.org

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงเป็นพระมหาเถระที่มีวิสัยทัศน์ทางการศึกษา พร้อมทั้งทรงสนับสนุนการพัฒนาการศึกษาคณะสงฆ์ ทั้งทางปริยัติและทางปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่อง นอกจากการศึกษาของพระภิกษุสามเณรแล้ว เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ยังมีส่วนในการสร้างสรรค์วิชาการในสถาบันการศึกษาของบ้านเมืองอีกด้วย เช่น เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๔ ทรงได้รับอาราธนาจากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ให้ทรงเป็นอาจารย์พิเศษสอนวิชาพื้นฐานอารยธรรมไทย ร่วมกับ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช โดยทรงบรรยาย เรื่อง “พระพุทธศาสนากับสังคมไทย”

พ.ศ. ๒๕๑๙ ขณะยังทรงดำรงสมณศักดิ์ที่สมเด็จพระญาณสังวร พระองค์ได้รับอาราธนาเป็นอาจารย์พิเศษสอนการฝึกสมาธิตามแนวพุทธศาสนา ในภาควิชาปรัชญาและศาสนา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ถือว่าเป็นมหาวิทยาลัยแรกที่บรรจุวิชานี้เป็นวิชาบังคับไว้ในหลักสูตรของมหาวิทยาลัย ทรงเป็นอาจารย์พระองค์แรก สอนนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายปี

นอกจากนั้นสถาบันอื่น ๆ ตลอดจนข้าราชการและพนักงานในองค์กรต่าง ๆ ยังได้กราบทูลอาราธนาเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ไปทรงสอนวิชาการฝึกทำสมาธิตามแนวพุทธศาสนา นับได้ว่า เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ได้ทรงเป็นผู้จุดประกายในการศึกษาปฏิบัติสมาธิกรรมฐานในหมู่พุทธศาสนิกชนทุกระดับอย่างกว้างขวาง

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงอุทิศพระองค์ให้พระบวรพุทธศาสนาอย่างเต็มที่ ทั้งในด้านการปกครองฝ่ายสงฆ์ ที่พระองค์ทรงมีความรับผิดชอบมากมายในตำแหน่งสำคัญๆ ดังที่ พระอนิล ธมมสาภิโย, ดร. ผู้ช่วยเลขานุการสมเด็จพระสังฆราชกล่าวไว้ว่า “เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร เป็นผู้อุทิศชีวิตทั้งหมดให้แก่พระ

ศาสนา ทั้งความรู้ความสามารถ ความสุขส่วนพระองค์ แม้ว่าบางครั้งทรงไม่ได้บรรทม พระองค์ไม่เคยแสดงพระอาการไม่พอพระทัย ทรงสำรวมพระองค์ตลอดเวลา ทรงมีการเตรียมงานก่อนทุกครั้ง บางทีแม้เวลาเสวยก็จะรับสั่งเรื่องงาน”

ในด้านการเผยแผ่ธรรมสู่ประชาชนนั้น เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร มีวิธีการเผยแผ่ธรรมต่อพุทธศาสนิกชนหลายระดับ จากง่ายไปหายาก ตั้งไปลึก แต่ทั้งหมดเป็นไปเพื่อความเข้าใจความจริงแห่งชีวิตที่เป็นอริยสัจธรรมที่เป็นยอดมงกุฎแห่งพระพุทธศาสนา ธรรมที่นำไปสู่ทางแห่งการพ้นทุกข์

เมื่อครั้งที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร มีพระสุขภาพแข็งแรง พระกรณียกิจประจำของพระองค์ คือการเทศน์ในพระอุโบสถ ทุกวันพระข้างขึ้นและข้างแรม ๑๕ คำ คือเดือนละ ๒ ครั้ง ซึ่งมีประชาชนไปฟังจนล้นพระอุโบสถ นอกจากนี้ยังทรงบรรยายธรรมในรายการ “การบริหารทางจิต” ทางสถานีวิทยุกระจายเสียง อ.ส. พระราชวังดุสิตเป็นประจำทุกเช้าวันอาทิตย์... พลังแห่งพระสุรเสียงที่บรรจู้ด้วยพลังแห่งความหมายในธรรมนี้ เกิดขึ้นได้ก็เพราะเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร มีพระวิริยะจนเข้าถึงหัวใจแห่งคำสอนของพระพุทธศาสนาอย่างลึกซึ้ง เมื่อถ่ายทอดเป็นธรรมบรรยายสู่ประชาชน ด้วยจิตที่เปี่ยมล้นด้วยพระเมตตา จึงทำให้คนฟังสามารถฟังธรรมได้อย่างรื่นรมย์ ได้ยินได้ฟังครั้งใดก็เกิดมีแรงยึดเหนี่ยวจิตใจจนเกิดความตั้งมั่นนำไปสู่การยกระดับจิตใจตนเองให้สูงขึ้น

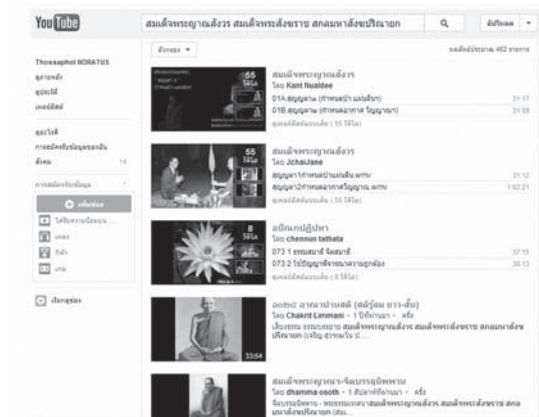
คถาปน

ฉันเฝ้าอดทนทวนใจ เพื่อปลุก
มิ่งศึกษาสำเริงสำราญ
ทางเรื่องเคื่องขันสวดเป็นสุขศรี
ศถาภิโยภาณีได้ประสิทธิ์สันติ

คจ. พ.ศ. ๒๕๒๐

คำสอนจากเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร หากใครได้ฟังแล้วน้อมใจนำข้อธรรมนั้นไปคิดใคร่ครวญโดยพิจารณาให้แยบคาย ก็จะทำให้เกิดปัญญาอันนำไปสู่ความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น สามารถคลี่คลายปัญหาชีวิตของตนเองได้ เป็นการยกระดับจิตใจให้สูงขึ้น จนเชื่อมโยงไปสู่การเข้าใจความหมายที่แท้ของชีวิต การฟังธรรมจึงเป็นเครื่องนำพาชีวิตให้เจริญก้าวหน้า ความคิดสติปัญญาเจริญงอกงามมีชีวิตที่พัฒนาขึ้น นำพามาซึ่งความสุข ความสำเร็จอันลึกซึ้งซึ่งที่โลกทางวัตถุไม่มีวันจะให้ได้

ผู้ที่สนใจรับฟังพระธรรมเทศนาของเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร สามารถรับฟังได้ทางเว็บไซต์ www.youtube.com โดยใช้คำค้นหา “สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก”

เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงปฏิบัติพระกรณียกิจทั้งภายในประเทศและต่างประเทศเป็นอเนกประการ ทรงเป็นนักวิชาการและนักวิเคราะห์ธรรมตามหลักการของพระพุทธศาสนา ที่เรียกว่า “ธัมมวิจยะ” หรือ “ธัมมวิจย” เพื่อแสดงให้เห็นว่าพุทธธรรมนั้นสามารถประยุกต์ใช้กับกิจกรรมของชีวิตได้ทุกระดับ ตั้งแต่ระดับพื้นฐานไปจนถึงระดับสูงสุด ทรงมีผลงานด้านพระนิพนธ์ทั้งที่เป็นภาษาไทยและภาษาอังกฤษจำนวนกว่า ๑๐๐ เรื่อง ประกอบด้วยพระนิพนธ์แสดงคำสอนทางพระพุทธศาสนา

ทั้งระดับ ต้น ระดับกลาง และระดับสูง รวมถึงความเรียงเชิงศาสนคดีอีกจำนวนมาก ซึ่งล้วนมีคุณค่าควรแก่การศึกษา สถาบันการศึกษาของชาติหลายแห่งตระหนักถึงพระปรีชาสามารถและคุณค่าแห่งงานพระนิพนธ์ ตลอดถึงพระกรณียกิจที่ทรงปฏิบัติ จึงได้ทูลถวายปริญญาคุณวุฒิบัณฑิตกิตติมศักดิ์เป็นการเทิดพระเกียรติหลายสาขา

สำหรับพระนิพนธ์ในสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ทรงนิพนธ์เรื่องต่าง ๆ ไว้มากมาย ทั้งที่เป็นตำราพระธรรมเทศนา และทั่วไป ซึ่งเป็นหนึ่งในสื่อที่ช่วยให้การเผยแผ่พระพุทธศาสนาเป็นไปอย่างกว้างขวางทั้งในประเทศและต่างประเทศ พอประมวลได้ดังนี้

๑. ประเภทตำรา ทรงเรียบเรียงวากยสัมพันธ์ภาค ๑-๒ (สำหรับใช้เป็นหนังสือประกอบการศึกษาของนักเรียนบาลี) และยังอำนวยความสะดวกทำปทานุกรมบาลี ไทย อังกฤษ สันสกฤต ฉบับพระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมพระจันทบุรีนฤนาถ

๒. ประเภทพระธรรมเทศนา มีอยู่เป็นจำนวนมาก เท่าที่พิมพ์เป็นเล่มแล้ว เช่น ปัญจคุณ ๕ กัณฑ์ ทศพลญาณ ๑๐ กัณฑ์ มงคลเทศนา โอวาทปาฏิโมกข์ ๓ กัณฑ์ สังฆคุณ ๙ กัณฑ์ มงคลวิเสสเถา ญาณสังวรเทศนา เป็นต้น

๓. ประเภทงานแปลเป็นภาษาต่างประเทศ ทรงริเริ่มและดำเนินการให้แปลตำราทางพระพุทธศาสนา จากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการศึกษาพระพุทธศาสนา เช่น นวโกวาท วินัยมุข พุทธประวัติ ภิกขุปาฏิโมกข์ อุปสมบทวิธี และการทำวัตรสวดมนต์ ทรงดำเนินการให้มีการแปลหลักสูตรนักธรรมตรี โท เอก ครบทุกเล่ม

๔. ประเภททั่วไป มีอยู่เป็นจำนวนมาก เช่น การนับถือพระพุทธศาสนา, **หลักพระพุทธศาสนา**, พระพุทธเจ้าของเรานั้นท่านเลิศล้ำ, ๔๕ พรรษา พระพุทธเจ้า, **พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนอะไร** (ไทย-อังกฤษ), วิธีปฏิบัติตนให้ถูกต้องทางธรรม, พระพุทธศาสนากับสังคมไทย, เรื่องกรรม, ศิล (ไทย-

อังกฤษ), แนวปฏิบัติในสติปัญญา, อาหุเนยโย, อวิชชา, สันโดษ, หลักธรรมสำหรับการปฏิบัติ อบรมจิต, การบริหารจิตสำหรับผู้ใหญ่, บัณฑิต กับโลกธรรม, แนวความเชื่อ, บวชดี, บุพการี-กตัญญูกตเวที, คำกลอนนิราศสังขาร, ตำนานวัด บวรนิเวศวิหาร, จิตตนคร เป็นต้น

พระศาสนากิจเผยแผ่พระพุทธศาสนาสู่สากล

นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ เป็นต้นมา ที่เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ทรงเป็นผู้รับผิดชอบกิจการเผยแผ่พระพุทธศาสนาในต่างประเทศ ทรงริเริ่มสืบสานสายสัมพันธ์อันดีงามระหว่างคณะสงฆ์ในหลาย ๆ ประเทศ ทั้งในแถบเอเชียและชาติตะวันตก เช่น กัมพูชา เนปาล ศรีลังกา จีน อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ อินเดีย แคนาดา อิตาลี ออสเตรเลีย อังกฤษ ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกา เป็นต้น ด้วยพระทัยอันแน่วแน่ของเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ที่ทรงทุ่มเทให้แก่การธำรงรักษาและเผยแผ่ธรรมะแห่งพระบรมศาสดาอย่างเต็มพระกำลังทำให้ออกจากจะเป็นการปูพื้นฐานแห่งพระพุทธศาสนาสู่ดินแดนมิตรประเทศแล้ว ยังช่วยฟื้นฟูกิจการพระพุทธศาสนาในหลายประเทศให้รุ่งเรืองขึ้น ทั้งยังกระตุ้นให้วงการพระพุทธศาสนาในประเทศนั้น ๆ เกิดความตื่นตัวมากขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็เป็นการเจริญสัมพันธ์ไมตรีอันดีระหว่างประเทศและระหว่างคณะสงฆ์ด้วยกันอีกด้วย

จากการที่คณะรัฐมนตรี ได้อนุมัติให้กรมการศาสนาดำเนินการฝึกอบรมพระธรรมทูต เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙ เพื่อส่งไปประกาศพระศาสนาในต่างประเทศ ในความอุปถัมภ์ของรัฐบาล ในการนี้มหาเถรสมาคมเห็นชอบแต่งตั้ง พระสาสนโสภณ เจ้าอาวาสวัดบวรนิเวศ และกรรมการมหาเถรสมาคม ให้เป็นประธานกรรมการอำนวยการฝึกอบรมพระธรรมทูตไปต่างประเทศ ทรงเป็นพระมหาเถระไทยรูปแรกที่ได้ดำเนินงานพระธรรมทูตในต่างประเทศอย่างเป็นรูปธรรม เล่ากัน

มาว่าในระยะเริ่มต้นของการฝึกอบรมพระธรรมทูตนั้น พระสาสนโสภณได้ดำเนินการอย่างเข้มงวดกวดขัน ท่านทำหลักสูตรและสอนด้วยตนเอง มีการอบรมธรรมะเป็นภาษาอังกฤษ มีบางครั้งไปอบรมพระธรรมทูตที่สวนโมกข์ อำเภอไชยา จังหวัดสุราษฎร์ธานี พระสาสนโสภณก็เดินเท้าไปจากสถานีรถไฟไชยาไปถึงสวนโมกข์ ท่านและท่านพุทธทาสภิกขุใช้วิธีการฝึกฝนบรรดาพระภิกษุตามธรรมเนียมดั้งเดิมแบบยุคพุทธกาล กระทั่งว่าเมื่อบิณฑบาตกลับมาแล้วให้พระสงฆ์ฉันภัตตาหารอยู่ตามโคนไม้ เมื่อถึงเวลาอนุโมทนา ท่านก็จะไม่ให้สวดมนต์เช่นที่เคยทำกันมา แต่จะใช้วิธีเรียกภิกษุรูปใดรูปหนึ่งขึ้นมาแล้วให้เทศน์แทน โดยกำหนดว่าเมื่อเรียกรูปไหนก็ต้องเทศน์ได้ทุกรูป เพื่อฝึกฝนความพร้อมในการเป็นพระธรรมทูต

ในปีเดียวกันนั่นเอง ในฐานะประธานกรรมการอำนวยการฝึกอบรมพระธรรมทูตไปต่างประเทศ พระสาสนโสภณได้รับอาราธนาให้เดินทางไปเป็นประธานฝ่ายสงฆ์ เนื่องในพิธีเปิดวัดพุทธปทีป ณ กรุงลอนดอน สหราชอาณาจักร อันถือเป็นวัดพระพุทธศาสนานิกายเถรวาทแบบไทยวัดแรกในทวีปยุโรป ในการนี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินทรงประกอบพิธีเปิด เมื่อวันที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ โอกาสเดียวกันนั้น พระสาสนโสภณได้แสดงพระธรรมเทศนา “พุทธปทีปกลา” หน้าพระที่นั่งเนื่องในการพระราชพิธีบำเพ็ญพระราชกุศลอาสาฬหบูชา

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๐ องค์คณะไลลามะ ประมุขแห่งศาสนจักรทิเบตได้เสด็จเยือนวัดบวรนิเวศวิหาร ครั้งนั้นองค์คณะไลลามะ ทรงปรารภกับเจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ซึ่งดำรงสมณศักดิ์ที่ พระสาสนโสภณ ว่าพระองค์สนใจการปฏิบัติสมาธิกรรมฐานแบบเถรวาท เจ้าพระคุณสมเด็จพระญาณสังวร ก็ทรงให้คำแนะนำแลกเปลี่ยนกับองค์คณะไลลามะถึงแนวทางปฏิบัติดังกล่าว

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ชาดกทันยุค
1 ทศวรรษที่ขยับขึ้น
www.chadoktan.com ▶ ราคา 15 บาท

● เพิ่มภาษีราษฎร
ชาติสิ้นคลอนร้อนทุกแห่ง
บีบคั้นบังคับรุนแรง
ทิ่มแทงหัวใจคนจน.

รัฐใช้ภาษีคั่นคอก.

เพิ่มภาษี (กูกุชาดก)

พระ ศาสตราเมื่อประทับอยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร ทรงปรารภถึงชาดกเรื่องหนึ่ง

ใน อดีตกาล เมื่อพระเจ้าพรหมทัตครองราชสมบัติอยู่ในนครพาราณสี มีมหาอำมาตย์ปัญญาเลิศคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยเหลือ คอยถวายอรรถธรรม(สาระในธรรม)แต่พระราชสาเสมอๆ

มีอยู่คราวหนึ่ง พระเจ้าพรหมทัต(ปัจจุบันผู้บริหารประเทศคือรัฐบาล)ทรงลูแก่อำนาจอคติ (ลำเอียง)เห็นแก่ตน ทรงดำรงอยู่ด้วยความไม่เป็นธรรม ได้รับสั่งเก็บเพิ่มภาษี (ภาษีคือเงินที่รัฐเรียกเก็บจากราษฎร เพื่อเอาไปใช้บริหารประเทศ) รีดนาทาเร้นต่อชาวชนบททั้งหลาย มหาอำมาตย์รู้อาการก็เห็นว่าไม่เป็นธรรม จึงหาโอกาสที่จะถวายพระโอวาทแก่พระราช

อยู่มาวันหนึ่ง พระราชาเสด็จประพาส

พระราชอุทยาน เมื่อเสด็จทั่วทุกแห่งแล้ว สุดท้ายทรงวกเข้าพระตำหนักในพระราชอุทยานนั้น ซึ่งขณะนั้นพระตำหนักบางส่วนยังซ่อมแซมไม่เสร็จ สามารถเห็นโครงของหลังคา กับข้อฟ้า มีจันทันไม้ (ไม้สำหรับรับแปลานหรือรับระแนง) ๓๐ ตัวสอดพาดรับไว้

เมื่อพระราชาทอดพระเนตรเห็นส่วนของหลังคาทั้งหมด ถูกย่นไว้เพียงแค่จันทัน ๓๐ ตัวเท่านั้น ก็ทรงหวาดเสียวกลัวว่า หลังคาข้อฟ้าจะตกลงมาใส่พระองค์ จึงเสด็จออกไปประทับยืนอยู่ข้างนอก แล้วตรัสถามมหาอำมาตย์ด้วยความสงสัยว่า

“ข้อฟ้าไม้สูง ๒ คอกครึ่ง(๕ ฟุต) วงรอบกว้าง ๔ คอก (๘ ฟุต) ทำด้วยแก่นไม้สีเสียด ไม่มีกระที่ ข้อฟ้าตั้งอยู่ได้อย่างไรจึงไม่ตกลงมาเล่า”

มหาอำมาตย์ได้ฟังคำถามแล้ว ก็ยิ้มรับทันที

เพราะเกิดปัญหาที่จะสอนพระราชาราชขึ้นแล้ว จึงทูลว่า
“ขอฟ้าไม้นั้นมีกลอนยึดไว้กับหลังคา มีจันทัน
๓๐ ตัวซึ่งทำด้วยไม้แก่น ไม่มีกระพี้ วางเรียงราย
ค้ำยันเอาไว้ ก็เพราะกลอนและจันทันเหล่านั้น
ยึดเหนี่ยวรั้งกันไว้แน่นหนาดี มันคงอย่างสมส่วน
กัน จึงไม่ตกลงมาจากข้างบนนั้น

เปรียบเสมือนพระราชาราชผู้เป็นบัณฑิต มี
เหล่ากัลยาณมิตรผู้มีใจมั่นคงไม่แตกร้างกัน
เป็นคนสะอาด(สุจริต) มีปัญญาดี คอยช่วย
เหลือค้ำจุนอย่างดีแล้ว ย่อมไม่เสื่อมจากบุญ
และสมบัติทั้งปวง ฉะนั้น”

พระเจ้าพรหมทัตทรงสดับแล้ว ได้ทรงพิจารณา
ตามไปด้วยปัญญา จึงทรงเข้าใจอย่างแจ่มชัดว่า

“ขอฟ้าและหลังคานั้น ถ้าจันทันไม่ช่วยยึด
เหนี่ยวค้ำเอาไว้ หรือจันทันแตกหักถูกทำลายไป
ขอฟ้าย่อมตั้งอยู่ไม่ได้ ต้องร่วงหล่นลงสู่เบื้องล่าง
เสมือนกับพระราชาราชไม่ทรงธรรม ย่อมไม่อาจ
ยึดเหนี่ยวใจของหมู่มิตรอำมาตย์ กำลังพล
และปวงชนทั้งหลายไว้ได้ คนเหล่านั้นจะ
แตกแยกกัน ไม่พากันช่วยเหลือแก่พระราชาราช
แล้วพระราชาราชนั้นก็เสื่อมสิ้นอำนาจไป”

ช่วงเวลานั้น...มีผู้นำผลมะจั่ว (ผลคล้าย
ส้มโอรสเปรี้ยวเหมือนมะนาว) ซึ่งเก็บจากต้นที่
อยู่ในพระราชอุทยานนั่นเองมาถวาย พระราชาราช
จึงทรงยื่นให้ พร้อมทั้งตรัสกับมหาอำมาตย์ว่า

“เออสิ! เชิญท่านลองรับประทานผลมะจั่วนี้เถิด”

เมื่อมหาอำมาตย์รับเอาผลมะจั่วไว้แล้วก็อาศัย
เป็นกุศโลบายสอนพระราชาราชอีก

“ผลมะจั่วนี้ ถ้าไม่ใช้มีดปอกเปลือกหยาบข้าง
นอกออกให้หมดเสียก่อน กินเข้าไปก็จะได้รับรส
ต่อเมื่อปอกเปลือกออกหมดดีแล้ว จะทำให้ได้กิน
รสเปรี้ยวอร่อยดีของผลมะจั่วนี้

เช่นเดียวกับพระราชาราชผู้เป็นบัณฑิต
ทรงปอกเปลือกที่ขมออกไป คือไม่มีพระทัย
เหี้ยมโหดต่อชาวบ้านและชาวนิคม ไม่
เบียดเบียนประชาชน ไม่บีบบังคับทุจริตภาษีเพิ่ม
เพื่อรวบรวมพระราชทรัพย์ไว้ แต่จะพระราช-

ทานเนื้อในที่อโรย คือทรงประพฤติตามธรรม
ทรงสร้างแต่ความสุขความเจริญรุ่งเรืองแก่
ราษฎร ฉะนั้น”

พระเจ้าพรหมทัตทรงพิจารณาคำพูดนั้น
แล้ว ทรงเข้าใจเป้าหมายของมหาอำมาตย์
ได้ดี ทรงเก็บความรู้สึกไว้ภายใน แล้วจึงเสด็จ
พระราชดำเนินออกจากบริเวณนั้นไป พอดีผ่าน
สระโบกขรณีที่มีดอกบัวบานสะพรั่งอยู่เต็มสระ
ได้ตรัสชื่นชมออกไปว่า

“ดอกบัวงดงามเหล่านี้เกิดอยู่ในน้ำ แต่กลับ
ไม่เปียกน้ำเลยหนอ”

เป็นโอกาสของมหาอำมาตย์อีกครั้ง ได้กราบ
ทูลเตือนสติแก่พระราชาราชว่า

“ดอกบัวเกิดในน้ำใสสะอาด ชูดอกขึ้นพ้นน้ำ
เบ่งบานยามต้องแสงอาทิตย์ แม้เปือกตมก็
ไม่เปียก ผงธุลีก็ไม่เปโรอะ น้ำก็ไม่เปียก ฉันท

พระราชาราชผู้ทรงวินิจฉัยคดีโดยชอบธรรม
ไร้อคติ(ไม่มีความลำเอียง)ไม่ตัดสินโดยพหูพจน์
มีพระราชกิจบริสุทธิ์ ปราศจากกรรมที่ชั่วช้า
ย่อมไม่แปดเปื้อนการกระทำอันเป็นกิเลส
เสมือนดอกบัวที่เกิดในน้ำใสสะอาด ฉะนั้น”

ทรงสดับอรรถธรรมนั้นแล้ว ทรงยอมรับคำ
สอนของมหาอำมาตย์ด้วยดีทรงละมิจฉาทิฐิ
(ความเห็นผิด) แล้วพอพระทัยในธรรมเหล่านั้น
นับตั้งแต่นั้นมาพระราชาราชทรงเปลี่ยนแปลงพระองค์
ทรงครองราชย์โดยธรรม ทรงบำเพ็ญบุญทั้งหลาย
มีทาน เป็นต้น ทรงมีสวรรค์เป็นที่ไปในเบื้องหน้า

พระศาสดาครั้งทรงแสดงชาดกนี้จบแล้ว ได้
ตรัสอีกว่า

“พระราชาราชในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์
ในบัดนี้ ส่วนมหาอำมาตย์ผู้เป็นบัณฑิต ก็คือ
เราตถาคต”

๕

(พระไตรปิฎกฉบับหลวง เล่ม ๒๗ ข้อ ๙๖๙ พระไตรปิฎก
ฉบับมหาจุฬาฯ เล่ม ๒๗/หน้า ๒๕๕ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๙
หน้า ๒๐๖)

การ์ตูนผู้จัดการออนไลน์

27/03/56

ข้อมูลเบื้องต้นก่อนเป็น “ผู้นำ”

ปฐมเหตุ : ภาวะสงคราม ภาวะประชาชน แบ่งเป็น ๒ ฝ่าย ซึ่งกำลังอุบัติขึ้นทั่วโลก

มีการบาดเจ็บ ล้มตาย สูญเสียมากมาย มหาศาล

จึงสมควรที่ “ผู้นำ” ของทุก ๆ ฝ่ายต้อง ตระหนัก ไคร่ครวญ ชั่งตวง เพื่อแก้ปัญหาให้ เหมาะสม

ลดความขัดแย้ง

ลดความสูญเสียให้มากที่สุด

เหตุปัจจัยเปลี่ยนไปแล้ว : แต่โบราณ ผู้นำ คือผู้คุ้มครองดูแลเผ่าพันธุ์-ชาติพันธุ์

ยุคสมัยใหม่ ประเทศมีความมั่นคง การ ครอบงำล้าสมัย

เป้าหมายยุคใหม่ คือ การทำให้ประชาชน อยู่ดีกินดี มีหลักประกันชีวิต มีชีวิตที่ปลอดภัย สามารถพึงเกิดแก่เจ็บตายได้

นี่คืองานหลักของ “ผู้นำ”

ประชาชนคือใคร? : ประชาชนมิใช่เหยื่อ มิใช่ฐานคะแนนเสียง

แต่คือลูกที่พ่อแม่ต้องดูแล เอาใจใส่

แต่คือนายจ้างที่เลือกเราเข้าไปดูแล จัดการ ภาระต่าง ๆ

หากเข้าใจได้อย่างนี้ๆ “ผู้นำ” ก็จะเดินทาง
ไม่ผิดเป้า..ไม่หลงทาง!

มารสิงใจ โลกธรรมตัวร้าย : หมดสมัยกัฐาติ
คอยระวังป้องกันเผ่าพันธุ์จะยกกองทัพเข้ามา
รุกราน

แต่มีหน้าที่ดูแล เอาใจใส่ประชาชน

แต่น่าเสียดาย... เมื่อทฤษฎี Power is corrupts
ยังคงเป็นลัทธิจะ

ผู้นำจึงเริ่มเบี่ยงเบนเป้าหมาย

ลาภยศสรรเสริญกระหน่ำโจมตีผู้นำแล้ว ๆ
เล่า ๆ

ยังบริหารประเทศ ประชาชนยิ่งจน-ยิ่งโง่-ยิ่ง
อดอยาก

ผู้นำทั้งหลาย-บริวารทั้งมวล ไม่ตั้งใจอุทิศตน
ไม่จริงใจในการทำงาน

ประชาชนจึงมีแต่ตายกับตาย

**การต่อสู้ของประชาชน ๒ ฝ่าย ใครควร
ถอย? :** เป็นอย่างนี้แหละ ทุก ๆ ประเทศที่ยัง
ไม่เจริญ

ฝ่ายหนึ่งสนับสนุน “ผู้นำ”

อีกฝ่ายหนึ่งคัดค้าน

ยิ่ง “ผู้นำ” ใส่ไฟ กองทัพประชาชนทั้ง ๒
ฝ่ายก็อาจถึงปะทะกัน

การสูญเสียประชาชน ผู้นำฝ่ายใดที่รู้สึก
สังเวช...เสียใจ?

ท่านผู้นำคงรู้ตัวดี!

ทางออกของการลดความขัดแย้ง : “ผู้นำ”
ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งต้อง “ถอย” ต้องเสียสละ “ยอม
แพ้”

แต่ทั้งนี้ยอมขึ้นกับ “คุณธรรม” ประจำตน
ของท่านผู้นำจริง ๆ

เป็นเวรกรรมของประชาชนที่รักผู้นำใจดำ
ความสูญเสียนับวันก็จะมากขึ้น ๆ

ผู้นำบางคนใช้ความตายของประชาชนกดดัน

ผู้นำบางคนมุ่งมันเช่นฆ่าฝ่ายตรงข้าม
จะตายก็แสนก็ล้านก็ไม่ท้อไหน

นิทานความเสียสละ : มีหนึ่งกำลังภายใน
เรื่องหนึ่ง เป็นยุคมองโกลรุกรานประเทศจีน และ
ยกทัพถล่มวัดเซียวลัมย์ ซึ่งมีจอมยุทธ์มากมาย

หลวงจีนถูกขังคุก พระเอกทำเป็นฝ่าย
มองโกล จึงได้ทำหน้าที่คุมนักโทษ

พระเอกของเราแสดงความโหดร้าย แต่
เบื้องหลังทุกกิจกรรมกลับซ่อนการฟื้นฟูกำลัง
ภายในของเหล่านักโทษ

เมื่อทุกอย่างพร้อม นักโทษแหกคุก พระเอก
ถูกแทงตายด้วยสำคัญว่าเป็นฝ่ายข้าศึก

พระเอกยืนตาย มีหอกปักอยู่กลางอก หลัง
ติดกำแพง

พระเอกยิ้ม เมื่อเห็นนักโทษแหกคุกสำเร็จ

พระเอกเรื่องนี้ ยินดีทำทุกอย่างเพื่อให้
จอมยุทธ์ทั้งหลายแหกคุกสำเร็จ

เป็นปณิธานอันยิ่งใหญ่!

มองผู้นำบ้านเรา : ผันได้ก็อยากจะผัน ผัน
เห็นผู้ใหญ่ของบ้านเมืองเป็นคนเสียสละเพื่อบ้าน
เมือง

ยอมตายเพื่อบ้านเมือง มิใช่ยอมให้บ้านเมือง
ตายเพื่อตัวเอง!

ประชาชนนับวันจะขัดแย้งหนักขึ้น แต่ผู้นำ
ทั้งหลายกลับยิ้มแย้มมีความสุข

จบลงด้วยภาพปริศนา

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๗๑<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

● ภาพอินเทอร์เน็ท จัศโคโยตีเด็นฉลองสมณศักดิ์ ที่วัดม่วยต่อ ขุนยวม แม่ฮ่องสอน

“โมหะ”ที่รู้ยากมาก ก็คือ การทำให้“กิเลส”โตขึ้น, มากขึ้น,หนาขึ้น,อ้วนขึ้นนั้น ยังเป็น“บาป”
แต่เรากลับไปหลงยินดี
ที่กิเลสเราโตขึ้น,มากขึ้น,หนาขึ้น,อ้วนขึ้น
ในทุกคราที่กิเลสเราได้สมใจ
เช่น กิเลสกันได้เสพสมใจ กิเลสโทะได้สมใจ
ซึ่งกิเลสได้อาหารมันก็อ้วนขึ้น,โตขึ้น,หนาขึ้น,มากขึ้น
แต่ดีใจ

ใ
ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นกรการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย
ดังนั้น แต่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ“ลูกพระรัตนตรัย” นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ**
“ผู้ que เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา **ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข**
เป็นอันขาด

นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพ
นับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมี
คุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ จึง
ไม่ใช่ชั้นนักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง
และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลย ได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็น
นักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง
น้อยลงๆด้วย เท่านั้นๆ หรือคือผู้เป็น
นักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความ
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารณียธรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในลัทธิจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต
๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันที่เดี๋ยว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยิ่ง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุด
ในประชา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็ให้อธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปที่ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พริวัพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกตรภูมิ”** ได้อย่าง

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้
๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล(อตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิติ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็น” **โลกุตรธรรม**” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิวฐิติ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรออก ผู้หนึ่งก็คือ “มิจฉาทิวฐิติ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำ ให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” ใดๆ จึงจะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิวฐิติ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิวฐิติ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สุนิพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ชั้นสูงชั้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิวฐิติ ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มิจฉาทิวฐิตูตตร-ลักกายทิวฐิตูตตร-อตตานาทิวฐิตูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ - อายตนะนอกและใน” ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตา” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบัน นั่นทีเดียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปบริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาก็ได้อธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เขียวอ่านต่อได้]

“ประโยชน์” (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตรกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ชั้นอุตตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหัต” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรมังสุขัง)

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิวฐิติ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อุปรโลก แม้ชาวพุทธองค์เถาะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยมเขาถือถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิติ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิวฐิติ” (มิจฉาทิวฐิติ) แต่เรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ลองมาสาธยายไล่เรียง “สัตตาวาส ๙” แต่ละขั้นกันดูบ้าง **“สัตตาวาส” ชั้น ๑** ในพระไตรปิฎกมีว่า “มีสัตว์พวกหนึ่ง มีกายต่างกัน มีสัญญาต่างกัน เช่น พวกมนุษย์ เทวดาบางพวก วินิปาติเกบางพวก นี้สัตตาวาส ข้อที่ ๑” นั่นก็คือ **“สัตว์” ชั้น ๑** ชั้นนี้มีความเป็น “สัตว์” ที่ประกอบไปด้วย “กาย” [องค์ประชุมของรูปและนาม หรือหมวดแห่งเจตสิกธรรมคือ เวทนา-สัญญา-สังขาร] ซึ่งไม่ได้หมายถึง สรีระอันเป็น “รูปโฉม” ที่มีร่าง (สรีระ) หรือหมายถึง “รูปรูป” เลย ขอยืนยันว่า “กาย” ไม่ได้แปลว่า “ร่าง” หรือ “สรีระ” แน่ๆ แต่หมายถึง องค์ประชุมทั้งภายนอก

และภายในตน อันมีหมวดแห่งเจตสิกกรรมประกอบเสมอ ที่สำคัญคือ “กาย” นั้นมี “นาม” อยู่ด้วยไม่ขาด จะเป็นมนุษย์-สัตว์เทวดา-สัตว์อภายต่างๆนานานั้น ต่างคนต่างก็ “สัญญา” (การกำหนดหมาย) ไปตามภูมิรัฐ ที่มีหรือไม่มีกิเลสเป็น “พลขันธ์” สำคัญ

ผู้มีภูมิ “สัตตดาวาส” ชั้น ๑ นี้มีแค่สามัญสำนึก ยังไม่มีภูมิเกิดอะไร ในการเรียนรู้ความเป็นมนุษย์หรือเป็นสัตว์ทางจิตใจ (สัตว์โอปปาติกะ) โดยเฉพาะคนปุถุชนธรรมดาทั่วไป หรือแม้จะศึกษาธรรมแต่ยังไม่มีประสีประสา ก็กำหนดหมายความเป็นสัตว์ สะปะสะปะไปตามอำนาจกิเลส ไม่มีความรู้ทางจิตหรือทางปรมัตต์เลย ก็จะเชื่อว่า “กาย” ของความเป็น “สัตว์” (โอปปาติกะ) นั้น เป็นสัตว์ สะปะสะปะไปตามประสาผู้มีอวิชชา (ความรู้พุทธธรรมยังมีจกาทิฎฐิ) สัญญา (การกำหนดหมาย) ความเป็น “สัตว์” เช่น สัตว์นรกหรือสัตว์วิบาต จึงไม่ถูกต้องตามเป็นจริง เทพหรือพรหมก็ไม่ถูกต้องตามเป็นจริง และส่วนมากมักจะมี “ทิฎฐิ” ว่า สัตว์ทางจิตใจ (สัตว์โอปปาติกะ) นี้ “กาย” (องค์ประชุมของรูป-นาม) จะมีรูปร่างหรือมีสรีระ เช่นเดียวกับที่คนมี สัตว์มี ซึ่งประกอบไปด้วยมหาภูตรูปอันมีรูปร่างตัวตนอยู่นั่นเอง

ผู้ที่อวิชชา หรือยังมีจกาทิฎฐิอยู่ จึงต่างก็มี “กาย” (องค์ประชุมของรูป-นาม) ใน “วิญญานนฤติ” หรือใน “สัตตดาวาส” เป็น “กาย” ที่มีรูปร่างอย่างนั้นอย่างนี้ ตามที่ตนมี “การกำหนดหมาย” (สัญญา) ให้มันเป็นไปตาม “ทิฎฐิ” ที่ตนมีจกาทิฎฐิ ก็วนเวียนถูกผูก (สังโยชน) อยู่กับ “ความเป็นสัตว์ในภาพ” พัน “ความเป็นสัตตดาวาส” นี้ไม่หมดสิ้นไปได้สักที

คนโบราณจึงสร้างงาน “ศิลปะ” ต่างๆ เป็นรูปคนมีศีรษะ สัตว์ต่างๆ มีมือมีแขนมีขา มีตัวตนเป็นรูปร่างสัตว์นานา อันแตกต่างไปจากความเป็น “คน” จึงดูแปลกประหลาดไปจากรูปร่างของความเป็น “คน” ซึ่งเป็นการสมมุติให้มีสรีระเป็นสิ่งแทน เพื่อสื่อให้รู้ว่า “สัตว์ทางจิตใจของคน (สัตว์โอปปาติกะ) นั้น มีความลึกซึ้งแห่งองค์ประกอบแห่งกายอันมีทั้งรูปกายข้างนอกและนามกายประชุมกันอยู่” ซึ่งสื่อให้รู้ว่า คนนั้นมีความเป็น “สัตว์” สารพัดอีกหลากหลาย

เป็น “นิยาย” หรือ “นิทาน” เป็นทั้งงานวรรณกรรมงานปั้น งานวาด ซึ่งเป็นทั้ง “งานศิลปะ” ของผู้รู้จริงที่เป็นศิลปินแท้ ทั้ง “งานที่เกิดจากผู้มีจกาทิฎฐิ” ปรุงแต่งเสริมเติม

ด้วยความไม่รู้จริงเข้าไปอีก จึงเลยกลายเป็น “สัตว์ทางจิตใจของคน” ละเหวสะปะสะปะ ไม่เป็น “ศิลปะ” แต่เป็น “งานที่ผิดไปจากจักรธรรม” (อนาจาร, ขี้ศึกแก่กุศล) มากมายขึ้นมาในโลก

[งานศิลปะเป็นมงคลอันอุดม แต่ถ้าเป็นงานที่ไม่ใช่ “ศิลปะ” ก็เป็นการมอมเมา เป็นงาน “อนาจาร” เพราะเป็นขี้ศึกแก่กุศล ทุกวันนี้มีกันอยู่เต็มโลก หลงว่าเป็น “ศิลปะ” ทั้งที่เจตนาและไม่เจตนา]

ซึ่งผู้ยังไม่ประสีประสา กับจักรธรรมก็หลงยึดได้แค่ “รูป” (สรีระ) แค่ “ร่าง” (สรีระ) แค่ “โฉม” (สรีระ) ของงาน “ศิลปะ” ไม่หยิ่งลึกเข้าไปถึง “เนื้อแท้-สาระสำคัญ” ที่เป็นธรรมาธิชฐาน จึงได้แค่บุคลาธิชฐานของงาน “ศิลป์” ทั้งหลายเหล่านั้น ก็ได้เพียงเปลือกนอกซึ่งไม่ใช่สาระสำคัญที่ชื่อว่าเป็น “มงคลอันอุดม” ที่แปลว่า สิ่งที่น่าพาให้เจริญสู่ความสูงสุด หรือ ธรรมะที่น่าพาไปสู่ความละหนายคลายจนถึงขั้นสูงสุด สุขเกษมคือนิพพาน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ศิลปะ” เป็น “มงคลอันอุดม” [ไม่ใช่ “ขี้ศึกแก่กุศล” หรือไม่ใช่ “อนาจาร”]

แต่ถ้ามิใช่ งาน “ศิลป์” ซึ่งคนที่ไม่ใช่ “ศิลปิน” อีกมากก็ช่วยกันจินตนาการของตนเองเสกสรรปั้นแต่งตาม “อวิชา” ของตนเสริมเข้าไปอีก ก็กลายเป็นงานมอมเมา เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มโลกกันจริงๆ ด้วย “อวิชา” คือ ไม่รู้ลึกซึ้งถึงความ เป็น “ศิลป์” ที่เข้าข่ายเป็น “มงคลอันอุดม” ส่วนมากจึงเป็นงานก่อกิเลส ก่อให้หลงในรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส เพื่อเสพรสอัสสาทะกันอย่างโลกีย์เกือบทั้งสิ้น หรือไม่ก็เป็นงานก่อให้เกิดอึดตตะ จึงเป็นงานที่เป็น “ขี้ศึกแก่กุศล” ที่เรียกว่า “อนาจาร” คือ ไม่ควรทำ

ศิลปะชั้น “อุดม” ซึ่งหมายถึงชั้นประเสริฐ, เลิศ เข้าข่าย “อารยะหรือโลกุตระ” จึงหาได้ยาก

“ศิลปิน” ที่สัมมาทิฎฐิ สร้างงานเข้าข่ายเป็น “ศิลปะ” ที่เป็น “มงคลอันอุดม” ที่ว่านี้ หาได้น้อยมากในโลกปัจจุบันนี้ ส่วนมากก็ติดอยู่แค่รูปนอก แต่แสงสีเสียง หรือรูป-รส-กลิ่น-เสียง-สัมผัส อันเป็นรสกามารมณ์ หรือไม่กี่เพื่อผับนั้น “อึดตตะ ๓” หน้าหน้ากันไปจนเอาตามไม่สามารถจะสาธยายได้หมด ที่นับวันก็มอมเมากันหนักขึ้นๆ แล้วหลอกกันว่า “ศิลปะ”

งานที่จะน่าพาให้เจริญทาง “จิตวิญญาน” โดยเฉพาะถึงขั้นน่าพาไปสู่ชั้น “อารยะ” ที่เป็น “โลกุตระ” ซึ่งจะกำจัดความเป็น “สัตว์ทางจิตใจ” (สัตว์โอปปาติกะ) จึงหาไม่คอยได้

ผู้ที่**ยังไม่มีสัมมาทิฐิ**ในความเป็น“สัตว์ทางจิตใจ”(สัตว์โอปปาติกะ)ทั้งหลายดังกล่าวนี้เองที่จินตนาการของตนเอง เสกสรรปั้นแต่งให้“จิต”ให้“วิญญาน”มี“รูป”มี“ร่าง”(สรีระ) ซึ่งค้านแย้งกับความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าที่ว่า **จิต,มโน,วิญญานนั้น ไม่มี“รูปร่าง”**(อสรีระ)

ดังนั้น “จิตวิญญาน”จึงมี“รูป”มี“ร่าง”(สรีระ) ก็เกิดจาก**ผู้มีจกาทิฐิ**ทั้งหลายสารพัดนี้เองที่เสกสรรปั้นแต่งขึ้นมาสารพัดสัตว์ จากจินตนาการ มากขึ้นๆไม่มีลดลง ไม่มีจบสิ้น แถมพื้นฐานความเชื่อเดิมของชาวเหนียมก็เชื่อว่า **จิตวิญญาน“มีรูปมีร่าง”**(มีสรีระ)มาแต่ไหนแต่ไรอีกด้วย จึงยิ่งทำให้การชี้แจงลัจจธรมว่า **จิตวิญญาน ไม่มี“รูป”ไม่มี“ร่าง”**หรือขณะนั้น ยากสุดแสนยากยิ่งกว่าเข็นครกขึ้นเขา

จะพยายามทำให้คนเห็นลัจจะความจริงว่า “ความเป็นสัตว์ทางจิตใจหรือเป็นผีเป็นเทวดา” ความเป็นสัตว์ทางจิตใจความเป็นผีเป็นเทวดานั้น**ไม่มี“รูป”ไม่มี“ร่าง”** ทว่าผู้มี**“ตาทิพย์”**เห็นความเป็นสัตว์ทางจิตใจความเป็นผีเป็นเทวดานั้นได้ด้วย“อาการ-ลึงคะ-นิมิต-อุเทศ”

ซึ่งคนจะเชื่อหรือจะเข้าใจได้นั้น ยากๆมากมาจริงๆ

คนมากกว่ามากจึงยึดถือคือมีอุปาทานว่า “ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาน”มี“รูปร่าง-โถมร่าง”(สรีระ) ไม่หมดไปจากโลกหรือ ฝูงจะมี**“ญาณปัญญา”**จนสามารถมี**“ตาทิพย์”**หรือที่เรียกว่า**“วิขา๘”** วิปัสสนาญาณเป็นต้น

เพราะ**ความไม่มี“พุทธิปัญญา”**ดังกล่าวจะนี้เอง จึงพลอยพาให้เข้าใจว่า แม้แต่ความเป็น**“จิตใจหรือวิญญาน”**ยังมี**“รูปร่าง-โถมร่าง”**(มีสรีระ) **เหมือนสัตว์เหมือนบุคคล มีรูปร่างเป็นตัวเป็นตน ตามที่ตาเนื้อเห็นนี้แหละ**

จึงเชื่อสนิทใจว่า ความเป็น**“จิต”**เป็น**“วิญญาน”**นั้น**มี“รูปร่าง-โถมร่าง”**(สรีระ) มี**“ตัวตน”**(อัตตา)เหมือนกับที่**“ตาเห็นรูป-หูกระทบเสียง-จมูกกระทบกลิ่น-ลิ้นกระทบรสกายภายนอกสัมผัสเสียดสีเป็นเย็นร้อนอ่อนแข็งเป็นโณฏฐัพพารมณ์”**อย่างนี้แหละ เป็นสิ่งจริงที่มีอยู่จริงในทุกมิติ ทุกภพที่ยังมีจิต ไม่ว่าจะกายภาพ-รูปภาพ-อรูปภาพ แม้แต่ในภพที่**ไม่มี“ตา-หู-จมูก-ลิ้น-กายภายนอก”**แล้ว ก็ยังมี**“รูป-เสียง-กลิ่น-รส-โณฏฐัพพะ(รสทางกายภายนอก)”** จึงยังเป็น**“สุขเป็นทุกข์”**อยู่กับการกระทบสัมผัส

จากทวารภายนอกทั้ง ๕ นี้**อยู่ใน“อุปาทาน”** ซึ่งจะมากหรือน้อย จะแรงจัดจ้านหรือบางเบาแคไหนอย่างไร ก็เป็นจริงตาม**“อุปาทาน”**(ความยึดว่าภาวะนี้จริง) เท่าที่คนผู้นั้นยังมีเหลือเป็น**“อนุสัย”**ของแต่ละคน

“นรก”เพราะทุกข์ “สวรรค์”เพราะสุข จึงมีอยู่ในภาวะที่เรียกว่า **“จิตวิญญาน”** ด้วยประการฉะนี้

ผู้ได้กำจัด“อนุสัย”สิ้นเกลี้ยง“อนุสัย ๗”หรือ“สังโยชน์ ๑๐” อย่างเที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ฐวัง) ตลอดกาล(สัสตัง) **ไม่แปรเป็นอื่น**(อวิปริณามธัมมัง) **ไม่มีอะไรหักล้างได้**(อสังหิรัง) **ไม่กลับกำเริบ**(อสังกุปปัง)แล้วจริงเท่านั้น **ที่ะหมดสิ้นทุกข์สิ้นนรก สิ้นสุขสิ้นสวรรค์ เป็น“นิพพาน”**

ผู้ที่ตายทางร่างกายแตกสลายไปแล้ว(กายสสะเสหา) เหลือแต่**“จิตหรือวิญญาน”**นั้น**อยู่ในภพที่ไม่มีร่างคนเป็นๆนี้แล้ว** เขาผู้นี้ก็มี**“อัตตปฏิภาโล”**(การได้อัตตา)แน่นอนโดยไม่ต้องอยากได้อะไรเลย

แต่ถ้าผู้ใดยังมีอุปาทานอยู่ ไม่สิ้นเกลี้ยง**“อุปาทาน”** ในขั้น ๕ **ยังไม่สิ้น“อนุสัย ๗” ยังไม่สิ้น“อวิชชา ๘”** เป็นต้น จึง**มีสุข-มีทุกข์ มีสวรรค์-มีนรก**อยู่จริง ไม่หมดไปจาก**“อนุสัย”**(กิเลสชั้นปลายที่นอนเนื่องอยู่ในสันดาน) และยังมีหลง**“สังขาร”**(การปรุงแต่ง)อยู่ในใจอยู่ ยังไม่จบสิ้นหายไปจากจิตวิญญาน แม้ตายไป ไม่มีร่างกายแล้วก็ตาม เขาก็ยังมี**ทุกข์-มีสุข มีนรก-มีสวรรค์**อยู่จริง ยังเป็น**“สัตว์นรก-สัตว์สวรรค์”**ที่เป็น**“รูปร่าง”**ให้เขาเห็นกัน ตามที่ยังมี**“อุปาทาน”**นั้นๆ ซึ่ง**“สัตว์นรก”หรือ“สัตว์สวรรค์”**นั้นก็ยัง**มี“รูปร่าง”**(สรีระ)ตาม**“ทิฐิที่ยึดถือ”**(ทิฐุอุปาทาน)ของผู้นั้นๆ

ขอแทรกไว้ตรงนี้คิดหนึ่งว่า ผู้ที่**“สัมมาทิฐิ”**ที่**สิ้น“อุปาทาน”**แล้ว โดยเฉพาะเป็นผู้**สิ้นสังขารอุปาทานกัณฑ์**(ขั้นที่ไม่มีอุปาทานในสังขาร)แล้ว ไม่ว่าจะชีวิตเป็นๆอยู่หรือตายสิ้นลมหายใจไปแล้วก็ตาม **จิตวิญญานก็“ไม่มีรูปร่าง”**(อสรีระ)ทั้งนั้น

ส่วนผู้ที่**“สัมมาทิฐิ”**แต่ยังไม่**สิ้น“อุปาทาน”**ก็อาจจะ**“เห็น”จิตวิญญานมี“รูปร่าง”บ้าง ไม่มี“รูปร่าง”บ้างก็ตามแต่** **ละฐานะฐานะ จะพึงเป็นอยู่มีอยู่**

เพราะผู้**“สัมมาทิฐิ”**แล้ว ย่อมจะไม่หลงผิดว่า**“รูปร่าง”**ของจิตวิญญานนั้นๆเป็น**“ภาวะจริงของสมมุติลัจจะ”**

แต่จะชัดเจนแจ้งใจยิ่งในความเป็น“ปรมาตถสัจจะ”(ภาวะจริง ที่ยิ่งกว่าสมมุติสัจจะ) ดังนั้น หากท่านเองจะมี“รูปร่าง”อยู่ นั่น เป็นแค่“นิมิต”ที่ตนต้องอาศัย หรือมันยังเป็น“อสังขาริกะ” (เป็นการปรุงแต่งด้วยตนที่ไม่มีกุศลเหตุชักนำ)อยู่ เพราะ เจ้าตัวยังทำ“อกิสังขาร”เพื่อประโยชน์อันควรอยู่เท่านั้น

หรือผู้มีจิตวิญญูที่ยังมีชีวิตเป็นๆอยู่ ยังไม่ตายร่าง แตกทำลายไป ยังหายใจอยู่ในปัจจุบันนี้แหละ แม้จะไม่ ต้องใช้“สัมผัสภายนอก”หรือก ภายนอกก็ต้องมี“รูปร่าง” กันแน่ๆอยู่แล้ว แม้มีแต่ภายในจิตในจิตเท่านั้นแหละก็ยังมี การปรุงแต่ง(สังขาร)ที่ประกอบไปด้วยกิเลส เพราะ“อนุสัย” ยังไม่หมดไปจากจิตใจ ซึ่งยังมีความเป็น“สัตว์นรก”เป็น “สัตว์สวรรค์”ที่มี“รูปร่าง”(สรีระ) ผู้มีจิตวิญญูก็จะ“เห็น”ได้ ด้วยตาทิพย์ของเขาขณะเข้ามา-เข้าสมาธิว่า มี“รูปร่าง” (สรีระ)อยู่นั่นเอง

เพราะยังไม่สูงสุดถึงขั้นสิ้น“อวิชชาอนุสัย”เกลี้ยง จึงยังมี“อัตตา”ตามที่เหลือ“อุปาทานในขันธ ๕”อยู่ คือ ยังหลง เป็นสุขเป็นทุกข์ หรือยังมีกิเลสในรูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญูณอยู่ ตามที่ยังมี“อุปาทาน-อนุสัย-อวิชชา”

ดังนั้น ผู้ยังมี“อุปาทาน”ยึดถือเพื่อถือ ว่า ในโลกที่เป็น “ปรโลกตามทฤษฎีโลกีย์” และตนก็ยังไม่ตายไปสู่ ปรโลก(โลกีย์)นั้น ซึ่งบ้างก็เรียกปรโลกนี้ ว่า โลกทิพย์ก็มี โลกแห่งวิญญูณก็มี โลกแห่งอรูปหรือนามธรรมที่คน ธรรมดา ผู้ไม่มีพลังพิเศษจะรู้ไม่ได้ เป็นต้น ซึ่งเป็น “โลกที่เป็นนามธรรม”หรือ“โลกแห่งจิตหรือแห่งวิญญูณ” (ปรมาตถธรรมที่เป็นอุปาทาน)นั่นเอง เขาก็จะมี“สารพัดสัตว์”ที่ ยังเป็น“เทพ”นานบ้าง ความเป็น“สารพัดสัตว์”ที่ยังเป็น “นรกวินิบาต”บ้าง ด้วยความรู้ของตนว่า“จิตหรือวิญญูณ หรือมีโน”นั้นมี“สรีระ”มี“รูปร่าง”(สรีระ) ก็จะมี“สัตว์” แบบนั้นอยู่ตามอุปาทาน ตามอนุสัย ที่ยังไม่หมดเกลี้ยง เป็นที่สุตขั้น“อวิชชาอนุสัย”

โลกของ“สมมุติสัจจะ” ที่เกิดจริงเป็นจริงตาม “อุปาทาน”ของผู้วิชาวา จึงเกิด“เห็น”ได้ และหลงเป็น จริงมีจริงกันอยู่ในโลกแห่ง“อตตปฏิลาโก”(การเข้าครอง อัตตาของจิต,จิตเข้าจับยึดความเป็นตัวตน)ทั้งหลาย ซึ่งผู้ยังไม่รู้ ชัดทั้งหลายต่างถกเถียงกันมาตลอดกาลนาน

เพราะไม่มีภูมิธรรม ไม่มี“วิชาวา”อย่างสัมมาทฤษฎี ขั้น“ปรมาตถสัจจะ”แท้จริง ยัง“อวิชชา”อยู่นั่นเอง จึงหลง ว่า “สัตว์ที่มีสรีระ”สารพัดนั้นเมื่อจริง ก็ยังมีโมฆะมยัตตาที่ ตนหลงยึดอยู่จริง เป็น“โมฆะมยัตตปฏิลาโก”กันอยู่ ทั่วไปในชาวเทวนิยม แม้แต่ในชาวพุทธที่ยัง“มีจิตวิญญู” อยู่มากหลากหลาย เพราะไม่มีญาณไม่มีวิชาวาแห่งทะเล ธรรมต่างๆจาก“รูป-นาม”ที่คิดบิดเบือนท่านแฝงฝังไว้ใน งาน“ศิลปะ”เหล่านั้น หรือทั้งที่ถูกผู้ไม่ใช่ศิลปินหรือก แต่ หลอกสร้างขึ้นมาอมเมาซ้ำเข้าไปอีกมากมาย คนผู้ยังมี “อุปาทาน”อยู่จึงยังมีหรือยัง“เห็น”สัตว์โอปปาติกะ หรือ เห็น“รูปร่างตัวตน”ของจิตของวิญญูณมี“รูปร่าง”(สรีระ) มี “ตัวตน”(อัตตา) ก็เป็นจริงอยู่ตราบนานด้วยประการฉะนี้ เพราะผู้ยังมีอวิชชาอยู่นั้น “กาย”คืออย่างไร ก็ไม่รู้ “สัญญา”คืออย่างไร ก็ไม่รู้ แต่“สัญญา”มันก็ทำงาน จึงได้ “กาย” เป็น“กาย”ให้ตนเสพอาศัยไปตามแต่อำนาจกิเลสจะ บงการพาได้ พามี พาเป็น ก็เป็นจริงมีจริง ไม่หมดสรีระ(รูป ร้าง) ไม่หมดอัตตา(ตัวตน)อยู่นั่นเอง เพราะยังมีอุปาทานใน เวทนา-สัญญา-สังขาร เท่าที่อวิชชายังไม่หมดสิ้นอาสวะ

ต่างก็“ยึด”(อุปาทาน)รูปขันธ-เวทนาขันธ-สัญญาขันธ-สังขารขันธ-วิญญูณขันธ”ว่า เป็นตน(อัตตา) เป็นของตน (อัตตนิยา) และมีรูปมีร่างสร้าง“นิยาย-นิทาน”ของตนไป ตามอุปาทานของตนไม่เช็ดขามเมื่อหน่าย จึงไม่พบทางออก ล่ารอก“เหตุ”ไม่ได้

แม้บางคนจะศึกษาธรรมะ แต่ถ้าไม่มีหลักเกณฑ์พอ ที่จะสำคัญมั่นหมาย(สัญญา)จิต-เจตสิกตนได้ ก็กำหนดหมาย รู้(สัญญา)จิต-เจตสิกตนไม่ได้ “ไม่มีการทำใจในใจ”(อมนสิ การ)ของตน หรือ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนไม่เป็น มี แต่แสวงหาตามอำนาจกิเลส ให้เกิด“อารมณ์”(เวทนา)สมใจ ตามอำนาจที่ตนโลภ-โกรธ-หลง สมใจตนบ้าง..ก็สุข ไม่ สมใจตนบ้าง..ก็ทุกข์ ได้แต่ดิ้นรนแสวงหา อยากรู้ “ไม่รู้” “ไม่รู้” “เหตุแห่งทุกข์” ไม่มีวิธีปฏิบัติ“กำจัดเหตุแห่ง ทุกข์”ให้ได้เด็ดขาดอย่างเป็นปรมาตถธรรมตามอริยสัจ ๔

มีแต่ทำตามอำนาจกิเลส แล้วก็ได้“อารมณ์เป็นสุข- เป็นทุกข์”ไปตามเหตุปัจจัยที่“ปรุงแต่ง-จัดแจง”(สังขาร) มาให้ตนสำเร็จสมใจ เป็นทาสมันไปตลอดเวลา ซ้อกๆ

ชมซานแสวงหาสิ่งบำเรอกิเลสตนไป ไม่มีวันพ้นวัฏจักรของสงสาร ได้แต่รับใช้วิบากต่างๆ-ทุกข์ๆวนเวียนกลับไปกลับมาแล้วๆเล่าๆ “ไม่สิ้นทุกข์เด็ดขาด”ไปชั่วกาลนาน

เพราะไม่รู้**ความเป็นสัตว์วินิบาต**(นรก) เป็น**สัตว์สวรรค์** หรือเป็น**สัตว์มนุษย์** อย่างเป็นปรมาตถธรรมที่สัมมาทิฏฐิ และดับ“เหตุ”แห่งความเป็น“สัตว์”ต่างๆไม่ได้ ก็มี“สังโยชน์”ที่เป็น**เครื่องผูก“ความเป็นสัตว์”ในตัวคน**ไว้อยู่ ตราบใดที่ยังไม่หมดสิ้น“สังโยชน์ ๑๐” ก็ต้อง**วนเวียนอยู่กับสุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์**ไปตามที่มีอยู่ตราบนั้น เป็น**“สัตว์โลกีย์”**(สัตว์ที่อยากเสพรสโลกีย์หรือสัตว์ที่ยังเสพรสโลกีย์อยู่)

เพราะฉะนั้น เมื่อได้**“เสพอารมณ์สุข”**ก็ขึ้นสวรรค์เป็น**เทวดา**(สัตว์ทางจิตใจ=โอปปาติกะชนิดหนึ่ง)อย่างนั้นอย่างนี้ เมื่อตื่นตาม**ตันทหาความ**อยากอย่างนั้นอย่างนี้ก็เป็น**ผีนรก**หรือ**สัตว์อบาย**(สัตว์ทางจิตใจ=โอปปาติกะชนิดหนึ่ง)ไปตามลักษณะและขนาดของกิเลสต่างๆ แต่ไม่รู้จักจิต-เจตสิกตนเลย โดยเฉพาะไม่รู้**“ความเป็นสัตว์ทางจิต”** เพราะไม่มี**“ความรู้พุทธธรรม”** หรือแม้รู้ก็ยัง**ไม่“สัมมาทิฏฐิ”** จึงต่างก็สะเปะสะปะได้**“กาย”**คือ **องค์ประชุม(กาย)หรือหมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ เวทนา-สัญญา-สังขาร(กาย)**แตกต่างกันไปตามที่ตนตื่นนอนแสวงหา อยากมากหรือน้อย สุขมาก-สุขน้อย ทุกข์มาก-ทุกข์น้อย หรือไม่สุขไม่ทุกข์

ผู้ยังมี**ฉิฉาทิฏฐิ** ที่ยังไม่มีความรู้ระดับเทวนิยม ก็จะมี**ความยึดถือ**(อุปาทาน)ซึ่ง**“ยึดถือ”**ตาม**“ทิฏฐิ”**(ลัทธิ, ความรู้, ความเห็น, ความเข้าใจ, ทฤษฎี)ของตน ที่ตนมีภูมิขั้นในโดยอยู่ ตนก็มีภูมิรู้ขั้นนั้นนั่นเอง ว่า **ความมี“อัตตา”**อันหมายถึง**“จิต”**ถึง**“มโน”**ถึง**“วิญญาณ”** ซึ่งไม่ใช่**“มหากุตรรูป”**แล้วปานนี้ ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **อัสรีระ** ก็หมายความว่าชดๆอยู่แล้วว่า **“ไม่มีรูปที่เป็นร่างเป็นโถม” ผู้มีทิฏฐิที่ฉิฉาก็จะยัง“เห็น”รูป(สิ่งที่ถูกรู้ที่เป็นกาย(องค์ประชุม)ของ“นามธรรม”มีรูปร่าง มีสรีระตัวตน)อยู่นั้นแหละ**

จึง**ติดแหงกอยู่**แค่**“รูปร่าง”**(สรีระ)ไม่มีญาณลึกไปถึงภาวะของ**“ความรู้ลึก”**(เวทนา)หรือ**“อาการของนามธรรม”**(เวทนา)ได้สักที เมื่อติดแหงกอยู่อย่างนั้น ก็**ไม่มีทางจะรู้จัก“สัตว์ที่เป็นปรมาตถ์”** หรือไม่มีทางรู้จัก**นามรูปของจิต** เช่น **ไม่รู้จัก“สัตว์”**ที่เรียกว่า**เทวดาหรือผีนรก** ยิ่ง

ความเป็นสัตว์ชั้นโลกุตระ ได้แก่ **อุบัติเทพหรือพรหม**ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเลย ก็จะจมมอมอยู่แต่กับ**สมมุติเทพ**เท่านั้น

เพราะแม้แค่**“นามธรรม”**ที่เป็น**เหตุ**(สมุทัยอริยสัง) ซึ่งได้แก่ **ตัณหา** ตัวการสำคัญที่ทำให้เกิด**สัตว์**(โอปปาติกะ)ขึ้นต่ำแท้ๆ เช่น**“สัตว์อบาย”** ที่เรียกกันว่า **ผีนรก ผีเปรต** เป็นต้น **ผู้ยังติดอยู่กับ“รูปร่าง”**(สรีระ)ใน**ความเป็นผีนรก ผีเปรต**นี้ก็**ยังติดแหงกอยู่**แค่**“รูปร่าง”**(ร่าง)เท่านั้น

ดังนั้น จะ**“เห็นสัตว์นรก”**ก็**มัวแต่หลงผิดว่า มันมี“รูปร่าง”**อย่างนั้นอย่างนี้ ต้องปฏิบัติให้มี**ฌานขั้นสูง**จึงจะ**“เห็นสัตว์นรก”**มี**รูปร่างจริง** เขาก็จะไม่หันมาเรียนรู้อีกปรือเพื่อ**เห็น“นาม”**ที่เรียกว่า**“นามรูป”**หรือ**“นามกาย”**ซึ่ง**ไม่มีสรีระไม่มีรูปร่าง**เหมือน**“มหากุตรรูป”**

เพราะ**ความเป็น“สัตว์นรก”**ของเขา เขายึดอยู่ที่**ความเป็นสัตว์ทางจิต**วิญญาณกันแค่**“สัตว์นรก”**ที่เป็น**ร่างเป็นรูป** เขาก็จะ**เห็นแต่“สัตว์ทางจิต”** เช่น สัตว์นรก ก็คือ**สัตว์ที่มี“ร่าง”มี“รูปร่าง”อันไม่ใช่“นามกาย”** ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่า จะ**รู้“นามกาย”**ได้ด้วย**“อาการ-ลិងคะ-นิमित-อุเทศ”** ไม่ใช่**เห็น“นามกาย”**ด้วย**“รูปร่าง”**(สรีระ : พทปฎ.เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

คนเช่นนี้จึง**ห่างไกลโอกาสที่จะรู้แจ้งทุกขอริยสัง**ได้ เพราะ**“ทุกข์”**(อริยสัง)คือ **อาการของนามธรรม ความเป็น“สัตว์”ทางจิต**วิญญาณก็เป็น**นามธรรม** การจะ**“เห็นกาย”**ของ**สัตว์ที่เป็น“นามกาย”** ก็**เห็นได้แค่“รูปร่าง”**ของ**สัตว์**

เมื่อ**“ติดแหงก”**อยู่ที่**“รูปร่าง”**ของ**ความเป็นจิต**เป็น**วิญญาณ** มัวแต่**เห็น“ความเป็นสัตว์นรกเทวดา”**แต่ที่**“รูปร่าง”**(สรีระ)อยู่เท่านั้น แล้วมันจะไป**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ”**ได้เมื่อไหร่

แต่ผู้ยังไม่**สัมมาทิฏฐิ**นี้จะเชื่อว่า **“ความเป็นสัตว์นรกเทวดา”**ที่มี**“รูปร่าง”**(สรีระ)นั้น **“เห็น”**ด้วย**ตาทิพย์**ได้ว่า มัน**มีจริง** **เห็นได้จริง** นี่แหละคือ **“อัตตา”**ของผู้ที่**“มี”**

ผู้ยึดว่า**“จิตวิญญาณ”**มี**“รูปร่าง”**มี**สรีระ** เพราะ**มีฉิฉาทิฏฐิ**ก็มี**“รูปร่าง”**เป็น**อัตตา** ซึ่งเมื่อเขาตายแล้ว**“อัตตา”**ของ**“เทพหรือสัตว์”**ไป**เสวยภูมิ**อยู่ในแดน**สวรรค์**ตามชั้น ตามสถานที่เขาเชื่อว่า มีถิ่นมีภพมีแดน**สวรรค์**เป็นที่**เทวดาอาศัยอยู่** และมีทั้งภพถิ่นแดน**นรก**ที่**ผีนรกเปรตเดรัจฉาน**วินิบาตอาศัยอยู่ ผู้ยังมี**“อุปาทาน”**ว่า **มีรูปร่าง มีสรีระ** อัตตาทั้งหลาย

นั่นก็**มีสรีระรูปร่างให้เห็นได้**ด้วย เป็น“มโนเมยอัตตา”

จะนี่เองที่เป็นภุมิรูแบบ“เทวนิยม”ที่เขาเป็นขามีกัน

คือ **ผู้ไม่สามารถ“เห็น”**(ปัสสตี)แจ้ง(สังจ)ความเป็น
“เทพ”หรือ“เทวดา”ชนิดที่เป็น“อเทวนิยม”อย่างปรมาต
ธรรม อันเป็น“เทพหรือเทวดา”ที่**ไม่มีสรีระ**(ไม่มีรูปโฉม
โนมพรณ,ไม่มีรูปร่าง ที่สัมผัสเห็นได้เหมือนตาเนื้อกระทบรูป)

แต่**ผู้“สัมมาทิฎฐิ”**จะ“เห็น”(ปัสสตี)“ภายในกาย”ที่
เป็น“เทพ”หรือ“สัตว์ทางใจ”เหล่านี้ได้ **แจ้ง(สังจ)ได้** ด้วย
“อาการ-ลักษณะ-นิมิต-อุเทศ” ว่า เป็น“เวทนา-สัญญา-
สังขาร”หรือเป็น“วิญญาณ” เป็น“สัตว์โอปปาติกะ”อย่างไร

เพราะภุมิรูแบบ“เทวนิยม” แม้จะเป็นชาวพุทธ เป็น
นักปฏิบัติที่เอาจริงเอาจัง เป็นนักปฏิบัติที่เชื่อว่าบรรลุตระ
ชั้นสูง ยิ่งใหญ่ปานใดก็ตาม ถ้าแม้ยังหลงยึดอยู่ว่า “จิต”
หรือ“มโน”หรือ“วิญญาณ” มีรูปร่าง มีสรีระ แม้จะอยู่ใน
สภาพที่ไม่มี“มหากุตรูป”แล้ว แต่เป็น“รูป”ถึงขั้นลึกเข้าไป
เป็น“อุปาทายรูป” เป็น“ภายในกาย” เข้าไปถึง“เวทนาใน
เวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” และการปฏิบัติก็ยังมี
“สติปัฏฐาน ๔”เห็น(ปัสสตี)“จิต”เห็น“มโน”เห็น“วิญญาณ”
เป็น“เทพ” เป็น“สัตว์นรก” ที่มี“รูปโฉมโนมพรณ” มี
“รูปร่าง”อยู่ นั่นคือ ผู้ชื่อว่า “เทวนิยม”

ความเป็น“เทวนิยม” จึงหมายถึง คนผู้**ยังไม่รู้จักรู้แจ้ง**
รู้จริงในความเป็น“หะหรือเทพเจ้า” จึงยังมีความเชื่อว่า
เทวดาหรือเทพเจ้า มีรูปร่าง(สรีระ) มีรูปโฉม(สรีระ) และมี
พลังพิเศษที่ลึกลับ จึงหลงพึ่งอำนาจพิเศษลึกลับนั้นๆ

เพราะไม่มี“วิชชา”**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ในพลังพิเศษ
อำนาจพิเศษนั้นๆ ว่า พลังของหะหรือเทพเจ้านั้นมาจาก
ไหน พลังพิเศษ-อำนาจพิเศษนั้นเกิดได้ ด้วยเหตุปัจจัย
อะไร เป็นไฉน มีคุณมีโทษอย่างไร

เพราะ**ยัง**ไม่**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**ในความเป็น“รูป”เป็น
“นาม”อย่างสัมมาทิฎฐิ จึงไม่สามารถ“เข้าใจ”ความเป็น
“รูปกาย”หรือ“นามกาย” ที่ถูกตรงแม่นยำคมลึกกว้างชัดเจน
ด้วย“สังจสัญญาอันละเอียด”(สุขุมสังจสัญญา) ก็**ไม่สามารถ**
“กำหนดรู้”(สัญญา)สังจจะอันละเอียดที่เป็น“กาย”นั้นๆได้
จึง**ไม่สามารถ“ดับสัญญา”**ที่ยังสำคัญมั่นหมายในกาม(กาม
สัญญา)ไม่สามารถ“ดับสังโยชน์”เครื่องผูกมัดความเป็นสัตว์

คือกาม(กามสังโยชน์) เป็นต้น **ที่มีในใจมาก่อนแล้ว**(บุริม)ได้

●●●

ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑
ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และก็ได้ตอบ
ไปแล้วว่า

- ๑. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** รูป กับ นาม
- ๒. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** กาย กับ ใจ
- ๓. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
- ๔. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย** ชันธ์ ๕ กับ อวิชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชชา
“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้
คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เดิมออกไปว่า **เป็นอยู่อย่างไร?**

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่
อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และ
อย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์
กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์
-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“**อุต-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ**” ก็จะ
เห็นได้ว่า**“ชีวิตนี้”เป็นอยู่** ทั้งที่เกี่ยวกับ“อุต” เกี่ยวกับ
“พีชะ” เกี่ยวกับ“จิต” และจะเกี่ยวกับ“กรรม” เกี่ยวกับ
“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งขีด“ความเป็น”(ภาวะ)ของแต่ละ
นิยามกัน แคะไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัย
ละเอียด ลึกซึ้งอย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้
[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่ง
เรียกเป็นภาษาไทยว่าการกระทำของคน อันมีได้เพียง ๓ อย่าง

ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใด ๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ**“ปรีนิพพาน”**ที่เดียว

เพราะ**“กรรม”**คือ **ผู้บันดาล** หรือคือ **พระเจ้า** และคือ **ชาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ จุดเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้นไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใด **ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี**“บุญบารมี”**ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญบาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่**มนุษย์นับถือ**ว่าเป็น**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”**หรือ**“เป็นอำนาจของพระเจ้า”** หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับ **ผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง**

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใด **ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ** มีหน้าซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย**หรือ**สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว** เป็น**ผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้จะเป็นไปตาม ฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้าย ก็ต้องเลวต้องร้าย.ว่าถึงนอ หรือ**ไม่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]**

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนั้นที่เดียว

ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยิ่งยวดถึงปานฉะนั้นเอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสสโกมทฺธิ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๔๑] ซึ่งคำตรัส ก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสสโกมทฺธิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัสสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง** **“กรรม”** **ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กละเอียดของรูสีขนาดไหน** **แม้แต่เกิดเป็น**“ชาติวิริมัตริ”**ขึ้นในใจ(อารมณ์ธาตุ)** หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ**“กรรม”** **สั่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม)** นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียว อันคือ**ทรัพย์** คือสมบัติแท้ของผู้นั้นๆ [คำแปลว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัสสกะ”**หรือ**“กัมมัสสโกมทฺธิ”**และ**“กัมมททยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธุ”**จบไปอีก ตอนนี้นำกลับมาอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ **โปรดอ่านต่อได้เลย**]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น **ความประพฤติ ๑๕** (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัสสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง**“อนุสาสนี”**(คำสอน)ของพระองค์ที่เดียวว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** นั่นคือ **อย่างไร?**

[ได้นำ**“จุลศีล”**มาให้อ่านจนครบแล้ว แม้**“มัชฌิมศีล”**อีก ๑๐

ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิบัติ”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะข้อ ๓๔๒ “เกวัฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สถิตสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้นไป และศีลสูงยิ่งกว่านั้นตามคุณธรรมของแต่ละคน คือ คนส่วนมากมีศีลอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือมีศีลกันทั้งกลุ่มชุมชน มีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ซึ่งชุมชน“ชาวโคก”ได้พิสูจน์ความเป็นไปได้

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังขารของแต่ละคน และมีศีลสูงยิ่งกว่านั้นก็มีอีกตามคุณธรรมจริงของแต่ละคน

และหรือเป็นสังคัมที่มีคุณสมบัติตามศาสนาถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มีการค้าขายผิดจากคำสอน (มัจฉาวณิชชา ๕) เราเป็นพุทธ ไม่ค้าขายมัจฉาชีพ เป็นต้น การค้าขายมัจฉาชีพ ๕ ข้อนั้น(มัจฉาวณิชชา ๕) ได้แก่ [ฉบับที่แล้วได้อธิบาย มัจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

ถ้าการกระทำ(กรรม)ที่“ไม่มีกิเลส”ก็“ไม่มีผลบาป” แต่ถ้ามีกิเลสที่“ชอบ”หรือ“ขัง”อยู่ ก็ต้องยังมี“บาป”

“ลูกชาวประมง”ยังมี“ชอบ”ในการทำขั้ว กิเลสเกิดในใจ เมื่อตากระทบ“เห็น”คนทำกรรมบาป คือฆ่าปลา แล้วยินดีพอใจกับการทำขั้ว จิตใจก็ผินกิกิเลสลงไป นี่คือบาป

เพียงแค่“ใจ”ของเรามีความยินดีพอใจกับ“การทำขั้ว-ทำไม่ดี”ของผู้อื่น ทำไม่ดีชื่อว่า“ขั้ว” เพราะ“ทำสัตว์อื่นให้ชีวิตเขาตาย” เป็นการทำความชั่ว ไม่ใช่ทำดี

คนที่ฆ่าสัตว์อยู่ทั้งหลายแล้วนี้กว่าไม่บาปนั้น คือ “โมหะ” เพราะการฆ่าสัตว์ในศาสนาพุทธนั้น การทำให้ชีวิตผู้อื่นตกลงง ไม่ว่าเจตนาหรือไม่เจตนา ด้วยชังหรือ

ด้วยรัก ก็บาปทั้งสิ้น ไม่มีช้อยกเว้น ในความเป็น“กรรม”

เพราะฉะนั้น การฆ่าสัตว์แม้จะฆ่าสัตว์ร้ายปานใด มันจะทำร้ายแก่เราอย่างไร แค่ไหน ก็จะไม่ผ่านตอบเป็นอันขาด เพราะจะเป็นวิบากของเราไม่จบ คนต้องหลบให้ได้

การฆ่าผู้อื่นจึงถือว่าทำไม่ได้เลย ไม่ว่าจะฆ่าด้วยเหตุผลอย่างไรก็ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่ดี เป็นการทำความชั่วร้ายแก่สัตว์อื่นให้ถึงตาย มันเรื่อง“ร้ายแรงมาก” ที่ทำให้“ความมีชีวิต”เขาอื่นตกลงไป แม้แต่ฆ่ามันมาเป็นอาหาร ก็บาปทั้งสิ้น

ส่วนสัตว์ที่มันกินสัตว์นั้น เป็นเรื่องของ“กรรมวิบาก” สัตว์ที่ต้องกินสัตว์ก็ดี สัตว์ที่ต้องเป็นเหยื่อให้สัตว์อื่นกินก็ดี หรือสัตว์ที่กินทั้งสัตว์ทั้งพืชก็ดี เป็นอจินไตยของแท้เลย ซึ่งมีทั้งสัตว์ที่ใช้หัววิบาก มีทั้งสัตว์ที่กำลังวิวัฒนาการพัฒนาภูมิแห่งความเป็นสัตว์ของตนให้สูงขึ้นๆ ตามลำดับของสัตว์โลก และมีทั้งสัตว์ที่ทำบาปเพิ่มใส่ตนอีก

ดังนั้น การฆ่าสัตว์จึงเป็น“กิเลส” เกิดจาก“เหตุ”ที่เป็นกิเลสโลกก็มี เกิดจากเหตุที่เป็นกิเลสโภภะก็มี เกิดจากเหตุที่เป็นกิเลส“โมหะ”นี่แหละร้ายกว่าโภภะ-โทสะ

จิตใจที่มี“ความรู้สึก”นี่เป็นโมหะ โมหะก็กิเลส เป็นความหลง คือหลงผิดเป็นถูก หลงชั่วเป็นดี เป็นกิเลสแท้ “ใจเกิดบาปในตน”แล้ว เป็นของตน(กัมมัสมณะ)

กิเลส“โมหะ”นี่คนรู้มันยาก หลง“ยินดีพอใจ”ในสิ่งผิดเป็นถูก นี่มีมากกว่ามาก เช่น หลงยินดีพอใจในการได้เปรียบ เป็นต้น ก็บาปแล้ว จงึงนั้นหลงได้เสพสุขในกามแล้วยินดีพอใจ ก็“โมหะ” ได้บาป หรือหลงได้เสพสุขในโทสะในโกรธในพยาบาทแล้วยินดีพอใจ ก็“โมหะ” ได้บาป คือ ความหลงผิดจากสังขารขั้นปรมาตถ์อยู่แท้ๆ เป็นขั้นสูง ยังสมใจในกิเลสอยู่นั่นเอง แต่ผู้วิเศษยอมยังไม่รู้

“โมหะ”ที่ร้ายกาจมาก ก็คือ การทำให้“กิเลส”โตขึ้น, มากขึ้น, หนาขึ้น, อ้วนขึ้นนั้น ยังเป็น“บาป” แต่เรากลับไปหลงยินดีที่กิเลสเราโตขึ้น, มากขึ้น, หนาขึ้น, อ้วนขึ้นในทุกคราที่กิเลสเราได้สมใจ เช่น กิเลสกามได้เสพสมใจ กิเลสโทสะได้สมใจ ซึ่งกิเลสได้อาหารมันก็อ้วนขึ้น, โตขึ้น, หนาขึ้น, มากขึ้น แต่ดีใจ

คำว่า อ้วน, โต, หนา, มาก บาลีคือ“ปลุก” คนที่ยังทำกิเลสให้อ้วน, โต, หนา, มาก เพิ่มขึ้นๆอยู่ จึงชื่อว่า “ปลุกขบ”

[มีต่อฉบับหน้า]

“พุทธาธิปไตย” หมายถึง การทำความเป็นผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบาน ด้วยธรรมะเป็นใหญ่ เพื่อปกครอง รักษาตน-รักษาโลก-รักษาธรรม ให้เกิดความดีเป็นใหญ่ครองแผ่นดิน

ภาพจากเฟสบุ๊ก chanapee sinpalokee

พุทธาธิปไตย

การใช้อำนาจอันใหญ่ยิ่ง หรือ การใช้ระบอบการปกครองของพุทธ ล้วนมุ่งเป้าหมายสู่ประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน ประโยชน์เพื่อชนเป็นอันมาก ที่จะทำให้การดำเนินชีวิตและจิตวิญญาณได้กระทำดีมากขึ้นๆ ทำชั่วลดน้อยลงๆ จนกระทั่งไม่ทำชั่วเลย นั่นคือ นิพพาน (ดับกิเลสชั่วได้สนิท) เป็นที่สุดที่จบ อันจะพาตนดี พาสังคมดี พาโลกดี ให้เป็นใหญ่ยิ่งขึ้นโดยธรรม แล้วบ้านเมืองจะกลายเป็นมหานครแห่งศรีอารีย์ในที่สุด

อธิปไตย แปลว่า ความใหญ่ยิ่ง หมายถึงกำลังอำนาจที่จะเอามาใช้เป็นตัวนำ เป็นตัวหัวหน้าใหญ่ในการดำเนินชีวิตประจำวันของใครสักคนหนึ่ง หรือของประชาชนทั้งประเทศ หรือของคนทั้งโลก

พระพุทธองค์ได้ตรัสถึงอำนาจอธิปไตยของพุทธในแง่มุมต่างๆ ไว้ ซึ่งขอเรียกรวมกันเป็นหนึ่งเดียวว่า “พุทธอธิปไตย” โดยทรงจำแนกอธิปไตย (จากพระไตรปิฎก ภาษาไทย ฉบับหลวงเล่มที่ ๒๐ “อธิปไตยสูตร” ข้อที่ ๔๗๙) ออกเป็น ๓ ส่วนคือ

๑. อัตตอธิปไตย (ทำตนให้เป็นใหญ่โดยละชั่วทำดี)
๒. โลกาธิปไตย (ทำโลกให้เป็นใหญ่โดยละชั่วทำดี)
๓. ธรรมาธิปไตย (ทำธรรมะให้เป็นใหญ่โดยละชั่วทำดี)

อัตตอธิปไตย

* พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า
“เธอทำตนเองให้เป็นใหญ่
ละชั่ว ทำดีมากขึ้น
ละการกระทำที่มีโทษ
กระทำสิ่งมีคุณให้มากขึ้น
บริหารตนให้บริสุทธิ์
นี้เรียกว่า อัตตอธิปไตย”

หลักการของพุทธอธิปไตยอย่างอัตตอธิปไตย นั้น พระพุทธองค์ทรงยึดแก่นหลักการทำความ เป็นใหญ่ ในการบริหารตน หรือปกครองตน ต้อง เริ่มต้นที่ตัวเองก่อน ต้องบริหารตนให้มีการ ปฏิบัติ ในเรื่องของการกินอยู่หลับนอน ที่ดี ที่ ถูกต้องขึ้นมาก่อน โดยเข้าทำการต่อสู้ลิตรอน กิเลสชั่วของตนอันคือ ความโลภ ความโกรธ ความหลงผิด ให้ลดน้อยถอยลงไปเรื่อยๆ ให้กิเลส อ่อนกำลังอำนาจลง จิตใจจะได้มีฤทธิ์มีแรง ทำตนให้เจริญดีบริสุทธิ์บริบูรณ์ยิ่งขึ้น และ เบื้องต้นของอาวุธที่จะใช้ปราบปรามกิเลส เพื่อ ปกครองตนนี้ก็คือ “ศีล” ซึ่งอย่างน้อยที่สุดก็ ต้องถือปฏิบัติศีล ๕ อันได้แก่

๑. ห้ามฆ่ามนุษย์หรือสัตว์ เพื่อทำตนให้

ลดความโกรธ เกิดความเมตตากรุณามากขึ้น

๒. ห้ามลักขโมย เพื่อทำตนให้ลดความโลภ เกิดสำนึกดีในการเสียสละ ให้ปันสิ่งของแก่กัน

๓. ห้ามประพฤติดมในกาม มีเพียงผัวเดียว หรือเมียเดียวเท่านั้น เพื่อทำตนให้ลดความ ใคร้อยากในกาม เกิดความมักน้อยในกาม

๔. ห้ามพูดโกหก คำหยาบ ส่อเสียด เพื่อเจือ เพื่อทำตนให้ลดการล่อลวง ลดการทะเลาะเบาะแว้ง ลดการแตกแยก และลดการสูญเปล่า เกิดความ ซื่อสัตย์ สุภาพ สามัคคี และมีประโยชน์

๕. ห้ามเสพอบายมุข (ของมีเงินเมาให้โทษ, เทียวเตร่กลางคืน, ดื่มหรสพการละเล่น, เล่นการ พนัน, คบคนชั่วเป็นมิตร, เกียจคร้านการทำงาน) เพื่อทำตนให้ลดการติดหลงในสิ่งที่เป็นโทษภัย เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องดี ในการดำเนินชีวิต อย่างเรียบง่าย ประหยัด และขยันหมั่นเพียร

หากใครฝึกตนให้เป็นใหญ่ ให้มีอำนาจด้วยความดีมีศีลเช่นนี้ได้ ไม่เพียงแต่แต่ตนเองเท่านั้น ที่จะเป็นคนดีมีสุข ครอบครัวก็จะได้รับผลพลอย ได้คนดีมีสุขไปด้วย ตลอดจนสังคมและประเทศ ชาติกระทั่งถึงโลกนี้ก็จะพลอยได้รับผลนี้ไปด้วย

อัตตอธิปไตยของพุทธ จึงอาจเรียกอย่างภาษา ทางการเมืองได้ว่า “เผด็จการอย่างพุทธ”

เป็นเผด็จการที่จะทำตนเอง หรือทำคนที่ ศรัทธาตนนั้นให้เป็นใหญ่ โดยอาศัยอำนาจของ ความดีความประเสริฐที่ถูกต้อง มีศีลเป็นตัวนำ เป็นหลักใหญ่เข้าพัฒนา ปรับปรุง แก้ไข บังคับ ตนหรือคนที่ศรัทธาตน ให้กลายเป็นคนดีมีศีล ขึ้นมา จนสามารถพาตนเอง พาหมู่กลุ่ม หรือพา ชาติบ้านเมืองให้หลุดพ้นจากภัยชั่วร้ายอบายเลว ต่างๆ ไปได้

เผด็จการอย่างพุทธจึงไม่ใช่ “เผด็จการอย่าง โลก(โลกีย์)” และไม่ใช่ “อัตตอธิปไตยของโลกียชน” ที่มุ่งแต่จะตั้งตนเป็นใหญ่ ใช้ความรุนแรงเช่นฆ่า ทำลายล้าง คดโกง ปลิ้นปล้อนต่อแหลเพื่อหมาย กุมอำนาจการปกครอง-การเมืองทั้งหมดทั้ง ล้น ทั่วโลก เอามาเป็นของตนอย่างไร้ศีลธรรม

ลุ่มหลงกอบโกย ลาก ยศชื่อเสียง สรรเสริญ
ใส่ตนอย่างฟุ่มเฟือยสิ้นเกิน ท่ามกลางความทุกข์
ยากของประชาชนผู้อดยากขาดแคลนจำนวน
มาก ผู้เผด็จการอย่างนี้เรียกว่า “จอมเผด็จการ
อย่างโลกีย์”

จึงจะต้องทำความเข้าใจเอาไว้เสมอว่า การ
บังคับตน หรือเผด็จการอย่างพุทธนั้น จะต้อง
เป็นไปอย่างผู้มีศีล เป็นเครื่องกำกับกายกรรม
วจีกรรม มโนกรรม อย่างพอดีพอเหมาะ(ทางสาย
กลางคือมรรคองค์ ๘)ให้ได้เสมอๆ ไม่ใช่ใช้
ความรุนแรงฆ่าแกงขมึงทิ้งจนตึงเครียดเกินไป
หรือไม่ใช้ความอ่อนแอแปรปรวนออเซาะจนหย่อน
เกินไป

จะพบว่ามีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง
หรือเกิดขึ้นกับบ้านเมืองจำนวนมากมาย ที่ผู้เป็น
ใหญ่นั้นต้องใช้อัตตาริบัติโดย จัดการชี้ชัดตัดสิน
ลงไป โดยเฉพาะบุคคลผู้ยิ่งใหญ่ของโลก ที่นับว่า
เป็น “จอมเผด็จการอย่างพุทธ” ซึ่งทั่วโลกพากัน
ยกย่องสรรเสริญให้ความยิ่งใหญ่ที่สุด ก็คงไม่มีใคร
ชื่อเสียงดีเกินไปกว่า “สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้า” ไปได้เลย

พระพุทธองค์ทรงทำตนเองให้เป็นใหญ่ ด้วย
อำนาจคุณงามความดีที่เลิศยอดสูงสุด และใช้
อำนาจอันประเสริฐนั้น เข้าปกครองชาวพุทธ
ทั้งหลาย ใช้ความเที่ยงธรรมเป็นกลาง(คือเข้า
ข้างความดีความถูกต้องที่แท้จริง) ในการตัดสิน
คดีความต่างๆ ตลอดจนใช้อำนาจนั้นทรงบัญญัติ
ศีลบัญญัติธรรมวินัยคำสอนต่างๆ มากมาย
ด้วยพระองค์เอง (มิได้ขอความเห็นใครในที่
ประชุมเหมือนทำในสภาทั่วไป) จนกระทั่ง
สามารถพานำให้เกิดพุทธศาสนา สืบต่อถึงเราจน
ทุกวันนี้

โลกาธิปไตย

- * พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า
“เธอทำโลกให้เป็นใหญ่
ละชั่ว ทำดีมากขึ้น

ละการกระทำที่มีโทษ
กระทำสิ่งมีคุณให้มากขึ้น
นี้เรียกว่า *โลกาธิปไตย*”

หลังจากที่ทำเบื้องต้นคือ ทำตนเองหรือทำ
ผู้ที่ศรัทธาตน ให้เป็นใหญ่ด้วยความดีแล้ว
ก็เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคมเมือง จึงต้องเพียร
พยายามทำให้ชาวเมืองอื่นๆ อีกจำนวนมาก
ไม่ว่าจะเป็นประชาชนในเมือง นอกเมือง
ในประเทศ นอกประเทศ หรือทั้งโลกนี้ก็ตาม ให้
เป็นใหญ่ยิ่งด้วยความดี เปิดเผยสัจธรรม ให้กว้าง
ไกลออกไปเพื่อให้ทุกคนได้อยู่ร่วมรวมกันอย่าง
มีศีล มีคุณธรรมอันสงบสุข สามารถลดละการ
แย่งชิงเช่นฆ่าเอาชนะกัน ลดละการเอารอด
เอาเปรียบกอบโกยผลประโยชน์กัน ลดกิเลส
นายทุนผู้ร่ำรวย ที่หอบหวงกักตุนให้รู้จักบริจาค
ลดกิเลสคนจนผู้ยากไร้ ที่เกียจคร้านหลง
อบายมุข ให้รู้จักขยันอดทนเลิกอบายมุข พากัน
หันมาละชั่วด้วยศีลประพฤติดีด้วยธรรมนำโลก
ทั้งผองสู่สันติภาพ

*โลกาธิปไตยของพุทธนี้จึงอาจเรียกกันอย่าง
ภาษาทางการเมืองได้ว่า “สังคมนิยมอย่างพุทธ”*

เป็นการสร้างสังคมระดับใหญ่ ระดับประเทศ
ด้วยคุณธรรม โดยให้ประชาชนทั้งหลายมีจิตสำนึก
เห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมส่วน ใหญ่ ของมวล
มนุษยชาติเป็นหลัก ลดเลิกการเห็นแต่จะเสพ
ความสุขสบายส่วนตนลงสามารถเสียสละเร็วแรง
เวลา และทรัพย์สินของแก่ส่วนรวมได้ ลดเลิก
การถือยศถือศักดิ์ถือความไม่พอใจส่วนตนลง
โดยยอมอดออมถนอมน้ำใจกัน ร่วมมือทำงาน
พัฒนาสังคมส่วนรวมให้อยู่เย็นเป็นสุข ลดเลิก
ความอวดดีอวดแต่เฉพาะความคิดเห็นของตนลง
หันมาร่วมประชุมปรึกษาหารือกัน ปรับปรุงแก้ไข
กิจการงานเมืองต่างๆ ให้ได้ผลดี

**มีสุขในความคิดก็ร่วมกันเสพ มีทุกข์จากกิเลส
ก็ร่วมกันต้าน** ช่วยกันใช้คุณธรรมความดีมีศีล
พานำสังคม นำชาติ นำโลกให้เป็นใหญ่ ไม่ต้อง

ตกเป็นข้าทาสบริวารของความฉิบหายอันคือ
อบายมุขเป็นต้น และกาม เกียรติ-โลกธรรม ๘
ต่อไปตามลำดับ จนที่สุดแม้แต่โลกอึดตายตัวตน
ละเอียดสุด

สังคมนิยมพุทธจึงไม่ใช่ “สังคมนิยมโลกีย์”
แบบปุถุชน ที่โตงไปในกามคุณ ๕ เต็มไปด้วยการ
ช่วยย้อมมอมเมาให้กิเลสพอกเพิ่มขึ้น ทั้งทาง
รูปรส กลิ่น เสียง สัมผัส และก็ไม่ใช่ “สังคมนิยม
กตจี” แบบบังคับคนในสังคม ให้ต้องจำนนจำยอม
ทางกาย ด้วยอาศัยอำนาจเผด็จการหมู่ของ
ชนชั้นผู้นำ (ยังเป็นปุถุชนเช่นกัน) โดยบังคับให้มี
การกินอยู่หลับนอนอย่างจำกัดเพื่อส่วนรวมเป็น
ใหญ่ แต่ไม่ได้ฝึกสอนให้จิตวิญญาณของคนใน
สังคมนั้นมีจิตใจเป็นไปเพื่อการเสียสละแก่ส่วน
รวมอย่างแท้จริง อย่างยินยอมพร้อมใจ ด้วย
ความรู้สึกรู้ว่านั่นคือ “บุญ” อันจะพาให้ป็นสุข
ที่ ได้ลดละกิเลสโลก โกรธ หลงของตนลงไปได้
จึงแตกต่างจากสังคมนิยมพุทธที่ไม่มีการบังคับ
กตจี(แล้วแต่สมัครใจทำ) และไม่ปล่อยให้
หย่อนยานละเทะไปตามโลกีย์ (มีศีลมีวินัยให้ถือ
ปฏิบัติ) จึงฝึกให้นิยมดีทั้งทางกายกรรม วชิกรรม
และมโนกรรมอย่างครบพร้อมสมบูรณ์

ระบอบสังคมนิยมพุทธนั้น แม้จะยังทำโลก
ทั้งลูกนี้ให้เป็นใหญ่ด้วยธรรมะไม่ได้ทั้งหมด แต่ก็มี
หมูกุ่มสังคมนิยม เป็นตัวอย่างอยู่จำนวนไม่น้อย
เกือบทุกมุมโลก ทั้งที่ก่อตั้งขึ้นเป็นสังคมนิยมพุทธ
แท้ หรือเกิดขึ้นเป็นสังคมนิยมธรรมะต่างๆ ใน
แนวทางเดียวกันก็ตามเช่น หมู่บ้านชาวคณะธรรม
ในหลายประเทศ, หมู่บ้านคิบบุตซ์ในอิสราเอล,
โครงการแซมฮาอีลอุดงในเกาหลี, หมู่บ้าน
อิตโตเอ็นในญี่ปุ่น, ชาวามิชในอเมริกา, หมู่บ้าน
แผ่นดินธรรม-แผ่นดินทอง และหมู่บ้านโครงการ
ชุมชนชาวอโศกในไทย ฯลฯ

ธรรมาธิปไตยว่า

*พระพุทธองค์ตรัสเอาไว้ว่า

“เธอทำธรรมะให้เป็นใหญ่

ละชั่ว ทำดีมากขึ้น

ละการกระทำที่มีโทษ

กระทำสิ่งมีคุณให้มากขึ้น

นี้เรียกว่า ธรรมาธิปไตย”

นับตั้งแต่เบื้องต้น-ท่ามกลาง-จนถึงบั้นปลาย
ของระบอบพุทธาธิปไตยนั้น ต่างต้องตัดสินลงเอย
เป็นจุดเดียวกันเหมือนกัน ในแต่ละขั้นตอนด้วย
ธรรมะ อันคือการละชั่วประพฤติดีให้มากขึ้น
ทั้งสิ้นไม่ว่าจะเป็นเรื่องส่วนตัว หรือเรื่องส่วนรวม
เป็นเรื่องเล็กน้อย หรือเรื่องใหญ่โตก็ตาม
ล้วนมุ่งเป้าหมายเพื่อทำให้คุณธรรมความดีเป็นใหญ่
เหนือสิ่งทั้งปวง ให้ทรงอยู่ในจิตใจของทุกคน
ทรงอยู่คู่โลกนี้ไปตราบนานเท่านาน

นั่นคือ การใช้ธรรมะเป็นใหญ่ เป็นแก่นแกนนำ
ชีวิต ใช้ธรรมะนำในการปกครองบ้านเมือง
ใช้ธรรมะนำในทางเศรษฐกิจ ใช้ธรรมะนำใน
การตัดสินใจตัดสินใจทาง ศาสนา ศีลธรรม ใช้
ธรรมะนำในชนทุกชั้นทุกอาชีพ ไม่ว่าจะเป็ทหาร,
ข้าราชการ, นักการเมือง, ครู, พ่อค้า, ชาวนา,
ลูกจ้างแรงงานกรรมกรต่างๆ ทั้งหมดทั้งสิ้น

ธรรมาธิปไตยของพุทธนี้ จึงอาจจะเรียกกัน
อย่างภาษาทางการเมืองได้ว่า “เสรีนิยมอย่างพุทธ”
หรืออาจเรียกอีกว่า “ประชาธิปไตยอย่างพุทธ”

ระบอบเสรีนิยมพุทธนั้น เป็นการนิยมใช้ธรรมะ
เป็นใหญ่ในการปกครองตน ปกครองประเทศ
ปกครองโลกอย่างมี “เสรีพุทธ” คือมีสิทธิที่จะ
กระทำอะไรก็ได้ โดยไม่ละเมิดศีล ไม่ละเมิดธรรม-
วินัย อันจะเป็นการเบียดเบียนผู้อื่น จึงไม่ใช่ “เสรี
นิยมโลก” ที่นิยมใช้การกระทำอะไรก็ได้ ตามใจ
ตัวเองชอบ แบบมือใครยาวสาวได้สาวเอา
เห็นแก่ตัวมักมากขี้โลก กล้ากระทำผิดศีลธรรมได้
โดยที่กฎหมายไม่เอาผิด หรือเอาผิดไม่ได้

เช่นเดียวกับ “ประชาธิปไตยพุทธ” คือ
การถือความเป็นใหญ่ของเสียงข้างมากของ
ประชาชน ที่มีศีลเป็นหลักธรรมยึดประจำใจ
ไม่ใช่เป็นเพียง “ประชาธิปไตยโลก” ธรรมดๆ ทั่ว

ไปที่อาศัยแต่เสียงข้างมากของประชาชนลากพาไปโดยไม่สำคัญว่า เสียงข้างมากนั้นจะมาจากคนดี(มีศีล) หรือคนชั่ว (ไร้ศีล) หรือไม่ก็ตาม โดยเฉพาะเสียงข้างมากของคนที่มีกิเลส ยังหลงใหลอยู่ใต้อำนาจโลกธรรม ๘ อย่างไม่ลดละขอเพียงแต่ให้เป็นเสียงข้างมากเท่านั้นเป็นพอ

ดังนั้นตามระบอบประชาธิปไตยโลก ซึ่งมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร (ส.ส.) เป็นหลักสำคัญในการบริหารประเทศนั้น ประชาชนจึงต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่ง ต่อการเลือกตั้ง ส.ส.เข้าไปทำงานในสภา เพราะหากไม่ไปเลือกหรือเลือกไม่ดีแล้ว ก็อาจได้ส.ส.ชั้นเลวไร้คุณธรรม (คนไม่สงบ) จำนวนมากเข้าสภา เพราะเนื่องจาก ส.ส.ทุจริตนั้นอาจใช้อำนาจเงินหรือแจกลสิ่งของ ชื่อเสียง อาศัยการคดโกงหลอกลวง ด้วยนโยบายฝันหวานสวยหรูต่างๆ ทั้งที่ปกติชีวิตประจำวันจริงนั้น ช่างแสนจะดูเหมือนศีลธรรม ถ้าส.ส.ชั้นเลวเช่นนี้ได้เข้าไปทำงานในสภาแล้ว ผลงานส่วนใหญ่ย่อมเป็นผลงานที่แสนห่วย ไร้ศีลธรรมไปด้วย จะก่อเกิดความเลวร้ายซับซ้อนเพิ่มขึ้นอีกมากมาย สภานั้นก็จะกลายเป็นสภาด้อยประสิทธิภาพ ไม่อาจแก้ไขปัญหาสังคมได้ บ้านเมืองจะล่มจม ยังมีแต่จะไร้ความสงบสุข

* พระพุทธองค์จึงตรัสไว้ว่า

“คนเหล่าใดไม่กล่าวคุณความดี

คนเหล่านั้นไม่ชื่อว่า “คนสงบ”

“คนสงบ” ย่อมละความกำหนด

ละความโกรธ ละความหลงผิด

แล้วกล่าวคุณความดีอยู่

ในที่ใดไม่มี “คนสงบ”

ในที่นั้นไม่ชื่อว่า “สภา”

(พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๕ “โฆมมุตตสสูตรที่ ๑๒” ข้อที่ ๗๒๕)

เพราะฉะนั้นถ้าอยากได้ “สภา” ที่ดี มีความสงบสุขร่มเย็น ไม่ถูกยุบกันบ่อยๆ ก็ต้องไปเลือกตั้ง ส.ส.เข้าสภาโดยเลือก “คนดีมีศีล” หรือ “พรรคดีมีธรรม” ที่จะมั่นใจได้ว่า ได้เขาเป็นผู้แทนเข้าไปแล้ว เขาจะพัฒนาสังคมประเทศนี้ ให้เจริญ

รุ่งเรืองได้อย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรมอย่างแท้จริงที่สุด

ดังนั้นโดยสรุปทั้งหมดจะพบว่า แม้จะเรียกแยกกันเป็น ๓ ขั้นตอนคือ *อัคราธิปไตย-โลกาธิปไตย-ธรรมาธิปไตย* หรือ *เผด็จการอย่างพุทธ-สังคมนิยมอย่างพุทธ-เสรีนิยมอย่างพุทธ* แต่โดยเนื้อแท้แล้ว แต่ละขั้นตอนล้วนร้อยเรียงสืบต่อสัมพันธ์กันอย่างสนิทเนียน หล่อหลอมรวมกันลงเป็นหนึ่งเดียว ไม่อาจตัดส่วนใดส่วนหนึ่ง ทั้งออกไปจากกันได้เลย โดยมีธรรมะเป็นแก่นรวมคือการละชั่ว-ประพฤติดี และละล้างกิเลสออกจากจิตให้บริสุทธิ์ขึ้นๆ ให้มากขึ้น เป็นเข้าหลอมอัครา-โลกา-ธรรมา ให้หละหลวมกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวคือ “*พุทธาธิปไตย*” ซึ่งหมายถึง *การทำความเป็นผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบานด้วยธรรมะเป็นใหญ่ เพื่อปกครองรักษาตน-รักษาโลก-รักษาธรรม ให้เกิดความดีเป็นใหญ่ครองแผ่นดิน* ☸

มีหมู่ฝูงที่ดี รีบพลีชีพพลุย!!!!

(โศลกธรรมอโศกรำลึก ๒๕๕๖)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ทจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

จํานำแจง 2.2 แสนล.

'สุภา' ยัน โกงทุกขั้นตอน/ 'ปู' แน่นอกเพื่อปราบทุจริต

ไม่ขอกินเกลบและข้าวเน่า!

ตอนรัฐบาลยุคยิ่งลักษณ์ ชินวัตร เข้ามาบริหารประเทศ ก็มีเสียงโฆษจันว่า ได้รับเลือกเข้ามาอย่างไม่โปร่งใส มีการทุ่มเงินเป็นจำนวนมากในการซื้อเสียงเข้ามาเป็น ส.ส. แล้วได้โอกาสจัดตั้งรัฐบาลบริหารประเทศ!

พอได้เป็นรัฐบาล ก็ผิดพลาดในการบริหารจัดการเรื่องน้ำ บอกประชาชนชาว กทม.ว่า **“เอาอยู่”** จนประชาชนวางใจ ไม่เตรียมตัวให้ดี เพราะเชื่อรัฐบาล แต่แล้วรัฐบาลก็ **“เอาไม่อยู่”** คือน้ำท่วม กทม.เกิดความเสียหายมากมาย นี่ยังไม่ต้องพูดถึงน้ำท่วมต่างจังหวัด

แนวทางการประหยัดพลังงาน และแก้ปัญหาจราจรใน กทม. ก็ดูจะไร้ผล ด้วยนโยบายส่งเสริมซื้อรถส่วนตัว จนบริษัทต่างชาติที่ผลิตรถยนต์ขายในไทยพอยืมออก หลังถูกน้ำท่วมรถใหม่เสียหายเพราะเชื่อว่ารัฐบาล **“เอาอยู่”**

พอมาถึงเรื่องข้าวที่เป็นเรื่องใหญ่ เพราะคนไทยกินข้าวทั่วประเทศ เกษตรกรเป็นคนส่วนใหญ่ของประเทศ ถูกนโยบายรับจํานำข้าวของรัฐบาลประสบบัญหาขาดทุนมหาศาล ซึ่งรัฐบาลตอนแรกก็ไม่ค่อยยอมรับความจริง แต่ในที่สุดก็ยอมรับความจริงว่า โครงการนี้ทำให้รัฐขาดทุนไม่ต่ำกว่า ๑ แสนล้านบาท แถมปล่อยให้โรงสีที่รับจํานำข้าวโกงกันหนัก ผมเคยให้เครดิตเรื่องการบริหารงานของรัฐบาลอดีตนายกฯทักษิณว่าโปร่งใส ตรวจสอบได้ แต่ดูรัฐบาลที่มีแนวทักษิณ

คิด เพื่อไทยทำ กลับบริหารงานแบบไม่โปร่งใส หนีการตรวจสอบจากภาครัฐและเอกชน จนต่างชาติลดเครดิตข้าวไทย ลดเครดิตเศรษฐกิจไทย เอาแค่เรื่องชี้แจงบัญชีการขายข้าวให้รัฐสภาว่าซื้อมาและขายไปเท่าไรไม่ได้ ก็แสดงถึงกึ๋นของฝ่ายรัฐบาลในการบริหารประเทศแล้ว

ผมก็รู้ตัวแล้วว่า ผมโง่งเองที่หลงให้เครดิตกับอดีตนายกฯ ทักษิณและคณะ นี่ยังไม่ต้องพูดถึงการรับจํานำข้าวแปลก ๆ คือ รับจํานำราคาแพงกว่าซื้อ-ขายตามปกติ (มีโรงรับจํานำที่ไหนในโลกนี้ที่รับจํานำทองแพงกว่าร้านขายทอง?!)

ยังได้เห็นกลุ่มคนเลื้อแดงที่รักทักษิณ ออกมาระรานกลุ่มผู้ชุมนุมต่าง ๆ ที่มีความเห็นต่าง ในขณะที่กลุ่มอื่นเขาก็ชุมนุมอย่างสงบ ไม่ไปทำดี ทำต่อและทำร้ายกลุ่มผู้ชุมนุมของพวกเลื้อแดงเลยเท่าที่เห็น

เราจะสังเกตได้ว่า เวลาพวกเลื้อแดงชุมนุม จะไม่มีกลุ่มอื่นไประราน แต่พอกลุ่ม พธม. หรือหน้ากากขาวชุมนุมที่ไหน มีแต่พวกเลื้อแดงยกพวกไปทำร้ายเขา

แต่รัฐบาลยิ่งลักษณ์ กลับมีแนวบริหารเรื่องนี้แปลก ๆ คือ เตือนกลุ่มหน้ากากขาวว่าอย่าไปยั่วเขา แทนที่จะไปห้ามปรามพวกเลื้อแดงที่รวมกลุ่มไปยั่วไปทุบตีพวกหน้ากากขาว ผมยังไม่เคยได้ยินรัฐบาลชุดนี้ตักเตือนหรือปรามพวกเลื้อแดงอย่างจริงจังเลย นี่หรือคือรัฐบาลที่บริหารประเทศเก่ง

ใครเชื่อก็ตเตรียมกินเกลบ หรือกินข้าวเน่า ในโครงการรับจํานำข้าวแบบแปลก ๆ ต่อไปก็แล้วกัน!!

๓

● ฟ้าสา

เป็นอีกยุคหนึ่งของชาวอโศก
ที่เริ่มเปิดกว้างในเรื่องการศึกษา
เพื่อที่จะนำมาทำงานให้เป็นประโยชน์แก่สังคม
มารับใช้สังคมต่อไป

ปีนเวลาหนึ่งเดือนเต็มแล้วที่ฉันเดินทางจาก
6 เมืองเหนือ ถิ่นฐานที่อยู่มาร่วม ๑๐ กว่าปีจากที่อยู่
เล็ก ๆ ที่อยู่อย่างอบอุ่น แบบห่างไกลแสงสี มาสู่
เมืองกรุงศรีวิไลซ์ที่มีผู้คนมากมาย อยู่กันอย่าง
แออัด พลุกพล่านเต็มไปหมด

แต่ฉันมาที่นี้อย่างมีเป้าหมาย เป็นเป้าหมายที่
ฉันตั้งใจมาโดยตลอดหลายปีว่า จะต้องทำให้ได้
หลังจากที่เรียนจบปริญญาตรีแล้ว นั่นคือ การ
ศึกษาต่อ ฉันมาที่นี้เพื่อสมัครเรียนต่อปริญญาโท
ที่สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (NIDA) ฉันมา
ที่นี้โดยที่ตัวฉันเองก็ไม่ว่าว่าจะทำได้มัย

อีกก้าวที่ต้องเรียนรู้สู่รั้วปริญญาโท

ฉันมีแต่ความกังวลใจมากมายเต็มไปหมด....“ฉัน
จะสอบผ่านมัย?... จะทำข้อสอบได้รึเปล่า? .... มัน
เหมาะกับเราจริงหรือ.... ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็น
เด็กบ้านนอกจะมาเรียนปริญญาโทได้หรือ?!”... ฯลฯ

แต่ฉันก็เลือกที่จะเก็บความกังวลต่าง ๆ ที่เกิด
ขึ้นในใจไว้ให้ลึกลับที่สุด และเรียนรู้ความรู้สึกต่าง ๆ
เหล่านั้นไปพร้อม ๆ กัน แล้วรวบรวมกำลังใจให้ตัว
เองพยายามต่อไป ที่เหลือก็ยกให้เป็นหน้าที่ของ
ธรรมะจะช่วยจัดสรรให้เอง

บางครั้งฉันคิดว่า มันก็แค่ความรู้สึกที่ไม่เคยชิน
มากกว่าที่ทำให้เราเป็นกังวล ฉันไม่ชินกับสังคมข้าง
นอก ไม่รู้ว่าจะต้องปรับตัว หรือทำอะไรดี ในวัน
แรกที่ฉันไปสมัครสอบ จนถึงวันที่ผ่านการคัดเลือก
ไปสมัครเพื่อประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิ์สอบ และสอบ
ข้อเขียน (พร้อมกับบอกตัวเองไปพลาง ๆ ว่า ถ้า
สอบตกก็ได้เรียนรู้จิตวิทยาอีกแบบหนึ่ง แต่เรา
จะทำให้เต็มที่ในการสอบ...) เพื่อป้องกันกา

หวังที่อาจจะทำให้เราอกหักภายหลังได้ เมื่อเรา
ไม่คาดหวังก็จะมีไม่มีความผิดหวัง แล้วสิ่งใด ๆ
ที่เกิดขึ้นต่อจากนี้ก็ย่อมเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้วสำหรับ
ฉัน ฉันจึงเริ่มคลายความกังวลทั้งหลายแหล่งที่มีมา
ได้ค่อนข้างเยอะเลยทีเดียว โดยการตั้งสติให้ดีและ
ทบทวนเป้าหมายว่าฉันไม่ได้มาเรียนเพื่อต้องการ
ความเป็นใหญ่เป็นโต หรือมาเรียนเพื่อต้องการ
ทรัพย์สินเงินทอง ลาภ ยศ สรรเสริญ หรือเพื่อ
ต้องการเป็นที่ยอมรับ

แต่ฉันมาเรียนเพื่อนำไปทำงานรับใช้ศาสนา
และสังคมต่อไป ฉันจึงสบายใจที่สุดที่จะเป็นตัวเอง
อย่างมั่นใจ ฉันใส่ชุดชาวอโศกที่เป็นชุดเก่งที่ใส่แล้ว
มั่นใจที่สุดไปสมัครเรียน รวมถึงไปสอบในครั้งนี้
ด้วย ฉันรู้สึกภูมิใจที่ชุดสีน้ำเงินผ้าถุงไทยนี้ไปยืนอยู่
ท่ามกลางผู้คนนับพันที่มาสอบด้วยกัน แต่ฉันรู้ว่า
เป้าหมายของเราต่างกัน ดังคำสอนของหลวงปู่ที่ว่า
“กายเหมือนกัน แต่สัญญาต่างกัน ในสัตตาวาส ๙”

แต่แรกเดิมที่นั่นเรื่องการเรียนไม่ค่อยจะอยู่ในหัวของ ฉันทักเท่าไร เพราะฉันทไม่ได้เป็นคนทีเรียนเก่ง หรือชอบศึกษา หากความรู้อะไรมากมาย แต่พอ หลังจากทีฉันทเรียนใกล้จบสัมมาสิกขาชั้น ม.๖ หลวงปู่ ได้ให้แนวทางและความสำคัญกับการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษามากขึ้น เช่น การศึกษา ป.ตรีหลักสูตร เศรษฐกิจพอเพียง ทีมหาวิทยาลัยอุบลราชธานี หรือจะ ศึกษาต่อสายอาชีพระดับปวส.ของชาวอโศกเองก็ได้ ซึ่งแตกต่างจากในสมัยอดีตอย่างสิ้นเชิง ทีเราจะ ไม่สนับสนุนให้มีการเรียนสูง ๆ ลักเท่าไร เพราะ ยิงเรียนสูงมากก็ยิ่งทำร้ายผู้อื่นได้มากหากขาดคุณ- ธรรม เรามีสิทธิ์ทำบาปได้มาก จากความรู้ทีตนเองมี

ฉันทเคยได้ฟังหลวงปู่พูดเรื่องนี้เมื่อตอนเรียนอยู่ ประมาณชั้น ม.๒ และยังจำได้ซึ้งใจจนถึงทุกวันนี้ เพราะมันเป็นการฝึกเขียนข่าวลงชาวอโศกครั้งแรก ของฉันท หลวงปู่บอกว่า “เมื่อสมัยก่อนทีหลวงปู่ไม่ สนับสนุนให้พวกเราเรียนกันสูง ๆ เพราะตอนนั้น กระแสโลกมันแรง และพวกเราก็ยังหลงตามกระแส กันอยู่เยอะ เปรียบเหมือนการทีต้องพรากไม้ ที ชุ่มด้วยยางทีแช่อยู่ในน้ำออกจากน้ำเสียก่อน”

ตอนนั้นฉันทก็เข้าใจตามประสาเด็กว่า เหมือน ไม้ทีชุ่มไปด้วยยาง จะทำความสะอาดยังงี้ก็คงไม่ สะอาดอยู่ดี จะต้องพรากไม้ออกมาจากน้ำก่อน แล้วนำมาทำความสะอาดให้ดี ๆ ถึงจะสะอาดได้ ก็ คงจะเหมือนกับคน แต่ฉันทก็ยังเชื่อมโยงหรืออธิบาย ได้ไม่เต็มปากนัก เพราะยังไม่แน่ใจว่าเข้าใจถูกหรือเปล่า

มาถึงตอนนี้ก็พอเข้าใจได้เพิ่มขึ้นว่าการพรากไม้ ทีชุ่มด้วยยางออกจากน้ำก่อนก็เหมือนกับการทีจะต้อง พรากพวกเรามาจากสิ่งทีเราหลงติดนั่นก่อน เพราะ ถึงจะล้างสอน จะอธิบายหรือพูดให้ตายยังงี้ แต่ตัวก็ ยังจมอยู่กับยางทีเปียกชุ่มทีแช่อยู่ในน้ำหรือกระแส โลภีย่อยูดีก็ยังคงต้องเวียนว่า หลงไปตามกระแส หลวงปู่จึงต้องพรากเอาตัวเราออกมาจากน้ำก่อน นำมาอบแห้งโดยการอบรมบมณีนีลย เป็นการชำระจิต ใจให้สะอาดโดยมีสัมมา-ทิลีไว้เป็นเกราะคุ้มกันตัว

พอมาถึงในยุคนี้ ซึ่งเป็นยุคของสังคมเทคโนโลยี ความทันสมัยทีก้าวไกล ทีไม่ได้นำพาให้จิตใจของ

คนเราก้าวตามไปด้วย แต่ยังคงหลงใหลมัวเมากับ ลาก ยศ สรรเสริญกันอย่างน่ากลัว จึงถือเป็นอีก ยุคหนึ่งของชาวอโศกด้วยทีเริ่มเปิดกว้างในเรื่อง การศึกษา เพื่อทีจะนำมาทำงานให้เป็นประโยชน์แก่ สังคม มารับใช้สังคมต่อไป เพราะในยุคทีผู้คน เกิดทุนผู้มีความรู้และใบปริญญากันอย่างลุ่มหลง แต่กลับล้มทีจะยกย่องเกิดทุนคุณธรรมและคุณงาม ความดีในหัวใจพร้อม ๆ กันไปด้วย สังคมเราจึง ต้องตกอยู่ในน้ำมือของทุนนิยมทีหลอกล่อให้เราเป็น คนเก่ง เก่งทีจะได้เปรียบคนอื่นเก่งทีจะไปแย่งชิง เอาของเขามาเก่งทีจะหาเงินหาทองให้ได้มหาศาล แบบสบาย ๆ แต่กลับแทบจะไม่ได้ให้ค่าคุณงาม ความดีเลย จึงมีแต่คนเก่งทีไม่มีคุณธรรมทีกำลัง ทำร้ายสังคมอยู่มากมายอย่างทุกวันนี้ และเมื่อเราจะ ต้องทำงานกับสังคมจึงต้องมีสิ่งสมมุติทีเขาให้ค่าก่อน เขาถึงจะยอมรับเรา และนั่นก็เป็นจุดเปลี่ยนอย่างหนึ่ง ทีทำให้ฉันทมีเป้าหมายให้ตัวเองมาตลอด เพราะใน ยุคทีชาวอโศกต้องเอื้อมเอื้อเอื้อกว้างต่อสังคมภาย นอกมากขึ้น ใบปริญญาจะเป็นตัวทำงานกับสังคม อย่างหนึ่งทีเราอาศัยเพื่อช่วยงานสังคมได้มากยิ่งขึ้น แต่สิ่งทีสำคัญทีสุดก่อนอื่นใด คือเราจะต้อง ช่วยตัวของเราเองให้ได้ก่อนทีจะไม่ตกเป็นทาสของ ทุนนิยม ไม่หลงเพื่อละเมอมัวเมาไปกับกิเลสตัณหา ซึ่งฉันทว่ากิเลสกับทุนนิยมก็คือตัวเดียวกัน ที พยายามหลอกล่อให้เราหลงติดในสิ่งต่าง ๆ

โจทย์ของฉันทในตอนนีจึงน่าจะเป็น “การทำทั้ง ประโยชน์ตนและประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมไป ด้วยกันมากยิ่งขึ้น” แม้จะขาดตกบกพร่อง ได้บ้าง ขาดบ้าง แต่ก็คงดีกว่าการไม่พยายามทีจะทำเลย สำหรับฉันทแล้ว มีความไม่ติดตั้งหลายอย่างทีอยาก จะลดละให้มันหมดไปจากจิตใจ แต่ก็ไม่เก่งพอทีจะทำ อย่างนั้นได้อย่างหมดจด จึงมีแต่ความพากเพียร พยายามต่อไป ทำซ้ำ ๆ ซาก ๆ เท่านั้นทีจะนำพาให้ ตัวเราเองได้เข้าถึงเป้าหมายสูงสุดในชีวิต คือการ ลดละกิเลสให้ได้มากที่สุดไม่วันใดก็วันหนึ่ง ทรายทีเรายังไม่ละความเพียรพยายามต่อไป

๒

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

ประชาชนที่รู้ข้อมูลข่าวสารและมีการศึกษา จะไม่ถูกหลอกถูกซื้อได้ง่าย และจะรับผิดชอบ ในการควบคุม คัดค้านและขับไล่นักการเมือง “ขบถ” ตามหน้าที่ของประชาชนในระบอบประชาธิปไตย ประชาชนที่ขาดข้อมูลข่าวสาร หรือขาดการศึกษา มักตกเป็นเหยื่อนักการเมืองเลว

● กว่า ๖๐ % ของคนไทยเสี่ยงดูง่าย

10/09/55

● การตุณผู้จัดการออนไลน์

29/11/55

● ประเทศนี้คนต้องไถนาเลี้ยงควาย

22/08/55

ประชาธิปไตย (Democracy)

● ต่อจากฉบับที่ ๒๓๗

เบนจามิน อาร์.บาร์เบอร์ ศาสตราจารย์ด้าน Civil Society ของมหาวิทยาลัยแมรีแลนด์ สหรัฐฯ กล่าวว่ :

“ประชาธิปไตยไม่ใช่ของขวัญที่สามารถ หยิบยื่นให้ผู้ที่ไม่เต็มใจจะรับ หรือไม่พร้อมที่จะใช้ ปัจจัยที่สำคัญที่สุดของระบอบประชาธิปไตยคือ ความอดทนอดกลั้น มันเป็นเงื่อนไขของการ

พัฒนาระบอบนี้ ประชาธิปไตยต้องเติบโตจาก ภายใน (inside-out) และจากล่างสู่บน (bottom-up) และนั่นทำให้มันต้องใช้เวลาในการพัฒนา ข้อสำคัญคือ ต้องพัฒนาให้สอดคล้องกับ ความเชื่อ วัฒนธรรม และประเพณี (ภูมิสังคม) ของ แต่ละประเทศ ตัวอย่างเช่น ประเทศสวีเดน- แลนด์ให้ความสำคัญกับสิทธิเสรีภาพของชุมชน

และสังคม แต่ชาวแองโกลอเมริกันยึดติดกับปัจเจกและสิทธิเสรีภาพของบุคคล (ตัวใครตัวมัน) สวิตเซอร์แลนด์ทำประชามติระดับชาติและระดับท้องถิ่น หรือใช้ direct democracy ปีละสิบ ๆ ครั้ง ในขณะที่สหรัฐฯใช้ประชาธิปไตยแบบตัวแทน หรือ representative democracy อย่างเดียว”

ศาสตราจารย์เบนจามิน อาร์ บาร์เบอร์ สรุปว่า “เมื่อก้าวถึงประชาธิปไตยของตะวันตกต้องใช้คำ democracies ที่เป็นพหูพจน์ เพราะมีหลายรูปแบบ (ตามภูมิสังคมของแต่ละประเทศ) “นักวิชาการลง” ของไทยบางคนที่อ้างคำว่า “สากล” คงต้องเข้าใจไว้ว่า ในความสากลก็มีความหลากหลายข้อสำคัญก็คือ ตลอดสองร้อยปีที่ผ่านมา “สากล” หรือ “สิ่ง” ที่ฝรั่งสร้างขึ้นเพื่อครอบงำปัญญาให้ชาวโลกเดินตาม

ไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษ ซึ่งพำนักอยู่ในประเทศไทย (ถึงแก่กรรม) กล่าวว่า :

“ประชาธิปไตยของตะวันตก ไม่มีกลไกให้ประชาชนใช้สำหรับกำจัดรัฐบาลแล้ว”

สาระสำคัญประการหนึ่งของนักการเมืองและข้าราชการในระบอบประชาธิปไตยคือ “การมีอายุอายุ” ในประเทศที่พัฒนาแล้ว “ผู้รับใช้ประชาชน” มักลาออกจากตำแหน่งเมื่อมีเรื่องอื้อฉาว อดีตประธานาธิบดีของเกาหลีใต้คนหนึ่งถึงกับกระโดดภูเขาฆ่าตัวตาย เพราะอับอายที่ภรรยาของเขาได้รับสินบน แต่ในประเทศที่ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” นักการเมืองที่มีระดับของศีลธรรมต่ำต่างถือคติ “ด้านได้ อายอด” พวกเขาพยายามซื้อหรือทำลายองค์กรที่ทำหน้าที่ตรวจสอบและถ่วงดุล เช่น องค์กรกลางและศาลสถิตยุติธรรม แคมเปญรณรงค์รัฐธรรมนูญ หรือเขียนกฎหมายให้สอดคล้องกับผลประโยชน์ของตนด้วย”

เฮนรี ไฮต์ สมาชิกวุฒิสภาอเมริกัน จากพรรครีพับลิกัน กล่าวหลังสงครามเย็นสิ้นสุด เมื่อปี ๑๙๙๑ (พ.ศ.๒๕๓๔) ว่า :

“เราสามารถได้และได้ใช้ระบอบประชาธิปไตยเป็นอาวุธทำลายเสถียรภาพของศัตรูของเรา

ตลอดมา และเราควรทำเช่นนั้นต่อไป”

พร้อมกับการผลักดันลัทธิตลาดเสรีหรือ “ทุนนิยมคาวบอย” ในระดับโลก เมื่อปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน ได้จัดตั้งองค์กร “National Endowment for Democracy-NED” ซึ่งได้เงินสนับสนุนจากบรรดานายทุนที่อยู่เบื้องหลังระบบ “ผู้ชนะได้หมด” (winner-take-all) ทั้งนี้เพื่อเผยแพร่ระบอบประชาธิปไตยไปพร้อม ๆ กับลัทธิตลาดเสรี ทั้ง ๆ ที่สองระบบมีความขัดแย้งกันในขั้นพื้นฐาน ทุนนิยมเสรีเป็นระบบที่ใช้ “หนึ่งดอลลาร์หนึ่งเสียง” ในขณะที่ระบอบประชาธิปไตยใช้ “หนึ่งคนหรือหนึ่งประเทศ หนึ่งเสียง”

ประเทศที่นำประชาธิปไตยไปใช้โดยที่ผู้บริหารประเทศและประชาชนไม่มีความรู้ความเข้าใจ ไม่มีจิตสำนึกสาธารณะ ไม่มีความรับผิดชอบ และไม่มีสถาบันพื้นฐานรองรับ มักเกิดความขัดแย้ง แตกแยก การบริหารไม่ต่อเนื่อง เปลี่ยนนโยบายบ่อย เกิดการเล่นพรรคเล่นพวก และการคอร์รัปชัน ประเทศขาดเสถียรภาพ ถูกแทรกแซง ครอบงำ และควบคุมโดยมหาอำนาจ โดยเฉพาะสหรัฐฯ

ในเรื่องนี้ ไนอัล เฟอร์กูสัน ศาสตราจารย์ด้านประวัติศาสตร์สากลของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด กล่าวว่า “ในการสร้างจักรวรรดินิยมอเมริกัน สหรัฐฯ แทนที่การยึดครองดินแดนและการบริหารอาณานิคมอย่างเป็นทางการแบบจักรวรรดิยุโรปในอดีต ด้วยการใช้งบประมาณทางเศรษฐกิจและทางทหาร สถาปนารัฐบาลที่นิยมวิถีอเมริกัน และบริหารประเทศแบบอเมริกัน”

ตลอดกว่า ๓๐ ปีที่ผ่านมา สหรัฐฯ สนับสนุนทั้งประชาธิปไตยและเผด็จการในประเทศต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับระบบใดในประเทศใดจะเอื้อประโยชน์ให้สหรัฐฯ มากกว่ากัน ในปัจจุบัน สหรัฐฯ ยังสนับสนุนเผด็จการทั้งในแอฟริกา เอเชียกลางและตะวันตกกลาง

โทมัส คาโรเทอร์ ผู้ร่วมโครงการเผยแพร่

ประชาธิปไตยของประธานาธิบดีโรนัลด์ เรแกน กล่าวไว้ว่า :

“สหรัฐอเมริกาสร้างประชาธิปไตยแบบ “top-down” หรือบนสู่ล่าง โดยวางโครงสร้างของอำนาจไว้กับบริษัทข้ามชาติ (การปกครองโดยคนรวยหรือ plutocracy) และการทำทลายจากรูปแบบอื่นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้”

เมื่อถึงปี พ.ศ.๒๕๔๖ จากเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลก ๑๐๐ อันดับแรก บริษัทข้ามชาติครองตำแหน่งถึง ๕๓ อันดับ บริษัทดังกล่าวส่วนใหญ่เป็นของตะวันตก โดยเฉพาะสหรัฐฯ บริษัทเหล่านี้ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลของตน รวมทั้งองค์การระดับโลก เช่น ธนาคารโลก ไอเอ็มเอฟ และองค์การการค้าโลก แม้แต่กฎระเบียบในเรื่องการค้าเสรีก็ถูกร่างโดยสำนักงานกฎหมายของบริษัทข้ามชาติตะวันตก ผลก็คือ อดิปไตยของประเทศต่าง ๆ ถูกกลืนและสิทธิในการตัดสินใจของประชาชนถูกช่วงชิงไปโดย “ยักษ์ข้ามชาติ”

ด้วยเหตุนี้ คิสเซอร์ มาห์บูมานี อดีตเอกอัครราชทูตสิงคโปร์ประจำองค์การสหประชาชาติสองสมัย จึงกล่าวไว้ในหนังสือของเขาชื่อ “The New Asian Hemisphere, 2008” ว่า “**ความเชื่อที่ว่า การครอบงำของตะวันตกสิ้นสุดลง เมื่อหมดยุคล่าอาณานิคมและประเทศต่าง ๆ เป็นเอกราช และมีอิสระที่กำหนดชะตากรรมของตนเองนั้น ผิดอย่างสิ้นเชิง ความจริงก็คือการครอบงำทางการเมือง เศรษฐกิจและวัฒนธรรมยังคงดำเนินอยู่**”

การครอบงำทำโดยการใช้พลังนุ่ม (soft power) หรือไม่นวม ได้แก่ การศึกษาสื่อมวลชน สำนักงานวัฒนธรรม ฯลฯ และพลังแข็ง (hard power) หรือไม้แข็ง ได้แก่ กำลังทหาร

โรเบิร์ตดี. แคลบลาน นักวิชาการที่มีชื่อเสียงชาวอเมริกัน กล่าวประณามสหรัฐฯ ว่า :

“ตั้งแต่หลังสงครามเย็น สหรัฐฯ ผิดพลาดอย่างยิ่งที่ส่งออกระบบประชาธิปไตยไปยัง

ประเทศต่าง ๆ ที่ไม่มีปัจจัยที่จะประสบความสำเร็จในเรื่องประชาธิปไตย”

สหรัฐฯ ไม่ได้ผิดพลาด แต่สหรัฐฯ ส่งออกระบบประชาธิปไตยพร้อม ๆ กับลัทธิการค้าเสรีก็เพื่อทำลายเสถียรภาพของประเทศต่าง ๆ จะได้ง่ายต่อการเข้าแทรกแซง ครอบงำและหาประโยชน์ และนั่นทำให้โจเซฟ อี. สติกลิตซ์ นักเศรษฐศาสตร์ชาวอเมริกันผู้ได้รับรางวัลโนเบลถึงกับกล่าวว่า **“ผมมั่นใจที่สุดว่า ประเทศอุตสาหกรรมทั้งหลาย ไม่ใช่แต่ไม่ช่วยประเทศกำลังพัฒนาเท่านั้น แต่กลับทำให้ชีวิตผู้คนในประเทศนั้นลำบากยิ่งขึ้นด้วย”**

วิธีการหนึ่งของสหรัฐฯ คือการส่งองค์กรเอกชน (ร้อยละ ๖๖ ของเอ็นจีโอ อเมริกันได้รับทุนจากรัฐบาล) ออกไปสร้างความขัดแย้งทางความคิด โดยเน้นหนักในเรื่องเสรีภาพ อิสรภาพ สิทธิมนุษยชน และความเป็นสากลมากกว่าความรักชาติ วัฒนธรรม ประเพณี และความรับผิดชอบต่อสังคม วิธีนี้ได้ผลดีกับ “นักวิชาการวง” ที่นิยมพูดอย่างฝรั่ง เขียนอย่างฝรั่ง และคิดอย่างฝรั่ง โดยไม่สนใจในความเหมาะสมทาง “ภูมิสังคม” ของตน อีกวิธีหนึ่งคือการสนับสนุนทางการเงินแก่สื่อมวลชนที่นิยมตะวันตกเพื่อการ “ควบคุมความคิด” (mind control) ของประชาชน (ในยุคสงครามเย็น ซีไอเอให้เงินสนับสนุนหนังสือพิมพ์หลายฉบับในญี่ปุ่นและประเทศอื่น ๆ)

พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตฺโต) แห่งวัดญาณเวศกวัน จังหวัดนครปฐม กล่าวไว้ว่า :

“ประชาชนในระบอบประชาธิปไตยต้องถือธรรมเป็นใหญ่ ต้องนับถือนักการเมืองที่เป็นธรรมาธิบดี ไม่ นับถือนักการเมืองที่ประจบสอพลอ”

ประชาชนต้องไม่นับถือและเลือกนักการเมืองที่ชื่อเสียง แจกสิ่งของ พาไปเที่ยว ให้ตำแหน่ง ให้งบประมาณเพื่อคะแนนนิยม สิ่งเหล่านี้เป็นการเมืองทำเพื่อมอมเมาและปิดปากประชาชนเพื่อการ “ฉ้อราษฎร์บังหลวง” ของตน **๒** ต่อฉบับหน้า

● นายชิง วินเทอร์

ภาพจากเว็บไซต์ สมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย

กลุ่มอุตสาหกรรมที่มีแนวโน้มในการเกิดทุจริต

	Total Points	% of Total Points	เรียงตามลำดับความสำคัญ		
			อันดับ 1	อันดับ 2	อันดับ 3
- โทรมนาคม	887	15%	15%	13%	12%
- พลังงานและสาธารณูปโภค	877	14%	15%	12%	12%
- การเกษตร	677	11%	12%	10%	8%
- พัฒนาอสังหาริมทรัพย์	594	10%	10%	8%	9%
- วัสดุก่อสร้าง	554	9%	11%	7%	7%

*New question

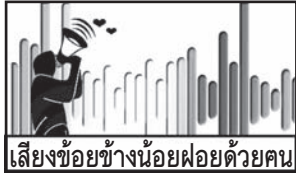
Remarks: Total Points: การคำนวณจำนวนข้อ โดยคำนวณที่ตอบเป็นอันดับที่ 1 จะมีน้ำหนักเท่ากับ 3 คะแนน, อันดับที่ 2=2 คะแนน และอันดับที่ 3=1 คะแนน โดยคะแนนทั้งหมดจะเป็นสิ่งที่สำคัญมาก
% of Total Points: การคำนวณโดยนำสัดส่วนเมื่อเทียบกับคะแนนของ Total Points 10

เรื่องที่ ๑ IOD (สมาคมส่งเสริมสถาบันกรรมการบริษัทไทย) เผยผลสำรวจมุมมองนักธุรกิจไทย พบ ๙๓% ระบุการคอร์รัปชันในประเทศรุนแรงขึ้น ทวี้นส่งผลให้ต้นทุนทำธุรกิจสูงขึ้น ระบุกิจการโทรคมนาคม เสี่ยงสูงสุด (๕ มิ.ย.๕๖)

เรื่องที่ ๒. !!!!!???

๗

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

๗ สิงหาคม ๕๖ กำหนดต้นร่าง พ.ร.บ.นิรโทษกรรมเหมาฉ้อเข้าสภา
เพื่อล้างผิดโคตรโกง...อย่างไรก็ตาม ไม่แน่ว่า
ทักษิณจะกล้าดับเครื่องชนชั้นสุดซอยถึงไหน
ในเมื่อต้องประคองรัฐบาลให้ได้ผลาญบ ๒.๒ ล้านล้าน
หรือบจัดการน้ำ ๓.๕ แสนล้านก่อนด้วย

การ์ตูนผู้จัดการ

01/04/56

ปล่อยทุนสามัญผลาญเฉย เลยเป็นชี้ช้าหน้าโง่หมดไทย

รัฐบาลบ้าคลังไม่ฟังอินทร์พรหม

และแล้ววันหนึ่งวันนั้นมันก็มาถึง ๗ สิงหาคม ๕๖ กำหนดต้นร่าง พ.ร.บ.นิรโทษกรรมเหมาฉ้อเข้าสภาเพื่อล้างผิดโคตรโกง โจรฆ่าทหารประชาชน เผาบ้านปล้นเมืองรวมทั้งความผิดเนื่องจากชุมนุมหรือแสดงออกทางการเมืองโดยครอบคลุม ฟังพวกชุมนุมโดยสันติเช่นพันธมิตรฯ เข้าไปเป็นเหยื่อบังหน้าด้วย

กฎหมายนี้เท่ากับล้มศาลและชื่อแปบ้านเมืองอย่างร้ายแรง ทำผิดอะไรใช้กฎหมายล้างโทษได้หมด ไฉนไม่ล้างผิดให้คนคุกทั่วประเทศบ้าง!

นับเป็นวันระเบิดเปิดศึกหักดิบพร้อมเล่นบทโหดหลังจากยึกยักชักเข้าชักออกเล่นล่อเอาเถิด

มาไม่รู้ก็หน มันคงมาถึงฤกษ์บังคับ เมื่อมีสภาทาสเพื่อไทยอยู่ในอุ้งตีนเต็ม ๆ แม้มองทัพบทหารหาญก็หมดสิทธิ์หรือไม่จู้จี้การเมืองมากกว่าเป็นเด็กในคาถานารีปู ไม่ว่ารัฐมนตรีกลาโหมหญิงคนแรกจะเป็นหุ่นหน้าโง่ยังงัย ทหารไทยไม่ถือสาครับผม...

อย่างไรก็ตาม ไม่แน่ว่าทักษิณจะกล้าดับเครื่องชนชั้นสุดซอยถึงไหน ในเมื่อต้องประคองรัฐบาลให้ได้ผลาญบ ๒.๒ ล้านล้านหรือบจัดการน้ำ ๓.๕ แสนล้านก่อนด้วย

ท่ามกลางสถานการณ์ต่อต้าน สารพันมือรอบทิศจากสารพัดปัญหา ทุจริตข้าวเน่า ข้าวส่งออกเจ๊ง น้ำมันโคตรแพง ขึ้นราคาก๊าซโดยปตท.เป็นมหาโจรผูกขาดปล้นชาติเป็นว่าเล่น

เห็นผู้คนเดือดร้อนข้าวของแพงทั่วไทยยังงี้ก็ช่าง
รัฐบาลทำอะไรไม่เป็น นอกจากผลาญงบประมาณ
ประชานิยมหันแหลก พวกอหังการยักษ์จะ
ได้มีเงินถลุง ยังมีหน้าโกหกอ้างว่าไม่ใช่เงิน
แผ่นดิน แล้วมันเป็นเงินมารดาท่านใดละ

ผู้นำขาดอายุาย ดีแต่ลอยหน้าเชิดหุ่น
สบาย ๆ ไปด้วยกันดีกับคนไทยหน้าโง่ลีลา
ชะรอยคนทนไม่ไหวยังน้อยนัก รัฐบาลก็เลยหา
เรื่องออกกฎหมายนิรโทษเพื่อช่วยพวกตัวเอง
หยิบมือเดียวให้พันมลทิน แทนที่จะปรองดอง
กลับผ่าซัดแย้งร้อนแรงสุดขีด แต่ก็ดันทุรังเดิน
หน้าหัวชนฝา ต่อแหลกพิลึกจับสันได้เลย

ทางสองแพร่ง นรกหรือสวรรค์

ผลพวงของประชาธิปไตยโลโครกด้วย ทุน
สามานย์ยังให้เกิดเผด็จการรัฐบาลถ้อย จนพรรค
เพื่อไทยหลงเมว่า ประเทศเหมือนเป็นของเขา
พวกเดียว ตูจะทำริยาตำบอนได้เลย

ตกลงประเทศนี้ต้องชี้ขาดเอาไม่เอาทักษิณ
พวกไหนมากน้อยกว่ากันแน่อย่ามาอ้างคะแนนเสียง
เลือกตั้งสกปรกเป็นตัวชี้วัดเลยถึงยังงี้เลือกผ่าน
ตัวแทนมันไม่เด็ดขาดชัดเจนเหมือนผู้คนเดินออกมา
ประกาศตัวเข้าข้างสด ๆ ลงมติตัวจริงเสียงจริง

การชุมนุมแสดงมวลควรนับเป็นประชาธิปไตย
บริสุทธิ์สุดยอด คือเป็นธรรมชาติประหยัด
สะดวกง่ายดี ไม่ต้องมากพิธีเสียเวลาแค่เดินออก
ถนนไปหาหมู่ฝูงรวมพลนับหัว ย่อมเป็นน้ำหนัก
ตัดสินได้เลยตามกาละ

ทักษิณเลื้อยแดงลูลงทุนรุนแรงโหดร้ายมาแล้ว
ยังไม่สำเร็จ คนไทยส่วนใหญ่ใช้ปาเถื่อน ย่อม
ไม่เอาด้วยแน่ ๆ

ซัดแย้งรอบใหม่ี่แม้จะต้องแตกหัก หาก
ตบมือข้างเดียวไม่มีดัง ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ
ที่แล้วมามากเกิดรัฐประหาร ทหารทำเป็นแค่นั้น
แย้งชิงอำนาจรัฐเปลี่ยนมือรัฐบาล แต่ปฏิวัติ
ไม่เป็นเรื่องลัทธิ จนนเสียราคาหมด ชินปฏิวัติอีก
ต้องสู้กับเลื้อยแดงไม่สนุกเลย

ประชาธิปไตยแบบไทย ๆ ที่ลงตัวจึงน่าจะ

ต้องใช้ปัญญาและอดทนพิสูจน์กันไป ต่างคน
ต่างชุมนุม พวกหนูรัฐบาลก็ยกพวกรวมพลคน
รักทักษิณไปไม่ว่ากัน

ฝ่ายไม่เอาทักษิณย่อมมีสิทธิ์ประท้วง โดย
สงบปราศจากอาวุธอย่างหน้ากากขาวทำมาอยู่
สู้เดินหน้ารวมพลังไปเรื่อย ๆ ทุกอาทิตย์ ฝ่าย
ธรรมะจะระดมพลจนเป็นมวลใหญ่กว่าพวก
อธรรมได้แค่นั้นหรือเปล่าขึ้นอยู่กับความจริง
และสามัคคีธรรม

ทิศทางหน้ากากขาวไม่ต้องมีแกนนำ ไม่ต้อง
ให้ใครเป็นใหญ่ถูกต้องวิเศษ ๆ ไม่ต้องปักหลัก
ปักค้างเพียงรวมพลแสดงมวลให้เห็นประจักษ์
แล้วสลายตัวยอมเสี่ยงภัยต่ำได้ประโยชน์สูง-
ประหยัดสุด แนวร่วมหน้ากากขาวแม้มีหลากหลาย
กระจายตัวหากแยกกันเดินร่วมกันตีเป้า
หมายเดียวกันผืนยอมเป็นจริงธรรมยอมชานะ
อธรรมมาแต่ไหนแต่ไร

สังคมเลวเพราะคนดีท้อแท้

สังคมแย้เพราะคนไทยดีแต่เฉย บ้านเมือง
มันดิ่งเหวสุดกันบั้งแล้วมันต้องทะเล้งขึ้นมาได้
เสียที โดยคนดีต้องลุกขึ้นมาชี้ถูกผิด บอกทาง
สว่างความจริงกันให้มาก ๆ หมด ๆ

หลายคนชอบบ่น ไปประท้วงจะช่วยอะไร
ดีขึ้น คนด้านหนาชะอย่าง

อันที่จริงสองมือสองตีนแต่ละคนมีผลสำแดง
มวลประชาธิปไตยไปเรื่อย ๆ จุดตั้งต้นอาจดูน้อย
ข้าบ้อย ๆ มีสิทธิ์เพิ่มทวีคูณเป็นแสน ๆ นับล้าน
สักวันหนึ่ง

ลองเดินออกมาพาดหน้ากากขาวทุกอาทิตย์
สักล้านครั้งล้าน รัฐบาลชาติชั่วจะด้านทนถึงไหน
เชียว ไม่นานเกินรอก็อาทิตย์เชื้อเหอะอยู่ไม่ได้ดอก
ระยะนี้มีแต่ข่าวอุกุศรรอบด้านแม้ศาสนา
พระเถรเถรวซีไม่มีสงฆ์หรือขบวนการกลุ่มหมู่พุทธ
บริษัทคอยควบคุม ปล่อยเฉยตามคำฟังเพย
ชั่วช่างชิตีช่างสงฆ์ มันไม่ถูกต้อง พ่อครูท่าน
โพธิรักษ์ชี้ว่า พระต้องดีชิต้องงาม

ศาสนาเสื่อมโทรมจนทรุดสุด ๆ ทุกวันนี้เกิด

จากต้นน้ำคือ ไม่คัดคนเข้าหมู่ ปล่อยให้ชาวบ้านส่งเดช อุปัชฌาย์กลายเป็นมือปืนรับจ้างถือใบอนุญาตอนุมัติให้ใครบวชได้ แท้จริงอุปัชฌาย์เป็นแค่ผู้บรมสั่งสอนเหมือนพ่อแม่และเป็นคนนำเสนอบวชเข้าหมู่ การบวชสำเร็จอยู่ที่หมู่สงฆ์อนุมัติต่างหาก

ถัดจากประเด็นตัวคนคือเงินบวชพระต้องสละสมบัติส่วนตัวหมด แต่พระไทยแทบทั้งหมดรับเงินสะสมรวมล้นง่ายกว่าอาชีพอื่นเสียอีก อดีตหลวงปู่เณรคำเป็นข่าวดังระเบิด เพราะรวยเงินละเทะ จนเลอะเทอะเรื่องผู้หญิงบัดลี้บดเถลิง

อาชีพการเมื่องี้เช่นเดียวกับอาชีพพระ จะมาสะสมกอบโกย มันถึงแย่งกันเป็นคนขายตัว ไม่ว่าตำรวจใหญ่ทหารใหญ่ ถูกเงินลาภยศฟาดหัว เคียงเป็นแถว ๆ

สังคมเสื่อมทรามเกิดจากพระไม่เป็นพระ ไม่ตัดกิเลสจนหลุดพ้นจากอบายมุขกามคุณ โลกธรรมถึงโลกอึดตาเป็นต้น

เมื่อพระทรงศีลฐานะผู้นำสังคมยังล้มเหลว ฆราวาสขาดแคลนพระสั่งสอนจึงเป็นครูที่ดีได้ยาก หรือเป็นนักการเมืองแล้ว ๆ ได้ง่ายเป็นต้น

ก้าวน้ำฟ้าฝันสวรรค์ลวง

ชาวเมืองดีทรอยต์มลรัฐมิชิแกนยอมจำนนขอให้ศาลสั่งพิทักษ์ทรัพย์ล้มละลายเพราะเป็นหนี้ล้นพันตัวถึง ๑.๘ หมื่นล้านเหรียญหรือ ๖ แสนล้านบาทเมืองที่เคยเป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมรถยนต์ลือชื่อเมื่อหกสิบปีก่อนมีผู้คนถึง ๒ ล้านคน ทุกวันนี้เหลือเพียง ๑ ใน ๓ ตึกร้างถึง ๗๘,๐๐๐ แห่ง ไฟทางสาธารณะต้องเปิดน้อยลงเหลือ ๔๐%

สาเหตุเกิดจากการย้ายฐานการผลิตไปแหล่งประเทศอื่นเมื่อ ๒๐-๓๐ ปีก่อนเพราะนายทุนบริษัทข้ามชาติ ต้องการแสวงหากำไรสูงสุดมากกว่าเดิม

สภาพเมืองเศรษฐกิจตกต่ำเช่นดีทรอยต์ใช้แห่งเดียวเท่านั้น ยังมีอีกหลาย ๆ เมืองต่างเป็นปัญหาหนักอกไม่แพ้กันเลย

ทักษิณเคยฟุ้งฝันอยากให้ไทยเป็นดีทรอยต์ ตะวันออกบ้าง ตอนนั้นก็แข่งกับอินโดนีเซียอย่าง ทักษิณคิดยิ่งลักษณ์ทำ หมายดันอุตสาหกรรม

รถยนต์เต็มเหนี่ยว เลย์เล่นนโยบายประชานิยม รถคันแรกออกมาเพิ่มปัญหาจราจรสาหัสขึ้น แทนที่จะส่งเสริมชักจูงคนมาใช้บริการรถสาธารณะให้มากกว่า

สุดท้ายต่อ ๆ ไป อนาคตคงลงเอยจุดจบไม่ต่างกับดีทรอยต์เท่าไร

อุทาหรณ์ดีทรอยต์นี้ ชวนให้นึกถึงพระราชดำรัสในหลวงทรงเคยเตือน ไม่ต้องไปแข่งแย่ง เป็นเลือดตัวที่ห้ากับใคร โดยเฉพาะทำแบบคนจนอย่าไปทำก้าวน้ำฟ้าอย่างมาก การก้าวน้ำฟ้าอย่างมาก จะพาเราถอยหลังอย่างน่ากลัว

นับวันเศรษฐกิจทุนนิยม พิสูจน์ให้เห็นในตัวว่าล้มเหลวหนักขึ้น เพราะแข่งรวยขึ้นราคาหากำไรสูงสุด เลยไม่แปลกที่ของกินใช้ต่างแพงขึ้นตลอดของขายถูก ๆ ได้ไม่มีใครอยากทำ แม้จะจำเป็นต้องกินต้องใช้ขนาดไหน ก็ไม่สน

เฉพาะอย่างยิ่งการแข่งขันราคาทำกำไร ค่าเอาเปรียบ ใคร ๆ ต่างผลิตรายการหรรษาฟุ่มเฟือย เพื่อดูดเม็ดเงินเหน่ออื่นใด

เมื่อปัจจัยการผลิต ทรัพยากรวัตถุดิบ แรงงาน ทุน ถูกนำไปใช้ผลิตของสนองตัณหา หรรยานิยมทำรถขายได้ตั้งค์เยอะดี ช่างรถได้ค่าแรงแพงในขณะที่ช่างหาแรงงานทำยากเต็มที ข้าวยากหมากแพงมันเกิดได้ด้วยเหตุฉะนี้แหละ

กระตุ้นเศรษฐกิจผิดจุดกลับจุดกระทืบจมดิน

เป็นอันว่าเศรษฐกิจก้าวน้ำฟ้าทางทุนนิยมทั่วโลกต่างปักมั่นถือเหนียวว่า ต้องโตขึ้นด้วยเม็ดเงินนับได้ ต้องดันยอดส่งออกสูงขึ้นรวมความคือเศรษฐกิจจะขยายตัวดี เมื่อมีการลงทุนจ้างงานในประเทศคึกคัก หรือไปลงทุนต่างประเทศดูกำไรก่อนโตนำเข้าก็เอาหมด

ยิ่งล้วงกระเป๋าหนักท่องเที่ยวเข้ามาจับจ่ายมากล้นยิ่งขบใจญี่ปุ่นเห็นเกาหลีมีคนแห่ไปท่องเที่ยวตักเงินหันมาตักนักท่องเที่ยวเข้ามามากขึ้นบ้าง เดียวนี้คนไทยจะเที่ยวญี่ปุ่นไม่ต้องวีซ่าแล้ว

การส่งเสริมนักท่องเที่ยวเข้าประเทศกลายเป็นอุตสาหกรรมบริการ ได้เหยื่อเศรษฐกิจน่า

ฟิล์มยของทุกประเทศ (มียกเว้นเช่นกฎฐานรู้ทัน
กลัวอุตสาหกรรมจึงจำกัดต้อนรับนักท่องเที่ยว
เพียงพอเหมาะ)

เศรษฐกิจทุนนิยมถึงขั้นเคลื่อนจากอำนาจซื้อ
หรือบริโภคนิยมเป็นต้นนำ คือตัวนำร่องพาลงทุน
สร้างงาน เกิดการผลิตผันเงินขาย จ่ายเงินหมุน
หมุนวงจรต่อเนื่องโดยเกิดซื้อถูกขายแพงฟันกำไร
สูงสุดเมื่อปลาเล็กตกเป็นเหยื่อปลาใหญ่

นั่นคืออย่าประหลาดใจใฉนยิ่งพัฒนาคนมี
ยิ่งรวล้นคนจนยิ่งยากไร้ เพราะมือใครยาวสาว
ได้สาวเอา ในภาวะแข่งขันเสรีคนแข็งแรงกดขี่
เอาเปรียบพวกอ่อนแอเต็ม ๆ แทนที่คนโตจะอุมชู
ผู้น้อยตัวเล็กด้วยเมตตาธรรมค้ำจุนโลก ไม่ใช่

ผลพวงแข่งขันรวล้นช่วยที่ข้าวของแพงขึ้น
ตลอดเท่าไร คือดัชนีตัวชี้วัดอัตราการเบียดเบียน
สูงเท่านั้น

มันหนีไม่พ้น เมื่อทุกคนเอาเงินกำไรสูงสุด
เป็นตัวตั้ง ตั้งหน้าขายของแพงโก่งราคา มึงขึ้น
กูขึ้น ของถูกที่ไหนจะมีในตลาด อะไรแพงแย่ง
กันทำออกมาโกยเงิน

การใช้ราคาตัวชี้โลกจูงจุมูกคน ดึงดูดผลผลิตสู่
เมืองใหญ่ส นองตัมหาพวกมึงตั้งค์ ข้าวนำไปทำ
เหล่าเบียร์ แรงงานโดนซื้อไปบริการอบายมุข งาน
โรงแรมห้างหรูกรุไปรับจ้างเพียบจะเหยียบหัวกันตาย
ไร่นาทิ้งขว้างนำสังเวชไปเป็นเสือแมงกะไซหนุมร.ป.ภ.

ทุนสามานย์บริโภคนิยมกลายเป็นตัวล้าง
ผลาญเศรษฐกิจโลกหยุดไม่อยู่ จินยักษ์ใหญ่ว่าจะ
ชะลออัตราเติบโตจีดีพีลงก็ยังคงชี้หลังเล็ลง
ยากยิ่ง

ทั้งหมดเกิดจากอวิชชามิฉฉาที่ฐิเห็นกงจักร
เป็นดอกบัวว่า กินมากใช้เปลืองดันเศรษฐกิจ
เฟื่องดีให้บานทะเลไรไปทางปากกรวย ช่วยไม่เสรี!

ในขณะที่ลัทธิพอเพียงบุญนิยมกลับสวน
กระแส ให้หันมาขยัน ลดละประหยัด เสียสละ
กล้าจน ทนเสียดลี หนีสะสม นิยมสร้างสรร
สวรรคคณิพพานทันตาเห็น อยู่เย็นเป็นชีวิตชีวา
โน้มเข้าหาจุดศูนย์สูญญตาจากกิเลสโลกาโกรธหลง
นำสังเกตอย่างสำคัญว่าถ้าปัจจัยการผลิต

ทุน แรงงาน ทรัพยากร โภภผลิตปัจจัยสี่ ข้าว
ผ้ายาบ้านเป็นหลักใหญ่ เมืองไทยทุกคนจะมีกินใช้
อิมเอมอดมเหลือเฟือ จนเพื่อแผ่ไปเลี้ยงพวก
ขัดสนได้อีกบานตะไท สร้างฝันให้เป็นจริงจะ
วิเศษใหม่...

เพราะฉะนั้นทุกประเทศแข่งกันก้าวหน้า
อย่างมากกำลังพากันถอยหลังอย่างน่ากลัว
สมจริงดังพระปรีชาญาณในหลวงตรัสไว้ไม่มีผิด

ด้วยเหตุนี้ไม่ยากกว่ารัฐบาลสารเลวอีโง่
จ้งแกเพียงแคใครบอกอิฉฉลาดน้อยถึงทะเลิ่งจะ
กัuhnนี้ตั้ง ๒ ล้านล้านมาผลาญแหลกให้แบกหนึ
๕๐ ปี แหกกฎงบประมาณฝันเฟื่องกระทั่งเศรษฐกิจ
ก้าวกระโดดโน่นนี่มันล้นชววันรังเกียจลันติ

แม้กระทั่งการส่งเสริมการลงทุนของต่างตัว
ชนชาวท่องเที่ยวต่างแดนเข้าประเทศต้นจีดีพี
โตใหญ่ ทั้งนี้ทั้งนั้นมันเกิดผลคู่เคียงเสียหาย
มหาศาลพ่วงกับเศรษฐกิจที่โลดก้าวหน้า

ผู้รู้เช่นพ่อครูซึ่งชูธงบุญนิยมสมคัล้อย
เศรษฐกิจพอเพียงตามในหลวงทรงส่งเสริม
ทั้งสองนัยปรากฏสอดคัล้อย เฉพาะอย่างยิ่ง
บุญนิยมเห็นต่างอย่างแรงกับการลงทุนจากต่าง
ประเทศและส่งเสริมการท่องเที่ยว จนยากที่
นักทุนนิยมจักเชื่อผลพวงเลวร้ายมหันต์ดังกล่าว
มันแสนแสนปานใด

ลำพัง การเดินทางหน้าเศรษฐกิจตามฝรัง
ดังสาวกทุนนิยม ทักฉฉคิดยิ่งและทำ นำเพื่อไถย
ผลาญ ธรรมตามันยอมพังกับพังถอยหลังลงแหว
เช่นอเมริกายุโรปพวกมึงนี้ท่วมหัวกลับตัวไม่ทัน
จะไปไหนพ้นนรก บ้าทุนนิยมสามัญยังไม่สะใจ
ซ้ำเร่งเครื่องผ่าสามานย์สุดคดโกงทั้งโคตรขนาน
ใหญ่เข้าให้อีก ประเทศนี้จะมีอะไรเหลือครึ่งปี...

เชิญตันทุรังให้สุดชอย บ้าดีเดือดเลือดพลา
กันไปจะได้รู้เช่นเห็นชาติชั่วพวกไผเป็นไผไหนส่วน
น้อย ไทนส่วนใหญ่ จะยังเป็นไทยรักชาติศาสน
กษัตริย์ หรือยอมสยบตั้งชี้ข้ายักษ์มารเนื้อตัวเป็น
ไทยแต่ไร้หัวคิดติดเฉื่อยฉะ จะแยกว่าโคกระบือ
ไหม ชินนึ่งไต้เหมือนหุ่นดัดจริตเป็นทองไม่รู้ร้อน
ช่างกระไรน้ำใจพวก...ไทยเฉย ๒

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๒๗๖

พวกเขาถูกขังอย่างน้อยสองปี
และถูกสอบสวนประมาณ ๒๐๐ ครั้ง...

นักโทษคนหนึ่งพยายามแขวนคอตาย เมื่อยามปลดเขาลงมา
เขาก็หมดสติและอยู่ในขั้นโคม่า เขาลิ้นสติไปนาน ๓.๕ เดือน
หลังจากนั้นก็ไม่สามารถเดินได้ด้วยตัวเองอีก

สหรัฐอเมริกา: ประเทศที่ล้มเหลว???

(USA : Failed State)

<http://www.sott.net/articles/show/195360-US-Joins-Ranks-Of-Failed-States>

● ทุกคนต้องทำตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด มิฉะนั้นจะถูกลงโทษอย่างหนัก อาหารแย่มาก โดยมีข้าวกองเล็กๆ และถั่วอีกนิดหน่อย ทุกคนถูกห้ามพูดกับเพื่อนนักโทษที่อยู่ในกรงติด ๆ กัน เวลานอนต้องให้ยามเห็นมือตลอดเวลา ถ้าเปลือยเอามือไว้ใต้ผ้าห่มจะถูกยามเอาก่อนห็นหว้างห้าม ฟิงตาข่ายและห้ามเอาผ้าซึ่งบังแสงอาทิตย์ ในประเทศอาหรับบางประเทศ ชุดสีส้มหมายถึงผู้ที่กำลังจะถูกประหาร ถ้าใครทำผิดจะถูกลากไปกุดกับพื้นฝุ่น พวกเขาต้องดื่มน้ำจากก๊อกน้ำที่ติดไว้ต่ำ

มากสำหรับใช้ล้างเท้า ไฟฟ้าในกรงจะเปิดไว้ตลอดเวลา นักโทษจำนวนมากต้องถูกแสงอาทิตย์ส่องเพราะผนังกรงเป็นตาข่าย พวกเขาได้ออกกำลังกายน้อยมาก และได้รับอาหารไม่พอเพียง นักหนังสือพิมพ์ที่ไปเยี่ยมค่ายถูกห้ามไม่ให้พูดกับนักโทษ และหากฝ่าฝืนจะถูกไล่ออกไป ตัวแทนของกาชาดสากลมักเสนอให้มีการปรับปรุง เช่น ควรให้ออกกำลังกายมากขึ้น และควรให้นักโทษถูกกักขังในกลุ่มที่พูดภาษาเดียวกัน แต่คำแนะนำส่วนใหญ่จะถูกปฏิเสธ

● นักโทษทุกคนถูกโกนหัว ถูกล่ามโซ่ทั้งมือและเท้า ถูกขังโดยไม่มีเครื่องตั้งข้อหา ไม่มีทนายและส่วนใหญ่ขาดการรับรู้ของครอบครัว พวกเขาถูกขังอย่างน้อยสองปี และถูกสอบสวนประมาณ ๒๐๐ ครั้ง ทุกวันนักโทษผลัดกันถูกลากไปสอบสวนในห้องเก็บเสียงโดยถูกล่ามโซ่ติดไว้กับห่วงเหล็กบนพื้น และถูกทิ้งให้อยู่ในสภาพนั้นหลายชั่วโมงก่อนจะถูกสอบสวนจริง ๆ เครื่องปรับอากาศถูกปรับให้หนาวเยือกจนปีศาจจะรอดบางครั้งก็ถูกปรับให้ร้อนผ่าว นักโทษต้องคุกเข่าตลอดเวลา บางครั้งก็เปิดเพลงเสียงดังลั่นสลับกับเปิดสปอร์ตไลท์ส่อง บางคนถูกทำให้เปลือยเพื่อสร้างความอับอาย บางคนถูกให้สุนัขกระโจนใส่ การสอบสวนใช้เวลาประมาณ ๑๒ ชั่วโมง วิธีที่ใช้บ่อยคือการกระตุ้นให้นักโทษกล่าวหาซึ่งกันและกันโดยเอาความสะอึกเล็ก ๆ น้อย ๆ เข้าล่อ บางคนถูกขังเดี่ยวในห้องปิดที่หนาวเย็นโดยไม่มีผ้าห่ม บางคนถูกจับกดและเอาหัวโขกกับพื้น บางคนถูกทำให้อดนอนโดยย้ายกรงขังทุกสองชั่วโมง เมื่อสอบสวนเสร็จพวกเขาจะถูกส่งกลับเข้ากรงขังโดยไม่ได้รับอาหาร

อนึ่ง แพ้ประวัติความเจ็บป่วยและการใช้ยาของนักโทษถูกใช้เพื่อวางแผนการสอบสวน การกระทำเช่นนี้เป็นการละเมิดหลักสากลในเรื่องการรักษาความลับระหว่างแพทย์และคนไข้ ยิ่งกว่านั้นแพ้มดังกล่าวยังถูกเปลี่ยนมือไปให้ผู้สอบสวนคนใหม่เรื่อย ๆ ด้วย

● ในเดือนมกราคม ๒๐๐๐ (๒๕๔๓) นักโทษคนหนึ่งพยายามแขวนคอตาย เมื่อยามปลดเขาลงมาเขาก็หมดสติและอยู่ในขั้นโคมา เขาสิ้นสติไปนาน ๓.๕ เดือน หลังจากนั้นก็ไม่สามารถเดินได้ด้วยตัวเองอีก และจะต้องได้รับการดูแลเต็มเวลาตลอดอายุที่เหลือ นักโทษหนุ่มคนหนึ่งถูกล่ามโซ่ไว้กับเตียงคนไข้ เขาไม่ยอมกินอาหารเลยเป็นเวลา ๕๐ วัน จนต้องถูกบังคับให้อาหารโดยผ่านสายยางทางหน้าท้อง เมื่อถึงเดือนกันยายน ๒๐๐๓ (๒๕๔๖) มีนักโทษพยายามฆ่าตัวตายไปแล้ว ๓๒ ราย นอกจากนั้นยังมีการพยายามทำร้าย

ร่างกายตนเองด้วยวิธีต่าง ๆ ด้วย นักโทษ ๑ ใน ๕ ต้องกินยาคลายเครียด นักโทษ ๕๓ คนต้องเข้ารับการปรึกษาทางจิต คำตอบคือพวกเขาเครียดเพราะไม่รู้ชะตากรรมและอนาคตของตนเอง และยังไม่มีโอกาสพึ่งพิงกลไกใด ๆ ทางกฎหมาย เมื่อถึงเดือนมีนาคม ๒๐๐๔ (๒๕๔๗) ยังมีนักโทษถูกขังที่กวนตานาโมอีก ๖๐๐ คน แม้คนที่ถูกสอบสวนแล้วพบว่าไม่ได้ทำความผิดก็มีน้อยคนที่ถูกปล่อยตัว รัมส์เฟลด์กล่าวว่า “เพื่อไม่ให้เขาออกไปฆ่าชาวอเมริกันในห้องถนน” เกี่ยวกับนักโทษเหล่านี้ศาสตราจารย์ดาร์ริล แมททิวส์ นักจิตวิทยาซึ่งเคยตรวจนักโทษที่กวนตานาโมกล่าวว่า “พวกเขาประสบกับความผิดหวัง ความเดือดดาล ความเปล่าเปลี่ยว ความกดดัน ความสิ้นหวัง ความกังวลและการระเบิดทางอารมณ์ รวมทั้งมีความเสี่ยงต่อการเสื่อมทรามทางจิตในอนาคต”

● ผู้มีหน้าที่สอบสวนนักโทษมีอายุระหว่าง ๑๙-๒๔ ส่วนใหญ่จบระดับมัธยมปลาย และไม่เคยมีประสบการณ์ทางด้าน การข่าวหรือการสอบสวนอีกทั้งยังต้องทำงานผ่านล่ามซึ่งตรงข้ามกับตำรวจสหรัฐฯ ผู้ทำหน้าที่สอบสวน พวกเขาจะจบระดับปริญญา มีประสบการณ์ในหน้าที่มาแล้ว ๓-๕ ปี และได้รับการฝึกด้านการสอบสวนสหรัฐฯ ประกาศว่าได้รับข่าวที่มีคุณค่ามากมายจากการสอบสวนต่างๆ ที่จิตแพทย์กล่าวว่า “ข้อมูลที่ได้รับจากการบังคับทรมานมักเป็นข้อมูลที่ไม่เป็นจริง”

● นักโทษทั้งหมดถูกปฏิบัติโดยละเมิดบทบัญญัติของสนธิสัญญาเจนีวาครั้งที่ ๓ ในปี ๑๙๔๙ (๒๕๙๒) ซึ่งระบุว่านักโทษสงครามต้องบอกเฉพาะชื่อ ยศ และหมายเลขประจำตัวเท่านั้นตามสนธิสัญญาดังกล่าว นักโทษควรได้รับอนุญาตให้เก็บของส่วนตัวไว้ได้ยกเว้นอาวุธ ควรได้ออกกำลังกายวันละ ๑๕ นาที ควรได้รับอนุญาตให้ประกอบอาหารเอง ควรถูกขังไว้ในกลุ่มที่พูดภาษาเดียวกัน ควรได้รับสันติภาพและได้เล่นกีฬาตามสมควร และการกล่าวหานักโทษต้องให้ออกสาธิตบายและป้องกันตนเอง รวมทั้งควรให้อ้างพยานและใช้ล่ามได้ ๙ ต่อฉบับหน้า

ต่อจากฉบับ ๒๓๗

การเอื้ออำนวยให้ชุมชนท้องถิ่นมีความรู้สึกเป็นเจ้าของร่วม
ในทรัพยากรต่างๆ โดยไม่ใช่ปล่อยให้หน่วยงานของรัฐเป็นเจ้าของ
ที่มีอำนาจตัดสินใจจัดการกับทรัพยากรเหล่านั้นเพียงฝ่ายเดียว
การทำเช่นนี้ถึงแม้จะทำให้ขั้นตอนการตัดสินใจของภาครัฐ
มีความยุ่งยากและล่าช้ามากขึ้น
แต่ก็จะเกิดผลดีในระยะยาว
ต่อการทำให้ชาวบ้านปกป้องดูแลทรัพยากรส่วนรวม

การร่วมประชุมและติดตามงานวุฒิสภาสาธารณสุขจังหวัดกาญจนบุรี และจังหวัดนครราชสีมา เพื่อสร้างความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวทางการดำเนินงานของวุฒิสภา รวมทั้งการส่งเสริมและ สนับสนุนให้วุฒิสภาเข้าไปมีบทบาทในการพัฒนาพื้นที่ของตนเอง โดยเน้นการพัฒนาชุมชนตามปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง (ภาพอินเทอร์เน็ต)

การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

การเข้าใจธรรมชาติของ **สนามพลังการ
ประสานงานประสานประโยชน์**ตามแนวพระบรม-
ราชาบาทข้อที่สอง หรือขั้นตอน “E” ของ SEAL

จึงเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งต่อการกำหนดยุทธศาสตร์
ปฏิรูประบบราชการไทยโดยข้าราชการจะต้อง
ยอมลด “อำนาจ” บางส่วนที่ตนเคยยึดกุมอยู่

อันเป็นเหมือนการยอม **“ขาดทุน”** ส่วนหนึ่ง แล้วกระจายอำนาจไปให้ภาคประชาสังคมได้มีส่วนร่วมเป็นเจ้าของนโยบายการแก้ปัญหาหนึ่งๆ ร่วมกับภาครัฐ และอาศัย**สนามพลังของระบบประสานงานประสานประโยชน์** จาก **มิติในแนวระนาบหรือแนวขวาง** (Lateral Collaboration) เพื่อเป็นเครื่องมืออันทรงพลังสำหรับแก้ปัญหาต่าง ๆ ดังนี้ก็จะกลายเป็น **“กำไร”** ของบ้านเมืองส่วนรวมในที่สุด

ฉะนั้นแทนที่ภาครัฐจะมุ่งผลักดันกฎหมายในลักษณะที่ไปเพิ่มอำนาจให้กับระบบราชการ บนพื้นฐานของกรอบความคิดที่เชื่อว่า **“ความมั่นคงของผู้มีอำนาจในรัฐ”** คือหลักประกัน **“ความมั่นคงของรัฐ”** ก็มองให้เห็นบรรทัดสุดท้ายของเป้าหมายที่อยู่ถัดไปอีกบรรทัดหนึ่ง จนสามารถเห็นถึงช่องทางที่จะกระทำ **“เหตุ”** ในแง่มุมใหม่ ๆ เพื่อนำไปสู่ **“ความมั่นคงของรัฐ”** (แทนที่จะมองแค่ทางเลือกเดิม ๆ ด้วยการทำให้ระบบราชการมีอำนาจเพิ่มมากขึ้น เพื่อหวังจะใช้อำนาจตามกฎหมายเหล่านั้นในการแก้ปัญหาต่าง ๆ เพียงวิถีทางเดียว) แล้วผลักดันกฎหมายประเภทที่ช่วยเสริมสร้าง**สนามพลังของระบบประสานงานประสานประโยชน์**จากมิติในแนวขวาง เพื่ออาศัยพลังในมิติใหม่อันเกิดจากความร่วมมือระหว่าง**ภาครัฐกับภาคประชาสังคม** (Civil Society) นี้เป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ของบ้านเมืองต่อไป

เช่น การเอื้ออำนาจให้ชาวบ้านในแต่ละชุมชนท้องถิ่นมีความรู้สึกเป็น**เจ้าของร่วม**ในทรัพยากรต่างๆ ที่อยู่ในชุมชนท้องถิ่นนั้น ๆ โดยไม่ใช่ปล่อยให้รัฐหรือหน่วยงานของรัฐเป็น**เจ้าของ**ที่มีอำนาจตัดสินใจ**จัดการ**กับทรัพยากรเหล่านั้น แต่เพียงฝ่ายเดียว ซึ่งการทำเช่นนี้ถึงแม้จะทำให้ขั้นตอนการตัดสินใจจัดทำโครงการต่าง ๆ ของภาครัฐมีความยุ่งยากและล่าช้ามากขึ้น เพราะ

ต้องให้ชาวบ้านเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้และการตัดสินใจเพื่อกำหนดนโยบายดังกล่าว แต่ก็เกิดผลดีในระยะยาวต่อการทำให้ชาวบ้านเข้ามาช่วยปกป้องดูแลทรัพยากรส่วนรวม ที่พวกเขา**รู้สึก**มีความเป็น**เจ้าของร่วม** เสริมจากกำลังของเจ้าหน้าที่รัฐซึ่งนับวันมีแต่จะถูกจำกัดด้วยเงื่อนไขการไม่สามารถขยายอัตรากำลังและการเพิ่มงบประมาณ อันทำให้ภาครัฐขาดแคลนทั้งบุคลากรและงบประมาณที่จะไป**บังคับใช้กฎหมาย** ตาม **“อำนาจ”** ที่มี จากมิติการแก้ปัญหาในแนวตั้ง เพื่อปกป้องทรัพยากรที่เป็นสมบัติส่วนรวมของชาติได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลเหมือนเช่นในอดีต

ขณะเดียวกัน วิธีทำงานเช่นนี้จะเป็นการเสริมสร้างให้เกิดการ**ประสานงานประสานประโยชน์**โดยภาพรวมของทั้งระบบสังคมด้วย โดยไม่ทำให้ผู้คนบริโภคทรัพยากรอย่างฟุ่มเฟือย**เกินความพอเพียง** เพราะการมีต้นทุนบริโภคที่ต่ำกว่าความเป็นจริง อันเกิดจากการผลกระทบด้าน**ต้นทุนส่วนหนึ่งที่เป็นผลกระทบภายนอก** (Externalities) ไปให้ผู้คนในชุมชนท้องถิ่นนั้น ๆ ช่วยแบกรับแทน (อาทิ จากมลภาวะต่าง ๆ และความเดือดร้อนที่เกิดขึ้นกับชาวบ้าน เนื่องจากไปทำโครงการตัดดวงทรัพยากรในชุมชนท้องถิ่นนั้น ๆ โดยไม่ยอมชดเชยผลกระทบดังกล่าว) ซึ่งส่งผลทำให้ไม่เกิดการ**สะท้อนต้นทุนที่แท้จริง**ของทรัพยากรที่ถูกบริโภค จึงทำให้ไม่เกิดการใช้ทรัพยากรของประเทศชาติที่มีจำนวนจำกัดอย่าง **“มีประสิทธิภาพ มีประโยชน์ และทำให้ (ผู้คนทุกฝ่าย) มีความสุข”** ตามแนวปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง

การทำแผนปฏิบัติ

ขั้นตอนในการสร้าง**สนามพลังของระบบประสานงานประสานประโยชน์**นี้ ไม่ใช่อาศัยแค่การพูดวิเคราะห์ให้เห็นประโยชน์ของการทำงาน

ร่วมกันด้วยความ “รู้-รัก-สามัคคี” แล้วก็จะเกิดขึ้นได้ แต่จะต้องครอบคลุมไปถึงกระบวนการเลือกยุทธศาสตร์และการทำแผนปฏิบัติ (หรือสร้างกฎกติกา) เพื่อให้เกิดการกระทำ “เหตุ” ที่ดีถึงจุดพอประมาณ อันจะนำไปสู่ “ผลที่ดี” ที่เกิดจากการประสานงานประสานประโยชน์ในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ตามเป้าหมายที่สอดคล้องกับขั้นตอนในการสร้างสนามพลังของความเมตตามุ่งดีมุ่งเจริญต่อกายต่อใจต่อกัน จนสามารถจะจับประเด็นปัญหาสำคัญได้ (ดังแนวทางที่กล่าวมาในข้อ ๔.๑)

นอกจากนี้ในการกำหนดยุทธศาสตร์และการทำแผนปฏิบัติ (หรือสร้างกฎกติกา) ตามขั้นตอนที่สองของ SEAL จะต้องคำนึงถึงทิศทางการส่งแรงกระทบไปสู่การสนับสนุนขั้นตอนการปฏิบัติในขั้นที่สามของ SEAL ต่อไปด้วย เพื่อให้เกิดพลังในการดำรงความมุ่งหมายที่จะปฏิบัติตามแผนหรือกฎกติกานั้น ๆ อย่างต่อเนื่อง เช่น ต้องคำนึงถึงการจัดองค์กรในการทำงาน การสร้างวัฒนธรรมการเรียนรู้ขององค์กร ตลอดจนการวางกฎกติกาต่าง ๆ เพื่อให้เกิดการแบ่งงานกันทำตามความถนัด อย่างเป็นระบบที่มีความประสานกลมกลืน เป็นต้น

ทั้งนี้ขั้นตอนของแผนปฏิบัติควรมีทิศทางที่เริ่มจากตัวเราเอง (Inside Out) ไม่ใช่แผนปฏิบัติที่มุ่งให้คนอื่นทำโดยที่ตัวเราไม่ต้องทำอะไร มีเช่นนั้นจะก่อให้เกิดปัญหาเรื่องการขอโดยสารฟรี (Free Riddle) อันเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับการมีส่วนเป็นเจ้าของร่วมในสินค้าหรือบริการสาธารณะต่าง ๆ (Public Goods) ซึ่งอาจนำไปสู่การเกี่ยงกันทำงานได้ (ตัวอย่างเช่น การประสานงานประสานประโยชน์ของคนในหมู่บ้านจัดสรรด้วยการจ้างยามมาเฝ้าหมู่บ้านกันขโมย ซึ่งจะช่วยให้ทุกบ้านได้รับประโยชน์สุขร่วมกันจากการมีขโมยลดลง แต่บ้านที่ไม่ยอมช่วยจ่ายเงินค่ายามเลยก็จะพลอยได้รับประโยชน์สุขไปด้วย จึงจำเป็น

ต้องมีการกำหนดกติกาเพื่อป้องกัน “การขอโดยสารฟรี” เป็นต้น) ฉะนั้นแผนปฏิบัติที่กำหนดขึ้นนี้จึงควรจะต้องครอบคลุมถึงการสร้างกฎกติกาหรือระบบการทำงาน เพื่อให้ผู้เกี่ยวข้องได้ยึดถือเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติโดยเท่าเทียมเสมอเสมอกัน ทั้งนี้เพื่อป้องกันปัญหาการ “โดยสารฟรี” ฯลฯ

ถ้าหากจะประยุกต์กระบวนการ SEAL ไปใช้กับการสร้างหน่วยการเรียนรู้ในชั้นเรียนของสถานศึกษา ขั้นตอนที่สองของ SEAL ก็คือการสร้างกระบวนการเรียนรู้ร่วมกันของนักเรียนเป็นทีม (Team Learning) โดยการแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม แล้วให้ไปประชุมวางแผนการทำงาน รวมถึงตกลงกฎกติกาในการแบ่งงานกันทำ อาทิ จะให้ใครไปค้นหาความรู้ เขียนโครงงานหรือทำกิจกรรมการเรียนรู้ ฯลฯ โดยให้ใช้ความรู้ที่ได้มานั้น ๆ ช่วยแก้ปัญหาของตัวนักเรียน ครอบครัวหรือชุมชน (ดังแนวทางที่ได้กล่าวมาในหัวข้อ ๔.๑) จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มส่งตัวแทนมารายงานผลหน้าชั้น เพื่อแลกเปลี่ยนเรียนรู้กัน แล้วค่อยสรุปเขียนเป็นรายงานกลุ่ม หรือรายงานผลการปฏิบัติของนักเรียนแต่ละคนส่งอาจารย์ต่อไป

ทั้งนี้การสร้างสนามพลังของการประสานงานประสานประโยชน์ หรือ สนามพลังของ “E” ที่สอดคล้องกับหลักคิดและหลักปฏิบัติของเศรษฐกิจพอเพียงดังกล่าว จะต้องมิติศทางที่ไปเสริมหนุนให้ผู้คนแต่ละคนได้เกิดการพัฒนาเปลี่ยนแปลงตัวเอง เพื่อให้เกิดการลดละความต้องการส่วนเกินจากความพอเพียงของชีวิตในทางใดทางหนึ่งด้วย อันจะก่อให้เกิดสิ่งที่ “มีประสิทธิผล มีประโยชน์ และทำให้มีความสุข” โดยไม่ใช่การประสานงานประสานประโยชน์หรือสร้างกฎกติกาอย่างไร้จุดหมายทิศทางที่จะนำไปสู่ความเจริญงอกงามในชีวิตของผู้คนที่เกี่ยวข้อง

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

คัมภีร์ฟ้ามือพิชิตมังกร

(ตอนที่ ๔๔)

เข้าโปรแกรม ล้างพิษ (Detoxification program)

**กลุ่มที่มีข้อพึงระวังในการที่จะ
ตัดสินใจใช้ผลิตภัณฑ์กระทิงเมสริม**

จากที่แยกตามกลุ่มสุขภาพที่ได้กล่าวไปแล้ว สำหรับผู้ที่อยู่ในกลุ่มที่น่าจะตัดสินใจใช้ผลิตภัณฑ์กระทิงเมสริมได้ ให้พิจารณาต่อไปว่า ตนเองอยู่ในลักษณะใดต่อไปนี้หรือไม่ ถ้าอยู่เพียงข้อใดข้อหนึ่ง ก็ไม่น่าใช้ผลิตภัณฑ์กระทิงเมสริม ได้แก่

- คนที่มีความดันโลหิตปกติต่ำ
- คนที่มีระดับน้ำตาลในเลือดปกติ เพราะกระทิงเมสริมผลต่อการควบคุมระดับน้ำตาลในเลือดโดยไปมีผลต่อ อินซูลิน
- คนที่ปกติถ้ามีเลือดออกแล้วเลือดมักหยุดช้า เพราะกระทิงเมสริมจะทำให้เลือดเหลว หยุดช้ามากขึ้น หากมีอุบัติเหตุจะทำให้เสียเลือดมาก และเป็นอันตรายถึงชีวิตได้
- คนที่ใช้ยาอื่นๆ อยู่ประจำ เช่น ยาแอสไพริน ยารักษาแผลในกระเพาะอาหาร ยาปฏิชีวนะ ยาต้านไวรัส ยาแก้ชักเสกกลุ่มที่ไม่ใช่สเตียรอยด์ ยาที่ต้องถูกเมตาบอลิซึมด้วยเอนไซม์ที่ตับ ฯลฯ กระทิงเมสริมไปมีผลต่อกระบวนการเปลี่ยนแปลงของยาเหล่านี้ อาจทำให้เกิดอันตรายของยาได้ หากต้องการใช้ร่วมกันควรปรึกษาแพทย์ หรือเภสัชกร เพื่อกำหนดขนาดของยาใหม่ เพื่อความปลอดภัย
- สตรีมีครรภ์ หรือเลี้ยงลูกด้วยนม เพราะยังไม่มีข้อมูลความปลอดภัยชัดเจน
- ในคนที่แพทย์วินิจฉัยว่าต้องใช้ยาแผนปัจจุบันในการรักษา ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะใช้กระทิงเมสริม

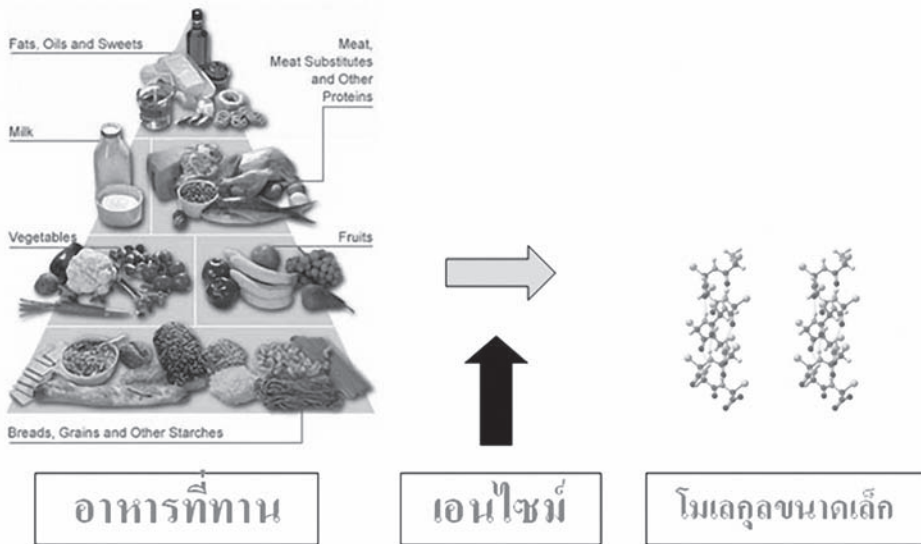
เสริมแทนการใช้ยา เพราะไม่สามารถทดแทนผลการรักษาได้

แม้กระทิงเมสริมจะมีประโยชน์มากมายจากสารเคมีหลากหลายชนิดที่มีอยู่ในกระทิงเมสริม อย่าใช้กระทิงเมสริมเพื่อหวังป้องกันอาการต่างๆ ในขณะที่เรามีสุขภาพแข็งแรงดี เพราะเหมือนเรารับสารเคมีที่มีผลกระทบต่อระบบที่ดีของร่างกาย ควรศึกษาทำความเข้าใจก่อนคิดใช้ แต่แต่ละคนไม่เหมือนกัน อย่าใช้ตามผู้อื่น ผลลัพธ์การใช้แต่ละคนอาจไม่เหมือนกัน สิ่งสำคัญยังเป็นการรับประทานอาหารที่ครบห้าหมู่ พักผ่อนเพียงพอ และมีการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ

**การล้างพิษ ด้วยวิธีต่างๆ ควรเริ่มรู้ให้
หัวใจชัดเจนก่อนแก้ถึงก่อนว่า**

- ควรใช้สมุนไพรชนิดนี้จำนวนเท่าไร นานเท่าไร
- ควรใช้เหมาะสมที่สุดเวลาไหน
- ควรใช้คู่หรือผสมกับอะไรจึงเป็นกลาง
- ควรผสมน้ำจำนวนเท่าไรจึงขับสารพิษได้ดี
- ควรใช้กับบุคคลอายุเท่าไร
- มีข้อควรระวังอะไรบ้าง
- เวลาใช้สมุนไพรเหมาะสมกับสถานที่หรือไม
- ควรปรุงรสอะไรให้เหมาะสมที่สุด
- ควรปรับเปลี่ยนพฤติกรรมก่อโรคอะไรบ้าง

**มาดูวิธีล้างพิษด้วยน้ำเอนไซม์ร้อนนั้นมัก
ชักภาพเพื่อมริโกดกัน** ก่อนอื่นลองมาฟังจากนักวิชาการกันก่อนว่า เป็นอย่างไรบ้าง

เอนไซม์บำบัด (Enzyme Therapy)

เอนไซม์คืออะไร

เอนไซม์เป็นสารกลุ่มโปรตีนที่ร่างกายได้รับจากการรับประทานอาหารและสร้างขึ้นเอง ซึ่งเอนไซม์เหล่านี้มีอยู่ก่อนที่ร่างกายจะมีปฏิกิริยาเคมีใดๆ เกิดขึ้น แม้กระทั่งวิตามิน แร่ธาตุ หรือฮอร์โมนก็ไม่สามารถทำงานได้หากไม่มีเอนไซม์ เอนไซม์มีขนาดเล็กมากจนไม่สามารถมองเห็นได้ แม้จะใช้กล้องจุลทรรศน์ที่มีกำลังขยายสูงสุดแล้วก็ตาม เอนไซม์เป็นตัวเร่งปฏิกิริยา ซึ่งเป็นพลังแห่งการขับเคลื่อนที่ทำให้เราสามารถทำงานต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพดี หรือกล่าวได้ว่า **เราไม่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้หากขาดเอนไซม์**

แหล่งผลิตเอนไซม์

เอนไซม์ที่ใช้ในกระบวนการเผาผลาญพลังงาน (Metabolize Enzyme) ทั้งหมดจะสร้างขึ้นในร่างกาย ซึ่งมีความสำคัญกับทุกขั้นตอนของการย่อยอาหาร **อายุที่มากขึ้นและความเครียดมีผลทำให้การสร้างเอนไซม์เหล่านี้ลดลง**

ส่วนเอนไซม์จากอาหาร (Food Enzyme) เช่น ผัก ผลไม้ จะคงความสามารถในการย่อยอาหารก็ต่อเมื่อ **ยังไม่ผ่านการปรุงให้สุกเท่านั้น** ที่มาอันมหัศจรรย์อีกแห่งของเอนไซม์ก็คือ

เอนไซม์เสริมเพื่อช่วยย่อยอาหาร เอนไซม์เหล่านี้ **สกัดจากเอนไซม์ในพืช** เนื่องจากการผลิตเอนไซม์ไม่สามารถทำเหมือนกับการสังเคราะห์วิตามินและแร่ธาตุ เราจึงต้องปลูกพืชแล้วผ่านกระบวนการสกัดในห้องปฏิบัติการ เอนไซม์อื่นๆ ที่บริโภคได้เป็นเอนไซม์จากสัตว์

เนื่องจากเอนไซม์จากพืชช่วย **ระบบย่อยอาหาร** ได้ครบถ้วน และยัง **ช่วยเสริมการทำงานของระบบต่อมไร้ท่อ** จึงทำให้เอนไซม์กลุ่มนี้มีประโยชน์ต่อร่างกายมากกว่าเอนไซม์เสริมจากแหล่งอื่นๆ

ทำไมเราจึงต้องการเอนไซม์

๘๐ เปอร์เซ็นต์ของพลังงานในร่างกาย ถูกใช้ไปในกระบวนการย่อยอาหาร หากคุณอ่อนเพลีย เครียด อยู่ในสภาวะอากาศที่ร้อนหรือเย็นจัด ตั้งครุฑ เดินทางโดยเครื่องบินบ่อยๆ คุณจะต้องการเอนไซม์เสริมเป็นจำนวนมาก เนื่องจาก **กระบวนการทำงานทั้งหมดของร่างกายต้องอาศัยเอนไซม์** เราจึงต้องเสริมเอนไซม์ให้ร่างกายอายุมากขึ้นเป็นสาเหตุของการผลิตเอนไซม์ลดลง ผู้เชี่ยวชาญทางการแพทย์ กล่าวว่า โรคต่างๆ **เกิดขึ้นจากการขาดแคลนหรือความไม่สมดุลของ**

เอนไซม์ ดังนั้นเราทุกคนจึงไม่สามารถขาดเอนไซม์ได้

ชีวิตมีพลังด้วยธรรมชาติ

เอนไซม์ที่มหัศจรรย์เหล่านี้ ทำหน้าที่สำคัญ ๒ อย่าง คือ **ย่อยสลายอาหารให้เล็กลง**พอที่จะผ่านเซลล์ผนังลำไส้ แล้วสารอาหารเหล่านี้ก็จะเข้าสู่กระแสเลือดต่อไป การย่อยอาหารเป็นหน้าที่สำคัญอย่างยิ่งของร่างกาย เมื่อเรารับประทานอาหาร **‘เอนไซม์ย่อยอาหาร’ จะถูกดึงมาจากทุกระบบของร่างกายในทันทีเพื่อทำการย่อยอาหาร**

แต่ทว่าเอนไซม์ย่อยอาหารเหล่านี้ ก็ยังมีหน้าที่อื่น ๆ อีกในการที่จะ **ซ่อมแซม ควบคุม และกระตุ้นการทำงานของระบบอื่นๆของร่างกายด้วย** แต่ระบบเหล่านี้ จำเป็นที่จะต้องหยุดทำงานชั่วคราวเพื่อส่งเอนไซม์ไปให้ระบบย่อยอาหาร วิธีแก้ อย่างหนึ่งคือ **กินเฉพาะอาหารที่ไม่ผ่านการปรุงให้สุก**อาหารก็จะมีเอนไซม์เพียงพอที่จะย่อยตัวเองอยู่แล้ว อีกวิธีคือ **กินเอนไซม์เสริมสกัดจากพืช** อย่างน้ำอ้อยผงหรือใส่แคปซูล

อย่าลืมว่า ‘การย่อยคาร์โบไฮเดรตที่ไม่สมบูรณ์’ จะเกิดการหมักในลำไส้ หากเป็น ‘อาหารกลุ่มไขมัน’ พวกผลิตภัณฑ์จากนม น้ำมันต่างๆ ของทอด **จะเหม็นหืน** และถ้าเป็น ‘กลุ่มโปรตีน’ เช่น เนื้อสัตว์ ไก่ ปลา ถั่ว ต่างๆ ก็ **จะเน่า** จึงไม่น่าแปลกใจเลย ถ้าคนส่วนใหญ่ในสังคมเรา นี้ จะมีปัญหาเรื่องท้องผูก แก๊สในกระเพาะอาหาร ท้องอืด ท้องเฟ้อ ลมหายใจเหม็น

อีกบทบาทหนึ่งของ ‘เอนไซม์’ คือ **รักษาระบบการเผาผลาญพลังงานในร่างกายให้มีประสิทธิภาพสูงสุด** อันได้แก่ **สลายไขมัน ลำเลียงอาหารเข้าสู่เซลล์ แจกจ่ายพลังงานไปยังเซลล์ที่ต้องการ** **ทุกกลไกของร่างกายตั้งแต่การสร้างกล้ามเนื้อ กระดูก ต่อมต่างๆ และเส้นประสาท ไปจนถึงการกำจัดพิษออกจากร่างกาย** ล้วนต้องอาศัยการทำงานของเอนไซม์ทั้งสิ้น จึงอาจกล่าวได้ว่า **เอนไซม์เป็นอุปกรณ์ช่วยชีวิตจากธรรมชาติ** **👉** [ต่อฉบับหน้า](#)

อัศจรรย์ชีวิต

สินค้าของแท้ต้องผลิตจากวัวพื้นเมืองพันธุ์แท้ของอินเดีย ไม่ใช่ลูกผสมจากต่างประเทศ เพราะมีภูมิคุ้มกันโรคที่แตกต่างกัน สินค้าที่วางจำหน่ายได้แก่

น้ำฉีฉี ช่วยลดปริมาณคอเลสเตอรอล และไขมันในร่างกาย ส่งเสริมระบบภูมิคุ้มกัน ลดการบวม แก้ปัญหาด้านการหายใจ การไอ มีจำหน่ายทั้งแบบเป็นน้ำกลั่นบริสุทธิ์มาจากฉีฉี และแบบเป็นเม็ด

น้ำฉีฉี ยังมีแบบแบบกรอง ใช้ในพิธีกรรม ใช้ประพรมบ้านเรือน สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ ประพรมร่างกาย **สบู่ฉีฉี** ป้องกันแบคทีเรีย ทำให้ผิวหนังสดชื่น เปล่งปลั่ง ป้องกันโรคเรื้อรังและโรคผิวหนังต่าง ๆ

แบ่งทาหน้าจากฉีฉี ผสมกับส่วนผสมต่าง ๆ ป้องกันสิว โรคผิวหนัง ทำให้หน้าสว่างเปล่งปลั่ง ลดริ้วรอยและจุดต่างด้า

แชมพูบำรุงผมจากฉีฉี ขจัดรังแคและลดอาการผมร่วงได้ ป้องกันผมหงอก

ผงล้างจานจากฉีฉี ผลิตภัณฑ์ที่เป็นมิตรกับธรรมชาติ ไม่ให้สารตกค้าง

ยาน้ำรสหวานสำหรับเด็กจากฉีฉี ให้แร่ธาตุที่ดีต่อการเจริญเติบโต ป้องกันโรคคอทิสซิม เหมาะกับเด็กที่เป็นโรคหัด ไอ ท้องร่วง อาหารไม่ย่อย พยาธิ และช่วยเพิ่มระบบภูมิคุ้มกันด้วยบรรเทาอาการปวดฟัน ตีต่อดับและปอด

ยาธาตุสำหรับสตรี ทำจากฉีฉีผสมสมุนไพร ช่วยให้ประจำเดือนมาเป็นปกติ แก้ไขอาการทางประสาท เวียนศีรษะ หัวใจอ่อนแอ ปวดศีรษะ นอนไม่หลับ ลิวฝ้า

ครีมขี้ผึ้งจากฉีฉีและฉีฉี เหมาะสำหรับคนที่มีปัญหาด้านผิวหนังพรรณ กลาก กลีลอน ตุ่มพอง แผลติดเชื้อ

น้ำมันจากฉีและฉีฉี บรรเทาอาการปวดข้อ ปวดกล้ามเนื้อ ทาถูนิ้วร่างกายให้แข็งแรงกระปรี้กระเปร่า

ยังผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ อีกมากมาย ได้แก่ ยาหยอดตา ยาหยอดหูจากฉีฉี ยาฉีพื้น แบ่งทาร่างกาย ฯลฯ

จาก http://wonderfulindia2013.blogspot.com/2013/03/blog-post_10.html

เลือกทางชีวิต

6. นี้อที่ ๔๐ ไร่ที่เคยเป็นผืนป่ามาก่อน ชาวบ้าน ได้อาศัยเก็บฟืนเก็บเห็ดตอเนื่องกันมาตั้งแต่รุ่นปู่ ย่าตายาย อีกทั้งนกหนูกะรอกกระแต ลัตัวป่า อื่น ๆ ก็พลอยได้มาอาศัยป่าผืนนี้ดำรงชีวิต ท่ามกลางธรรมชาติอากาศบริสุทธิ์

แต่มาบัดนี้ จาการาวป่าที่เคยสมบูรณ์ กลับถูก นายทุนทุ่มซื้อเป็นเจ้าของ และแปรสภาพ ผืนป่าเป็นฟาร์มเลี้ยงหมูพร้อมสร้างโรงเรียน

ขนาดใหญ่ตั้งเป็นแนว แล้วกันแยกขังหมูเป็น คอก ๆ ตามขนาดระยะต่าง ๆ

เมื่อถึงเวลาให้อาหาร หมูหลายพันตัวส่ง เสียงร้องประสานกันดังสนั่น บ่งบอกถึงความ กระหายหิวเช่นทุก ๆ วัน หมูน้อยใหญ่ในฟาร์มแม้ รูปร่างจะไม่ค่อยน่ากลัว แต่พอเปล่งเสียงร้อง พร้อม ๆ กัน ก็ชวนน่าสะพรึงกลัวไม่น้อยกว่า เสียงลัตัวเดรัจฉานสายพันธุ์อื่นๆ เสียงของมัน

ประหนึ่งเป็นเสียงแห่งความเจ็บปวดรวดร้าว ผสานความกลัวสุดขีด ไม่ต่างกับเสียงของสัตว์ประหลาดจากนรกโลกกันต์

หมูรุ่นเยาว์หลายคอก ยังคงมีโอกาสดิ้น วิ่งวนอยู่ในเล้าใหญ่ แต่หมูรุ่นใหญ่หรือหมูแม่พันธุ์ จะถูกนำไปกักขังแยกอยู่ในชองกรงเหล็ก มีสิทธิ์ ขยับตัวอยู่ได้แค่ทำยืนกับท่านอนตะแคงเท่านั้น ไม่สามารถหันซ้ายขวาได้เลย พวกมันต้องจำนน ทนอยู่ในที่ทรมานคับแคบให้ได้ อย่างน้อยก็ยังไม่ถึงเวลาถูกนำไปฆ่า

หลังจากกินอาหารก็พากันขับถ่ายกองเต็ม อยู่ทั่วพื้นโรงเรือน คนงานรีบมาจัดการเก็บ ขี้หมูออกจากคอก แล้วฉีดยาล้างพื้นให้สะอาด น้ำขี้หมูไหลลงไปรวมอยู่ในสระใหญ่ สระน้ำขี้หมู เมื่อสะสมนานวันก็เน่า ส่งกลิ่นลอยไกลให้ชาวนา สูดดมแทนอากาศที่บริสุทธิ์จากราวป่าที่เคยคุ้นชิน

ทุกวันทุกคืนต้องจำทนยอมดมกลิ่นขี้หมู หมดหนทางแก้ไข ต้องปรับใจปรับกายจนคุ้นเคย ไปโดยปริยาย

หมูในกลุ่มที่โตเต็มที่พร้อมจำหน่ายจะถูกส่ง เข้าโรงฆ่า ในสมัยก่อนมันจะถูกต้อนให้เดินไป ตามชองแคบ ๆ ที่มีโครงเหล็กกั้นอยู่สองข้าง เมื่อเดินมาถึงจุดฆ่าเพชรฆาตสองคนเตรียมรออยู่ คนหนึ่งจะใช้ตะขอเหล็กเกี่ยวปากหมูอย่างรวดเร็ว ยกให้มันเงยหน้าขึ้น อีกคนหนึ่งก็รีบใช้มีดปลาย แหลมจ้วงแทงใต้คอ เลือดแดงสดพุ่งกระฉูด มัน จะดิ้นทุรนทุรายสักพัก ก่อนแน่นิ่งไป

มาถึงยุคสมัยนี้มักจะนิยมฆ่าด้วยการใช้ไฟฟ้า ช็อต เพราะจะฆ่าได้พร้อมกันหลายตัว มันพ้นไป จากความเจ็บปวดกับตะขอเกี่ยวปากและคมมีด แต่ก็ตายแบบตัวสั้นระริก ดวงตาเบิกโพลง ลิ้นใจตายไปอย่างไร้บาดแผล

เมื่อคนนำสัตว์เดรัจฉานมาเพาะเลี้ยง นำ พวกมันออกจากวิถีธรรมชาติที่เคยมีความเป็นอยู่ อย่างเสรี ให้มาอยู่ในขอบเขต ถึงแม้จะมีการ ป้องกันภัย มีอาหารให้กินเต็มที่ แต่ชีวิตของพวก มันก็มีลมหายใจเพียงแค่วันเวลาที่คนกำหนดไว้ให้

เท่านั้น พวกสัตว์ที่มีอายุสั้นเพราะน้ำมือคนฆ่าก็ จะเสมือนว่าพวกมันเกิดมาแล้ว รีบ ๆ เอาชีวิต เลือดเนื้อไปชดใช้กรรมกันไปอีกชาติหนึ่ง เพื่อที่ จะเกิดมาใหม่ด้วยคุณค่ามากกว่าเดิม

คนกับสัตว์ถึงแม้สรีระจะแตกต่างกัน แต่ก็รัก ตัวกลัวตายเหมือนกัน มีชีวิตโชคดีเคราะห์ร้าย ตามแต่วิบาก เช่นสัตว์เดรัจฉานที่ยังโชคดี จะมี โอกาสใช้ชีวิตท่ามกลางธรรมชาติป่าเขาอย่างเสรี แต่สัตว์เคราะห์ร้ายก็ถูกจับมากักขังให้คนดูเล่น หรือยิ่งเคราะห์ร้ายหนักก็จะถูกจับขังรอวันฆ่า ขนาดหนีออกมาจากโรงฆ่าได้ มายืนตีนตระหนก กลางถนนหาทางไปไม่ถูก ก็ยังต้องถูกฆ่าตาย ด้วยปืนตำรวจก็มี

ใครที่เกิดมาแล้วอยากจะใช้ชีวิตอยู่แบบคน โชคดีก็จะต้องหัดสู้ทนพากเพียร มีความขยัน ซื่อสัตย์ แสวงหาทรัพย์โดยสุจริต อดออมถนอมใช้ ในขณะที่เดียวกันก็ต้องหัดเสียสละแบ่งปันผู้อื่น อย่างเต็มใจด้วย มีผู้กล่าวว่าคนโชคดีสร้างชะตา กรรมของเขาขึ้นมาด้วยคุณลักษณะ ๔ ประการ ดังนี้

๑. มีทักษะในการสร้างโอกาส และมองเห็น โอกาส
๒. ตัดสินใจอย่างชาญฉลาด โดยการฟัง “การหยั่งรู้ที่เกิดขึ้นในใจ” ของคนอื่น
๓. สร้างความคาดหวังในด้านบวกด้วยตนเอง เชื่อในอนาคตที่สมหวัง
๔. มีทัศนคติที่ยืดหยุ่น ที่สามารถเปลี่ยนโชค ไม่ดีในชีวิต ให้เป็นเรื่องดีได้

ส่วนคนที่เกิดมาอับโชค ก็เพราะลัษณณิสัย ขี้เกียจ ยินดีในอบายมุข ไม่สนใจศึกษาเรียนรู้ วิชาที่จะพัฒนาตนเอง อีกทั้งหลงไปทำสิ่งที่ผิด กฎหมาย ก็ต้องถูกจองจำ ถูกกักขัง บางคนก็เพื่อ รอวันเข้าหลักประหารตามวันเวลาที่ศาลตัดสิน ลงโทษ

คนผู้มีปัญญาจึงเลือกบ่มเพาะพัฒนาจิตใจ จิตวิญญาณให้เจริญในทุกสภธรรมยิ่ง ๆ ขึ้น

● ต่อจากฉบับที่ ๒๓๗

การแสดงเจตนาทำนิติกรรมของผู้ที่ถูกขู่ให้กระทำเช่นนั้น
เป็นไปโดยขาดความสมัครใจ ผู้แสดงเจตนาถูกข่มขู่บังคับ
ให้แสดงเจตนาทำนิติกรรม ถ้าการข่มขู่ถึงขนาดแล้ว
ก็จะทำให้การแสดงเจตนาทำนิติกรรมนั้นเป็นโมฆียะ
ตามมาตรา ๑๖๔ วรรคหนึ่ง

ความไม่สมบูรณ์แห่งนิติกรรม

ตัวอย่างที่ ๒ คำต้องการซื้อแจกันสมัย
อยุธยา ๑ ใบ เพื่อให้เป็นของขวัญวันเกิดแก่ลุง
ของแดงซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานของดำ แแดงได้มา
หลอกลวงดำว่า ชาวเพื่อนของแดงมีแจกันอยู่ใบ
หนึ่งเป็นของมรดกตกทอดและเป็นสมัยอยุธยา
ตามที่ดำต้องการพอดี ให้ดำไปซื้อจากขาว ชาว
ก็จะขายให้เพราะขณะนี้ขาดเงินทอง จนดำ
หลงเชื่อได้ติดต่อขอซื้อแจกันดังกล่าวจากขาว
และขาวก็ตกลงขายให้โดยไม่รู้ถึงการหลอกลวง
ของแดงประการใด เช่นนี้สัญญาซื้อขายแจกันใบ
ดังกล่าวมีผลสมบูรณ์ ไม่ตกเป็นโมฆียะแต่อย่างใด
เพราะคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งคือขาวไม่รู้ หรือควร
จะารู้ถึงกลฉ้อฉลของแดงบุคคลภายนอก ดังนั้น
ดำไม่มีสิทธิบอกล้างสัญญาซื้อขายดังกล่าว

ตัวอย่างที่ ๓ คำทำสัญญาประกันชีวิตตนเอง
กับบริษัทผู้รับประกันชีวิตโดยไม่แจ้งข้อความจริง
ว่าตนเป็นโรคมะเร็งที่ไม่มีทางรักษาหายได้ ทำให้
บริษัทหลงเชื่อ คิดว่าดำมีสุขภาพดี เช่นนี้สัญญา
ประกันชีวิตตกเป็นโมฆียะ เพราะดำนิ่งเสียไม่แจ้ง

ข้อความจริงซึ่งตนมีหน้าที่ต้องแจ้ง ถือได้ว่าเป็น
กลฉ้อฉลที่ถึงขนาด หากมิได้มีการนิ่งดังกล่าว
บริษัทก็คงไม่เข้าทำนิติกรรมนั้นด้วย

หมายเหตุ ถ้าผู้รับประกันภัยได้รู้ข้อเท็จจริง
ดังกล่าวหรือควรจะได้รู้เช่นนั้น หากใช้ความ
ระมัดระวังดังจะพึงคาดหมายได้แต่วิญญูชน ให้
ฟังว่าสัญญานั้นสมบูรณ์ (มาตรา ๘๖๖)

ตัวอย่างที่ ๔ คำทำพินัยกรรมยกทรัพย์สินมรดก
ทั้งหมดให้แดงหลานชายโดยคิดว่ากำลังศึกษาใน
ระดับปริญญาโท ซึ่งแดงก็ได้บอกให้ดำรู้ว่าตน
ไม่ได้ศึกษาอยู่แต่อย่างใด เพราะหากดำทราบ
ว่าแดงมิได้ศึกษาต่อก็จะไม่ยกทรัพย์สินมรดกให้ ต่อมา
ดำตาย เช่นนี้ทายาทของดำจะบอกล้าง
พินัยกรรมดังกล่าวโดยอ้างว่าเป็นโมฆียะเพราะ
เกิดจากแดงใช้กลฉ้อฉลโดยการนิ่งไม่ได้
เนื่องจากเป็นพินัยกรรมฝ่ายเดียว มิใช่นิติกรรม
สองฝ่ายจึงไม่เข้าองค์ประกอบของการอันเป็น
กลฉ้อฉลโดยการนิ่ง

หมายเหตุ กรณีตามตัวอย่างเป็นเรื่องการ

แสดงเจตนาด้วยความสำคัญผิดอันถึงขนาดของ
คำผู้ทำพินัยกรรมตามมาตรา ๑๗๐๙ บุคคลผู้ซึ่ง
มีส่วนได้เสียคนใดคนหนึ่งจะร้องขอให้ศาลสั่ง
เพิกถอนพินัยกรรมนั้นได้ แต่จะบอกอ้างไม่ได้

(ค) การข่มขู่

การแสดงเจตนาเพราะถูกข่มขู่ เป็นเหตุ
อย่างหนึ่งที่ทำให้นิติกรรมนั้น เลื่อมเสียไปเพราะ
เป็นการแสดงเจตนาโดยผู้แสดงเจตนาขาดความ
สมัครใจ

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา
๑๖๔ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “การแสดงเจตนา
เพราะถูกข่มขู่เป็นโมฆียะ”

การข่มขู่ทำให้ผู้แสดงเจตนากลัวภัยที่จะเกิดขึ้น
ถ้าหากผู้ที่ถูกข่มขู่ไม่ยอมแสดงเจตนาทำนิติกรรม
ที่ถูกขู่ให้ทำก็จะเกิดภัยแก่ผู้ที่ถูกขู่ การแสดง
เจตนาที่ได้มาจากการขู่นี้ เป็นการแสดงเจตนาที่
ผู้ที่ถูกขู่เลือกเอาว่าจะยอมรับภัยที่ผู้ขู่ว่าจะก่อให้เกิด
เกิดขึ้น หรือจะยอมแสดงเจตนาทำนิติกรรมที่ผู้ขู่
ประสงค์จะทำให้ทำโดยไม่เกิดภัยตามที่ถูกขู่ ผู้ที่ถูกขู่
กลัวว่าจะเกิดภัยขึ้นจึงเลือกเอาทางที่จะแสดง
เจตนาทำนิติกรรมตามที่ผู้ขู่ต้องการให้ตนทำ
ซึ่งจะเห็นได้ว่าการแสดงเจตนาทำนิติกรรมของ
ผู้ที่ถูกขู่ให้กระทำเช่นนั้นเป็นไปโดยขาดความ
สมัครใจ ผู้แสดงเจตนาถูกข่มขู่บังคับให้แสดง
เจตนาทำนิติกรรม ถ้าการข่มขู่นั้นถึงขนาดแล้ว
ก็จะทำให้การแสดงเจตนาทำนิติกรรมนั้นเป็น
โมฆียะ ตามมาตรา ๑๖๔ วรรคหนึ่ง

การแสดงเจตนาทำนิติกรรมเพราะถูกข่มขู่
ผู้ที่แสดงเจตนาทำนิติกรรมนั้นรู้ตัวว่ากำลังแสดง
เจตนาทำนิติกรรม เพียงแต่การแสดงเจตนาทำ
นิติกรรมของเขานั้นเป็นไปโดยขาดความเป็นอิสระ
เช่น ก. เอาปืนมาขู่ให้ ข. ลงชื่อในหนังสือรับ
สภาพหนี้เพื่อจะให้อายุความสะดุดหยุดลง ถ้าไม่
ยอมลงชื่อจะยิงให้ตาย ข. กลัวจึงยอมลงชื่อใน
หนังสือรับสภาพหนี้ การแสดงเจตนาทำนิติกรรม
รับสภาพหนี้นี้ย่อมเป็นโมฆียะ เพราะ ข. ไม่ได้
แสดงเจตนาด้วยใจสมัคร แต่แสดงเจตนาไป

เพราะถูกข่มขู่

การแสดงเจตนาเพราะถูกข่มขู่ต่างจากกรณี
ที่บุคคลที่กระทำการนั้นไม่มีเจตนาที่จะกระทำ
การอย่างใด เช่น คนที่ตัวเล็กกว่าถูกนักเลงโตมา
จับมือไปพิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือลงในหนังสือรับ
สภาพหนี้ และมีพยานลงชื่อรับรอง ๒ คน กรณี
เช่นนี้คนที่ถูกจับเอามือไปพิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือนั้น
ไม่ได้แสดงเจตนาทำนิติกรรมอะไรเลย เป็นเรื่อง
ที่ถูกคนจับมือไปพิมพ์ ไม่เหมือนกับกรณีที่ ข. ถูก
ก. เอาปืนขู่ให้ลงชื่อในหนังสือรับสภาพหนี้ ข. ลง
ชื่อไปโดยรู้ตัวว่าทำอะไร เพียงแต่ที่แสดงเจตนา
ทำนิติกรรมรับสภาพหนี้นั้นเป็นไปเพราะถูกบังคับ
ให้กระทำ ส่วนกรณีที่คนตัวเล็กถูกนักเลงโตจับ
มือไปพิมพ์ลายพิมพ์นิ้วมือ คนที่ถูกจับมือไปพิมพ์
ลายพิมพ์นิ้วมือไม่ได้ทำอะไรเลย จึงไม่มีการ
แสดงเจตนาทำนิติกรรม นิติกรรมก็ไม่เกิด

มาตรา ๑๖๔ วรรคสอง บัญญัติว่า “การข่มขู่
ที่จะทำให้การใดตกเป็นโมฆียะนั้นจะต้องเป็นการ
ข่มขู่ที่จะให้เกิดภัยอันใกล้จะถึง และร้ายแรง
ถึงขนาดที่จงใจให้ผู้ถูกข่มขู่มีมูลต้องกลัว ซึ่งถ้า
มิได้มีการข่มขู่เช่นนั้นการนั้นก็คงจะมีได้กระทำขึ้น”

การข่มขู่ที่จะทำให้การแสดงเจตนาเป็น
โมฆียะจะต้องเป็นการข่มขู่ถึงขนาด ซึ่งสามารถ
นำวรรคสองของมาตรา ๑๖๔ นี้มาแยกองค์
ประกอบของการข่มขู่ที่ถึงขนาดได้เป็น ๖ ข้อ คือ

- (๑) การข่มขู่นั้นต้องเกิดขึ้นโดยคู่กรณีฝ่ายหนึ่ง
หรือบุคคลภายนอก หรือคู่กรณีอีกฝ่ายหนึ่งร่วมกับ
บุคคลภายนอกเป็นผู้ข่มขู่
- (๒) ผู้ข่มขู่นั้นจะต้องมีเจตนาข่มขู่ผู้แสดง
เจตนาทำนิติกรรม
- (๓) ผู้ที่ถูกข่มขู่มีมูลต้องกลัวภัยที่เกิดจาก
การข่มขู่
- (๔) ภัยที่ข่มขู่จะต้องเป็นภัยที่ใกล้จะถึง
- (๕) ต้องเป็นภัยที่ร้ายแรงถึงขนาดที่จงใจ
ให้ผู้ถูกข่มขู่มีมูลต้องกลัว
- (๖) ถ้าไม่มีการข่มขู่เช่นนั้น จะไม่แสดง
เจตนาทำนิติกรรมนั้น

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ปิดท้าย

พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

รัฐบาล...นิรบาล

รัฐบาลได้ไ้ธรรมนำครองรัฐ
 จ้อฉลชาติประชาชนหลากกลไก
 แม้จะพรางซ่อนเร้นความเลวร้าย
 แต่ความชั่วไว้จะพ้นจากตัวตน
 หากรัฐบาลปกอลอกประชาชนาติ
 เหลลิ่งจ้อราชฎ์บั้งหลวงสารพัน
 ระเริงหลงอำนาจวาสนา
 ครองแผ่นดินยึดมั่นตลอดกาล
 เฉกการเมือการปกครอง...การเสี่ยสละ
 ดังกาฝากฝังรากเกาะไม้กิน
 ธง“ไตรรงค์”เอกลักษณะชูชาติไทย
 ไยบังอาจย่ำยีชาติชายชาญ
 ทหารหาญวันนี้กับวันก่อน
 ทหาร“ในหลวง”หรือ“รัฐบาล”นัยต่างกัน
 “ข้าราชการ”ผู้รับใช้ประชาชาติ
 พึงจงรักภักดีต่อกษัตรา
 ชาติศาสน์กษัตริย์ไตรรงค์...แจ้งประจักษ์
 รักเกียรติยศศักดิ์ศรีเจริญรุ่งเรือง

ระบัตต์สตัยมุสาเหตุสาไทย
 ให้หลงไหลยกย่องผองพวกตน
 ถึงจะปายแปรให้ผู้อื่นหม่น
 “อกุศล” ย่อมพบจุดจบปล้น
 ด้วยอำนาจรัฐกำหนดกฎจัดสรร
 ขบวนการเชิงชั้นร่วมราชการ
 ใ้อีคักดากร้าวกแแกร่งกำแหงหาญ
 ทุกสายธารน้อยใหญ่ในแดนดิน
 นักการเมืองไร้ธรรมะ...พระไร้ศีล
 เป็นมลทินสังคมตลอดกาล
 ลือจิดใจใฝ่สิทธิเสรีพื้นฐาน
 ให้สะท้านสะเทือนถ้วนทั่วกัน
 ลีบสะทอนให้เห็นความแปรผัน
 เหตุฉะนั้นควรหรือชื่อ “ทหารพระราชา”?
 ต่างเบือองพระยุคลบาทเอื้อไพร่ฟ้า
 มิใช่สวามิภักดีนักการเมือง
 สัญลักษณ์ไทยแท้ไทยกระเดื่อง
 หวังประเทืองชาติไทยสถาวร.

ผลิตโดย

เรือนแชมป์ ชุมชนบุญนิยมศาลือโคก
116 ม.3 ต.โคกเคี้ยว อ.โพธาราม
จ.นครสวรรค์ โทร.08-9063-1951
08-7306-9368

จัดจำหน่าย บริษัทขอนแก่น จำกัด
โทร. 0-2733-5435

ผลิตภัณฑ์ภูมิปัญญาไทย
เพื่อสิ่งแวดล้อม

ประโยชน์ - ประหยัด - ลดการใช้สารเคมี

น้ำยาขัดห้องน้ำ

เพชรภูไพร

ผสมน้ำสกัดชีวภาพ

ฆ่าและกำจัดศัตรู

ห้องน้ำสะอาด กำจัดกลิ่นไม่พึงประสงค์
กลิ่นสดชื่นเพราะไอโซนจากการย่อยสลายของจุลินทรีย์
ไม่เป็นอันตรายต่อผิวและทางเดินหายใจ
ใช้ง่าย สะดวก

จะหอมอะไรในฟ้าดินเหนือกลิ่นดอกฟ้า
เปรียบเราเท่าหมา..ก็จะคว่ำมาให้ได้ จะไม่ย่อท้อ
ตะเกียกตะกาย จะป่วยจะป็น ปานใดจะขอ
จะตายไปก็ จะต่อตามจง เอื้อมครองขึ้นเซย
ในเมื่อดอกฟ้า ผลเจ้าคือ ชื่อ สละ ชยัน สรรสร้าง อดออม
ส่งกลิ่นหอมทวนกระแส แค่ฟ้งเฉลย
ก็เกินกลิ่น กว่าดอกดินใดไม่เทียบเปรียบเปรย
ไอ้ดอก“ศีล”เอ่ย เจ้าชื่อดอกฟ้าที่หมาวัดควรปอง.

ดอกฟ้า ที่หมาวัด ต้องเอื้อม

เพลงนี้แต่งทำนองตั้งแต่ ๒๑ ก.ค. ๒๕๐๙ นำมาใส่คำร้องใหม่ เป็นเพลง
“ดอกฟ้าที่หมาวัดต้องเอื้อม” ๑๓ ก.พ. ๒๕๓๑ เสร็จ บันทึกออกเผยแพร่อยู่ใน
อัลบั้ม “ความลับของฟ้า” วางตลาด มิ.ย. ๒๕๓๑ จากเพลงเดิมที่มีเนื้อร้องเป็น
โลโก้ ชื่อ “ดอกแก้ว” อันเป็นเพลงชมดอกไม้แล้วเปรียบเปรยผู้หญิงเท่านั้น สาระ
แทบไม่มี ค่อนไปเป็นเพลงที่จัดเข้าอยู่ในเกณฑ์ของงาน “ราคะ” อยู่เลย ไม่มี “สาระ”
เท่าไรพไร ซึ่งอยู่ในระดับยังจัดให้เป็นงานเข้าข่ายชั้นที่ ๓-๔ ตาม “นิยามแห่งความ
เป็นศิลปะ” ยังไม่ได้ชัดเจนทีเดียว เป็นงานแค่ชั้น “ราคะ”(ข้อที่ ๒) อันมี “สาระ”
(ข้อที่ ๓) เป็นกระสายบ้างเท่านั้น ก็จึงแก้ไขตัวเอง จากงานเก่าก่อนที่เคยทำไว้
ไว้สาระ ไว้ธรรมะ ที่เรียกว่าเป็นงาน “ศิลปะ” ไม่ได้ แม้จะไม่ไปงานอยู่ใน
ข่ายงาน “ลามก” (ข้อที่ ๑) อันเป็นงานไร้ค่าขั้นต่ำสุด หรือไม่ชื่อว่างาน “ราคะ”
(ข้อที่ ๒) เต็มรูปก็ตาม ก็ตั้งใจทำให้เป็นชั้นงานเข้าชั้น “สาระ” (ข้อที่ ๓) จนมี
“ธรรมะ” (ข้อที่ ๔) เข้าไปด้วย แม้จะยังไม่ถึงชั้น “โลกุตระ” (ข้อที่ ๕) ที่เป็นงาน
“ศิลปะ” ชั้นยอดสุดก็ตาม ซึ่งผู้จะชื่อว่า เป็น “ศิลปิน” ก็จะต้องรู้ทั้ง “สุนทรีย์”
(aesthetic) และ “สาระ”(essence) ของศิลป์ ที่จะต้อง “จัดองค์ประกอบศิลป์”
(composition) ให้ปลอดพ้นความเป็นงาน “อนาจาร” หรืองานที่เป็น “ข้าศึกแก่
กุศล” ให้ได้ จึงจะชื่อว่า “ศิลปะ” ไม่เช่นนั้นงานนั้นแทนที่จะชื่อว่า “เป็นมงคล
อันอุดม” ก็เป็น “ข้าศึกแก่กุศล” ซึ่งเป็นงานอนาจาร.

“สมณะไพริกษ”
๔ ก.ค. ๒๕๕๖

ดาวน์โหลดเพลง “ดอกฟ้าที่หมาวัดต้องเอื้อม”
จากชุด “ความลับของฟ้า”
ขับร้องโดย สุเทพ วงศ์กำแหง
ได้ฟรีที่ [www.asoke.info-connect to](http://www.asoke.info-connect-to)
www.bunniyom.com

